MARGARET DAWSON

Aventură în port

Traducerea și adaptarea în limba română de
SILVIA IORGULESCU

ALCRIS

Capitolul 1

Prima dată când Bianca îl văzu, stătea singur la o masă din restaurantul El Delfin, mâncând o salată si citind cu pasiune o carte. Trecuse multă vreme de când nu se mai simţise atrasă de nimeni. Ultima oară se întâmplase când îl întâlnise pe Michael, în urmă cu doi ani. Acum, uitându-se la bărbatul atât de interesat de cartea sa, simţi aceeaşi senzaţie de demult, când îl zărise pe Michael Leigh si începuse idila lor, idilă care sperase că se va termina cu o căsătorie.

Michael era blond cu ochi cenuşii, un englez tipic. Bărbatul din celălalt capăt al restaurantului era brunet, cu ochi negri şi foarte bronzat. Oare era spaniol? Nu prea credea. Bărbaţii din Costa Blanca, singura regiune pe care o cunoştea din Spania, nu erau foarte atrăgători. Erau scunzi şi, după vârsta treizeci de ani, începeau să se îngraşe vizibil.

Judecând după umerii lui laţi, bărbatul care-i atrăsese privirea părea să aibă aproximativ un metru şi optzeci de centimetri înălţime şi era solid, dar nicidecum gras.

- Cu ce vrei să începi, Bianca? o întrebă bărbatul alături de care cina.

- Vreau o salată, Peter, răspunse tânăra, tresărind.

Peter Lincoln avea patruzeci de ani. Era mai mare decât ea cu douăzeci si ceva de ani. Avea părul grizonant, dar încă des, iar trupul lui arăta că făcea mult sport si înota în fiecare zi. Pe lângă această pasiune, se mai ocupa de grădinărit.

Probabil că pentru o femeie de vârsta lui, era încă atrăgător. Era un văduv bogat, avea o vilă minunată si un iaht pe care îsi petrecea vacanţele de vară, în încercarea de a evita aglomeraţia plajelor din iulie si august. Era o partidă bună, si multe văduve si divorţate puseseră ochii pe el.

Pentru Bianca, reprezenta doar un prieten. Un bărbat drăguţ, trist, singur si bătrân, care reuşise s-o facă să uite de propria ei singurătate, molipsind-o cu pasiunea lui pentru grădinile mediteraneene. Bianca se gândea adesea că el si mama ei s-ar fi potrivit de minune.

Dar mama ei murise si, chiar dacă n-ar fi fost răpusă de boala cumplită care fusese motivul ajungerii ei în Spania ca s-o îngrijească, Carla n-ar fi devenit oricum a doua doamnă Lincoln. Legal, fusese soţia lui Ben Hollis, tatăl vitreg al Biancăi.

Pe când împărţeau o salată mare, garnisită cu rosii si măsline negre, Bianca încerca să nu mai privească spre bărbatul care citea singur la masă. De când relaţia ei cu Michael se sfârsise în deziluzie si suferinţă, în viaţa ei nu mai existase nici un alt bărbat. De fapt, în afara iesirilor ocazionale

alături de Peter, nu mai avea deloc viaţă socială. Astfel că senzaţiile ei la vederea acestui bărbat erau pe cât de stranii, pe atât de neasteptate.

Nu, nu putea fi spaniol. Spaniolii nu luau cina atât de devreme. O bună parte din străinii care veneau aici continuau să se trezească, să mănânce şi să doarmă după cum se obişnuiseră o viaţă întreagă în ţările natale. Tinerii erau totuşi nevoiţi să se adapteze orelor locale de masă şi, seara, soseau în restaurante atunci când compatrioţii lor mai în vârstă plecau la culcare.

Dacă avea dreptate şi bărbatul era un străin, atunci nu putea fi decât un locuitor de pe vreo barcă din port. Cel puţin, aşa îşi imagina că ar trebui să arate un om al mărilor.

Deodată, în timp ce ea şi Peter se delectau cu felul principal, porc cu prune, bărbatul privi la rândul lui către tipul brunet şi exclamă:

- Ah, îl ştiu pe acest bărbat. L-am întâlnit zilele trecute. E un tip foarte interesant.

- Da? în ce fel? întrebă Bianca.

- Arată ca un dur, nu-i aşa? Ei bine, aşa şi este. Până de curând, a servit în Legiunea Străină spaniolă. E unul dintre puţinii englezi care au avut onoarea, bănuiesc.

- Nici măcar nu ştiam că Spania are o Legiune Străină.

- Nici eu, dar se pare că aceasta există şi, ca şi Legiunea Străină din Franţa, reprezintă un refugiu pentru diferite tipuri de oameni. Joe - nu-i cunosc prenumele - s-a înrolat când a terminat şcoala. Bunicii săi trăiau în sudul Spaniei şi, locuind

în vacanţe la ei, a prins destulă spaniolă ca să facă faţă perioadei de antrenament. îţi dai seama ce curaj pe el? Pentru că-ţi trebuie suficient curaj ca la optsprezece ani să intri într-o armată străină, mai ales că asta înseamnă o pregătire mult mai dură decât stagiul militar în ţara natală. Mi-aş fi dorit ca Mark să aibă acest gen de vitejie.

Mark era fiul lui Peter, un băiat de care bărbatul nu era tocmai mulţumit în mai multe privinţe. Din câte stia Bianca, Mark prefera să nu lucreze, bazându-se pe veniturile îndestulătoare ale tatălui.

- Si cum ai ajuns să vorbesti cu acest Joe? continuă Bianca, studiind profilul impresionant al străinului.

"Oare ce naiba citeste"? se întrebă tânăra. Părea un împătimit al cărţilor, judecând după rapiditatea cu care dădea paginile. Mai mult, nu putea fi sustras din această activitate nici măcar când cineva trecea foarte aproape de el.

- Si-a ancorat barca lângă Sheila, răspunse Peter.

Sheila era numele pe care-l dăduse iahtului său, în amintirea soţiei.

- Va rămâne multă vreme aici?

-Asta nu mai stiu. Nu mi-a spus. Dacă vrei să-l cunosti, îl pot invita să-si bea cafeaua alături de noi.

- O, nu... nu vreau să-l cunosc, zise ea fâstâcită. Mă gândeam însă că vrei să mai vorbesti cu el, adăugă ea, întrebându-se de ce simţise nevoia să nege cu atâta vehemenţă.

- Nu, mulţumesc. Sunt perfect mulţumit cu actuala mea

companie, zâmbi Peter. Dar cred că ţie ţi-ar fi de folos să cunosti oameni noi. Iar Joe este apropiat de vârsta ta. Când ne aduce desertul, am să mă duc să discut cu el.

Din păcate, intenţia lui fu împiedicată pentru că, după terminarea cinei, bărbatul nu comandă desert, ci închise calm cartea si se ridică.

în picioare, părea si mai înalt. Tânăra îsi aminti un vers din cântecul "La Chica de Ipamena". Cântat de o femeie, cântecul spunea: "înalt si bronzat, tânăr si frumos, asa era bărbatul din Ipamena..."

Dar străinul nu era frumos în sensul clasic al cuvântului. Era superb, dar nu frumos. Bianca nu-şi putea explica prea bine această contradicţie...

Oare va plăti nota şi va pleca? Sau se va duce la bar să-şi bea cafeaua şi coniacul? Tânăra observase că în timpul mesei Joe nu băuse decât apă minerală. Ceea ce părea destul de ciudat pentru un fost luptător în Legiunea Străină.

Spre marea ei uimire, în loc să facă vreunul dintre aceste lucruri, bărbatul se îndreptă către pianul aflat în apropiere, îşi aşează cartea pe el, luă loc pe scăunelul din faţă şi începu să cânte.

Tânăra ştia că restaurantul avea şi o discotecă, care se deschidea noaptea târziu. Aici veneau adolescenţii localnici sau străini să danseze. De obicei, sâmbăta şi duminica era invitată câte o formaţie care cânta live, înlocuind vocile înregistrate pe bandă. Dar niciodată până atunci, de când venea la El Delfin însoţită de Peter, Bianca nu auzise muzică în

interiorul restaurantului, deşi pianul se afla mereu la locul lui.

- Ce părere aveţi de noul meu pianist? întrebă patronul olandez, când ajunse la masa lor, în obişnuitul tur din fiecare seară.

Peter era un client vechi al localului, şi de fiecare dată patronul întârzia mai mult la masa lui.

De la moartea soţiei, bărbatul mânca în oraş de trei sau patru ori pe săptămână. Biancăi i-ar fi făcut plăcere să-l invite la masă în Casa Mimosa mai des, dar era evident că Peter nu-l putea suporta pe Ben. Tatăl ei vitreg bea mai mult decât era necesar şi decât îi făcea bine, iar Peter Lincoln avea ceva împotriva alcoolului de la moartea soţiei, petrecută într-un accident de maşină, într-o coliziune cu un şofer beat. Dispreţul obisnuit al lui Peter faţă de beţivi se accentuase până într-acolo încât nu mai suporta vederea unor astfel de personaje. Din punctul lui de vedere, Bianca acţiona foarte prost alegând să rămână alături de rudele tatălui vitreg. O îndemna mereu să se întoarcă în Anglia si să-si reia slujba acolo. Dar el nu stia de existenţa lui Michael, pe care tânăra l-ar fi reîntâlnit cu siguranţă dacă s-ar fi întors în ţară.

- E foarte bun, replică Peter, răspunzând întrebării olandezului. îmi place muzica de fundal, atâta vreme cât rămâne discretă si nu te împiedică să porţi o conversaţie ca lumea.

- L-aţi angajat pentru toată vara? întrebă Bianca.

Patronul clătină din cap:

- Nu l-am putut convinge să semneze un contract pentru

o anumită perioadă, dar mi-a promis că va rămâne cât va fi necesar. Mi se pare un tip care ţine la libertatea lui. Nu vrea să se simtă legat de vreun loc sau de vreun contract...

Privi în direcţia pianistului si adăugă:

- Genul ăsta de muzică se potriveste în restaurant, dar stie să cânte multe altele. Mai târziu va interpreta jazz, în discotecă. Ar trebui să-l auziţi atunci...

Peter refuză:

- Mă trezesc întotdeauna dimineaţă si nu-mi place să pierd nopţile. Pe la unsprezece sunt deja în pat.

- Eu sunt exact pe dos. Mă culc către dimineaţă si mă trezesc în miezul zilei. Dar bănuiesc că stilul dumneavoastră de viaţă e mult mai sănătos, ridică din umeri patronul, fără să se arate impresionat.

înainte de a se îndrepta spre următoarea masă, olandezul îi zâmbi Biancăi si tânăra simţi că era interesat de ea. Probabil stia că era fiica vitregă a acelui ciudat artist englez, care mai mult bea decât picta. Ceea ce nu aflase era natura relaţiei ei cu Peter. De câte ori cinaseră împreună, Bianca observase privirea curioasă a bărbatului, ca de altfel si a altor compatrioţi. Majoritatea oamenilor din comunitatea engleză din Costa Blanca nu aveau nimic mai bun de făcut în timpul liber decât să-i observe si să-i bârfească pe cei din jur. N-avea rost să se îngrijoreze din pricina asta, si totusi se simţea iritată că putea trece drept prietena lui Peter când realitatea era alta.

în accepţiunea modernă a termenului, nu fusese prietena

nimănui, nici măcar a lui Michael. Câteodată se întreba dacă tocmai refuzul ei de a face dragoste cu el îl îndepărtase. La început, când fostul ei iubit îi scrisese ca să-i mărturisească faptul că a găsit pe altcineva, Bianca regretase că printre amintirile ei nu se afla si aceea a unei nopţi de dragoste. în prima si cea mai dureroasă perioadă de după despărţire, când inima ei părea frântă si credea că nu va mai iubi niciodată, în frământările ei interminable se strecurase si gândul că nu va putea niciodată experimenta dragostea. Dar mai târziu, când ajunsese să conştientizeze că Michael nu fusese marea ei iubire, fusese fericită că nu reunţase la principiile sale, chiar dacă acestea erau demodate.

Observă un bărbat în vârstă îndreptându-se către pianist. Bărbatul îi sopti ceva la ureche, cerându-i probabil să cânte o anumită melodie. Joe încuviinţă din cap si, când termină primul cântec, începu piesa lui Irving Berlin, "De câte ori să-ţi spun că te iubesc?". întors la locul său, bărbatul luă mâna soţiei, zâmbindu-i fermecător. Poate era aniversarea căsătoriei lor, poate sărbătoreau nunta de argint. Erau destul de în vârstă si se priveau încă plini de dragoste.

"Asta îmi doresc si eu", se gândi Bianca. "O dragoste care să dureze o viaţă, nu doar un an sau doi."

Privirea i se întoarse către pianist, al cărui păr negru ca tăciunele avea o strălucire ciudată în lumina candelabrelor. Oare ochii lui erau la fel de întunecaţi? Nu stia, nu-i văzuse prea bine chipul.

Simţi nevoia să se ridice, să se miste.

- Scuză-mă o clipă, îi spuse lui Peter, îndreptându-se către toaletă.

înăuntru nu se afla nimeni. Se privi îndelung în oglindă. Era o tânără cu o siluetă delicată, cu părul saten-auriu si ochi verzi, plini de seriozitate. Nu era o frumuseţe, asa cum fusese mama sa, si nici nu avea dezinvoltura lui Lucy, sora ei vitregă; dar nici nu fusese vreodată nemulţumită de felul în care arăta. Era satisfăcută de atuurile sale, de tenul ei perfect si de dinţii frumosi si strălucitori, de gâtul lung si de vocea plăcută. Defectele si le accepta cu înţelepciune.

Din fericire, mostenise ochii mamei si talentul Carlei de a se îmbrăca fermecător si elegant în haine ieftine. în această seară, purta
o bluză verde pal si o fustă din stofă verde smarald, amândouă cumpărate din magazinele puţin pretenţioase din Oxford Street. Dar esarfa din mătase naturală era creată de o celebră casă de modă italiană, si acest unic accesoriu dădea întregii sale înfăţisări un aer de cochetărie, de parcă s-ar fi îmbrăcat de la magazinele din Knightsbridge sau Alicante.

După ce-si împrospătă machiajul si-si trecu mâna prin păr, aranjându-l rapid, rămase o vreme în faţa oglinzii, simţind o ciudată senzaţie de fericire. Se gândi la bărbatul care cânta la pian în restaurant. Oare dacă-l va vedea de aproape se va simţi dezamăgită? Oare avea ochii prea mici sau prea apropiaţi? Sau gura prea mare? Si chiar dacă văzându-l de aproape avea să-şi păstreze părerea, oare atracţia va fi reciprocă? Poate că nu era genul lui. Un bărbat viril ca el îşi

dorea poate o femeie mai voluptuoasă...

Când se întoarse în restaurant, pianistul privea clapele, gânditor. Tânăra se opri lângă el, iar el îşi ridică leneş ochii spre ea. Bianca observă că aveau culoarea mierii. Pe chipul lui puternic bronzat, păreau aproape aurii.

-Ai vrea să cânţi ceva pentru mine? întrebă ea.

-Desigur, cu plăcere, dacă ştiu cântecul...

Vocea lui era puternică, dar joasă. Vorbea fără accent.

-Un bărbat şi o femeie.

Deşi piesa cerută fusese vreme îndelungată una dintre favoritele ei, în faţa privirii lui cercetătoare regretă că nu alesese un titlu mai lipsit de semnificaţii.

Bărbatul zâmbi, şi în ochii lui apăru o licărire aprobatoare.

-Un bărbat şi o femeie, repetă Joe, şi Bianca simţi că niciodată în viaţa ei - nici măcar alături de Michael - nu trăise mai intens senzaţia că era femeie şi că avea în faţă un extraordinar exemplar masculin.

Bărbatul adăugă cu simplitate:

-îl ştiu, apoi se întoarse către pian.

Bianca murmură câteva cuvinte de mulţumire şi se grăbi să se întoarcă la masă. Din fericire, avu la dispoziţie câteva minute să-şi revină, pentru că, în absenţa ei, Peter se dusese la rândul lui la toaletă. Personalitatea lui Joe o tulburase. Sau să fi fost vorba de copleşitorul său sex-appeal?

Cât timp se auzi melodia pe care o ceruse, Bianca rămase cu ochii pironiţi pe aranjamentul floral din centrul mesei, în timp ce gândurile sale se întoarseră către chipul bărbatului de

la pian si către privirea lui luminoasă.

Ise păruse că si el o place. Era posibil să se fi înselat?

Când muzica încetă, aplaudă, la fel cum făcură si cei doi bătrâni care aniversau începutul iubirii lor. Joe se întoarse către ea, zâmbind. Apoi, în loc să continue cu un alt cântec, se ridică de la pian si se îndreptă spre masa ei.

Mergea cu graţia unei pantere.

- Voi lua o pauză de zece minute, zise el. Pot să mă asez lângă tine sau deranjez pe cineva?

- O, deloc, răspunse ea, uimită.

- Mulţumesc, reluă bărbatul, asezându-se pe scaunul de lângă ea si făcând semn chelnerului să vină la masă. Mă numesc Joe Crawford.

Bianca se pregătea să-si spună si ea numele, dar chiar atunci se înapoie la masă Peter.

- Cred că voi doi v-aţi cunoscut deja, spuse ea.

Joe se ridică si salută. Chelnerul sosi si comandară fiecare ceva de băut. Peter, care băuse deja jumătate de sticlă de vin în timpul mesei si un coniac la cafea, ceru încă o cafea, de data asta cu lapte. Bianca preferă un pahar de vin, iar Joe comandă o bere. Imaginea soldatului mereu însetat de băuturi tari nu părea să i se potrivească lui Joe.

Când cei doi bărbaţi se asezară, Bianca simţi privirea lui Joe alunecând pe mâna ei stângă, în căutarea verighetei sau a inelului de logodnă. Dar singura podoabă pe care o purta tânăra era un inel mic din argint cu pietre verzi, strecurat pe degetul mic.

Bărbatul părea curios în privinţa relaţiei dintre ea si Peter. Oare nu interpretase gresit preferinţa ei muzicală? Faptul că-l invitase să ia loc putea însemna că tânăra era "liberă". Dar putea şti asta cu siguranţă? Ea şi Peter erau doar prieteni, sau între ei era ceva mai mult?

- Să ştii să cânţi la pian e un talent rar în zilele noastre, începu Peter. Cum ai învăţat?

- Bunica mi-a predat esenţialul, apoi am descoperit că pot să cânt după ureche. Am studiat şi la şcoală, dar nu m-a interesat niciodată să devin un virtuoz.

- Tu ştii să cânţi la vreun instrument, Bianca? întrebă Peter.

- îmi place foarte mult muzica, dar n-am nici o înclinaţie specială.

- Eşti englezoaică? interveni Joe.

- Da, nu ţi se pare? Sunt un exemplar clasic, glumi ea.

- Pari a fi, dar numele tău e italian şi n-am mai întâlnit nici o tânără din Anglia care să se numească Bianca.

- Mama era pe jumătate italiancă, şi părinţii mei locuiau în Italia când m-am născut. Dar numele de familie nici că putea fi mai englezesc. Mă numesc Dawson. Acum îmi ştii tot numele.

Tânăra spera s-o întrebe ce anume făcea în Spania, ca să-i poată explica prezenţa ei în acest loc şi totodată să menţioneze în treacăt faptul că Peter era un prieten de familie. Dar bărbatul se întoarse spre Peter şi cei doi începură să vorbească despre facilităţile portului, iar Bianca simţi că Joe trăsese concluzia greşită despre relaţia lor. Atracţia lor

reciprocă dispăruse, trasformându-se într-o amabilă prietenie. Deşi o privea din când în când în timpul conversaţiei, ochii lui gălbui nu mai aveau aceeaşi lucire de atunci când se văzuseră prima oară şi venise să se aşeze la masa lor. Acum era politicos, dar indiferent, iar ea rămăsese perfect conştientă de apropierea lui. înfăţişarea lui plăcută şi silueta perfectă - despre care Bianca presupunea că reprezintă o consecinţă a serviciului în Legiune - îl făceau pe Peter, care arăta foarte bine, să pară firav prin comparaţie.

Joe îsi bău rapid berea si se ridică:

- Trebuie să mă întorc la muncă. Vreţi să cânt ceva pentru voi?

îi întrebase pe amândoi, dar Peter fu cel care răspunse:

- Ce zici de "Noapte si zi"?

- Desigur, răspunse el si, cu un salut milităresc, îsi luă rămas-bun.

- Să înţeleg că a cântat deja ceva pentru tine? întrebă Peter, după plecarea pianistului.

- Da.

- Cred că din punctul de vedere al unei femei, Joe pare seducător, dar un pic cam delăsător, nu?

- De spui asta? Când am vorbit despre el mai devreme, ai mărturisit că ţi-ai dori ca Mark să aibă curajul lui.

- într-un fel, da. Dar nu mi-ar plăcea să-l văd pe Mark ducând viaţa de vagabond în care se complace acest bărbat. E adevărat că se descurcă singur si trăieste din ce câstigă, fără să astepte bani de la alţii, dar Joe pare destul de inteligent

pentru a face lucruri mai bune cu viaţa lui. Cântatul prin baruri îi asigură probabil un venit confortabil, dar nu cred că ar putea să acopere nevoile unei familii.

- Poate nu vrea o familie, poate nu-si doreste nici soţie, nici copil. Oamenii nu se mai căsătoresc atât de repede ca altădată.

- Da, asa este. Si nici nu sunt de acord cu cei care o fac, o aprobă Peter. Tinerii trebuie să cunoască mai bine lumea, să trăiască altfel decât am făcut-o eu. Dar asta nu schimbă deloc faptul că tinereţea nu durează la nesfârsit si, mai devreme sau mai târziu, toată lumea trebuie să devină responsabilă.

Probabil se gândise de foarte multe ori la aceste aspecte şi acum, având un auditoriu dispus să asculte, voia să prelungească discuţia. Vorbea, vorbea... Nu o dată, Lucy îi spusese Biancăi că Peter o plictiseşte de moarte. Si ea era obosită de aceste prelegeri, dar făcea tot posibilul să nu arate. Să-i asculte discursul era o răsplată măruntă pentru bunătatea lui şi pentru ajutorul pe care i-l oferise până acum în tot soiul de probleme.

în timp ce-l asculta ca de atâtea ori, spunând din când în când "da" sau "nu" la momentul potrivit, Bianca privea către locul în care se afla pianul. Observă că un chelner aşază un pahar de bere lângă Joe, comandat de către cuplul de bătrâni.

Fără să se întrerupă din cântat, Joe le făcu un semn discret de mulţumire şi-i spuse ceva chelnerului. Acesta privi în direcţia Biancăi şi a lui Peter. Fără să audă întrebarea, Bianca ştia că Joe se interesa dacă bărbatul îi cunoştea. în

replică, bărbatul ridică din umeri şi pe buzele lui citi: "nu i-am mai văzut niciodată". Imediat după aceea, un zâmbet plin de înţelesuri apăru pe buzele chelnerului, ceea ce însemna că, dacă nu poate oferi nici o informaţie credibilă, putea să facă unele supoziţii despre motivele care puteau face o fată să cineze cu un bărbat care nu-i era tată, dar era suficient de bătrân pentru a-i fi.

Pentru câteva clipe se simţi atât de stânjenită, încât fu gata-gata să se ridice de pe scaun şi să se ducă lângă pian să lămurească problema cu Joe. "Peter nu mi-e nici amant, nici protector, ci un bărbat care-şi plânge încă soţia şi care nu s-ar uita niciodată la o puştoaică." Asta voia să le spună celor doi. Dar apoi se gândi că, dacă Joe era omul care să creadă lucruri atât de rele despre ceilalţi fără să aibă nici o dovadă, atunci nu voia să mai aibă de-a face cu el.

Nu mult după aceea părăsiră restaurantul, si Peter o conduse acasă.

Vila ei se afla într-un cartier rezidenţial, având astfel avantajul că rămânea protejată de invazia turistilor. Dar exista si un dezavantaj: transportul era o problemă mare, în special pentru o familie al cărei singur mijloc de deplasare era o motocicletă, folosită doar de Lucy pentru a se duce si a se întoarce de la serviciu.

Dacă Bianca voia să meargă în oras, avea două posibilităţi: să folosească autobuzul care făcea curse foarte neregulate, sau să apeleze la bunăvoinţa motoclistilor, care de multe ori deveneau prea binevoitori. în repetate rânduri,

acesti vajnici turisti rebeli despre care puteai crede că au trecut de vreme pasiunilor adolescentine o atinseseră ca din greseală sau încercaseră s-o sărute cu buzele lor mirosind a alcool. Dacă nu era absolut necesar să plece în oras, Bianca prefera să rămână în cartier. Dar acum, o dată cu sosirea primăverii - desi chiar si iarna provincia Alicante era însorită - se gândea să-si cumpere o bicicletă care să-i ofere libertatea de a se duce oricând voia la mare, unde-i plăcea să înoate mai mult decât în piscina fierbinte a lui Peter.

Casa Mimosa era luminată, dar înăuntru nu se afla nimeni. Mai mult ca sigur, Ben se îmbătase în barul local, iar Lucy se dusese la discotecă.

După ce-si luă rămas-bun de la Peter, Bianca stinse toate luminile din casă. Era obisnuită cu risipa care se făcea în această familie. Stia că lui Ben si fiicei sale economiile de orice fel li se păreau nejustificate. Câteodată, îsi spunea că sfatul lui Peter de a-i lăsa în plata Domnului si a pleca să-si vadă de viaţa ei era cât se putea de rezonabil. Dar întotdeauna, două motive o reţineau: primul, că mama ei o implorase să rămână alături de Lucy până când fata avea să devină mai responsabilă; al doilea, că, precum mama ei, Bianca iubea Spania şi se simţea aici mai bine decât acasă. Măreţia munţilor, dealurile cu viţă-de-vie şi pomi fructiferi, pieţele aglomerate şi înmiresmate, animaţia oraşelor şi prietenia oamenilor constituiau pentru ea un mediu ideal de viaţă, liniştit şi fericit.

De ce după şase ani de singurătate Carla se măritase cu

Ben Hollis, rămăsese un mister pentru Bianca. Probabil din pricină că amândoi erau artişti. Dar talentul lor nu semăna deloc. Carla era o pictoriţă foarte talentată, ale cărei creaţii erau cumpărate cu bani grei în galeriile londoneze, iar Ben un meşter care picta peisaje spaniole şi le vindea în târgurile locale. Acest semn nu fusese singurul după care ghicise Bianca faptul că mariajul lor va fi un eşec răsunător. Carla n-a vrut s-o recunoască niciodată, dar această căsătorie nu fusese tocmai o uniune fericită. Loialitatea şi curajul fuseseră calităţile ei de bază, la fel ca simţul umorului. Râsul ei îi lipsea mult fetei, pentru că nici Lucy, nici Ben, şi nici măcar Peter nu puteau pricepe genul lor de glume. în schimb, Joe Crawford părea că le-ar fi putut înţelege.

Gândindu-se la el, în timp ce aştepta lungită în pat să audă zgomotul paşilor lui Ben pe scări - lucru care o asigura că nu păţise nimic nici de această dată - Bianca îşi dădu seama că nu trebuia să-şi concentreze atenţia asupra unui bărbat care n-ar fi făcut decât să-i complice şi mai mult viaţa. Probabil că n-avea să-l revadă niciodată. Data viitoare când Peter o va duce la El Delfin, Joe va fi probabil de mult plecat. Se hotărî să-l alunge definitiv din gândurile sale.

Capitolul 2

Nu departe de Casa Mimosa si de vila lui Peter, Bellavista, se afla un munte cu piscuri înalte si cărări abrupte, străbătute de păstori. Bianca începuse să le cunoască chiar de la venirea ei în Spania, când era doar o adolescentă.

Vara era prea cald pentru plimbări lungi, dar primăvara si iarna se echipa corespunzător si începea urcarea anevoioasă până la locul ei preferat - o cabană părăsită.

în ultima excursie întreprinsă se întâmplă accidentul. De obicei, era sigură pe propriile picioare. Dar de data asta, ceva se întâmplă. Abia începuse coborârea, când călcă pe o piatră care alunecă si tânăra căzu cu un strigăt de durere si mirare. îsi scrântise glezna. După primul soc, îsi veni în fire si luă măsurile necesare. îsi îmbibă esarfa în apă rece si o legă în jurul gleznei, sperând că va putea să facă singură drumul până acasă. îsi dădu repede seama că încercarea era sortită eseculul si, ca ghinionul să fie complet, locul în care căzuse se afla departe de cărările de obicei circulate. Chiar dacă ar fi strigat după ajutor şi ar fi fost auzită, nu-şi putea preciza clar poziţia, pentru că ecoul o făcea să pară mai departe decât era de fapt.

- O, la dracu! exclamă ea.

Spre deosebire de Lucy, care credea că e foarte elegant să strecoare câte o expresie vulgară în discuţii, Bianca era mult mai rezervată. Se întreba chiar dacă există pe lume şi alţi bărbaţi care, ca tatăl ei, să nu înjure niciodată. Michael nu era deloc moderat în limbaj şi părea să nu observe că anumite

expresii folosite în faţa ei o jigneau. Aceasta fusese una dintre marile diferenţe dintre personalităţile lor. La început, păreau simple vulgarităţi inofensive, dar mai târziu Bianca îşi dădu seama că însemnau o lipsă de înţelegere a nevoilor ei, lucru care desigur n-ar fi putut să ducă la o căsnicie armonioasă. în adâncul sufletului ei, era o fată de modă veche, care-şi dorea un bărbat cavaler. Simţea nevoia de protecţie şi apreciere. Nu-şi dorea egalitate, voia ca ea şi soţul ei să fie complementari.

Undeva, departe, auzi pe cineva fluierând. Nu era un păstor, pentru că fluieratul lui nu era însoţit de sunetul talăngilor. Era cineva care folosea cărările pentru turme ca să scurteze drumul spre oraş. Uşurată, aşteptă ca acel cineva să-şi facă apariţia.

Se dovedi că era persoana ideală - Joe Crawford. Si totuşi, uşurarea pe care-o simţi la vederea lui era întunecată de un sentiment de neplăcere. în timpul care trecuse de la întâlnirea lor iniţială, încercase din răsputeri să-l uite, dar fără succes. O a doua întâlnire i-ar fi făcut hotărârea şi mai greu de pus în aplicare.

La vederea ei, bărbatul se opri din fluierat şi-i zâmbi aşa cum îi zâmbise prima dată, înainte ca prezenţa lui Peter să-i schimbe atitudinea.

- Bună ziua, zise el. Urci sau cobori?

- Voiam să cobor, dar am căzut si mă doare rău glezna. Mi-am scrântit-o... îmi pare rău că te încurc, dar crezi că ai putea să mă ajuţi?

- Desigur. Dă-mi voie să mă uit.

Mâinile lui erau puternice, dar delicate.

-Ah! sopti el.

Bianca pricepu că expresia însemna de fapt "sărmana de tine", ceea ce o făcu să se teamă că rana era mai gravă decât îsi închipuise.

- O să te cam doară, continuă el. Poate piciorul e rupt si va fi necesară o targă. Dacă nu, am să te ajut să cobori, desi va fi destul de inconfortabil.

Durerea îi era însă anesteziată de prezenţa lui. Era îmbrăcat într-o cămasă strâmtă, vârâtă neglijent în blugii strânsi cu o curea din piele ornamentată cu monede vechi spaniole. în cei doi ani care trecuseră de la părăsirea Legiunii, nu-si pierduse deloc forma.

-A, nu-i decât o entorsă, dar gravă. Nu vei putea merge o vreme.

O privi cu ochii lui inteligenţi, în care se strecură o expresie ironică
si continuă:

- Ei, dacă ai cumva impresia că am să te car până jos în braţe, ca-n filme, mă tem că trebuie să te dezamăgesc.

Apoi scoase din buzunar o sticluţă plată îmbrăcată în piele si i-o oferi cu un gest galant.

- Ce-i asta? întrebă Bianca.

- Coniac. Poate că nu-i băutura ta preferată, dar te va ajuta să suporţi durerea.

- Nu-mi place coniacul.

- Dacă ai fi prietena mea, ai învăţa să-ţi placă.

Există momente când un pahar de coniac reprezintă încheierea perfectă.

Probabil se gândea la clipele de dragoste, îşi spuse ea, perplexă. Si fu uimită de faptul că imediat în minte îi veni imaginea ei stând întinsă pe pat, cu capul aşezat pe umărul lui, în timp de vorbeau despre crearea unui pahar de coniac cu o formă mai practică.

Această viziune intimă a ei alături de Joe - până la urmă un străin

- o făcu să roşească din cap până-n picioare. în încercarea de a-şi ascunde ruşinea, îi smulse bărbatului sticla din mână şi luă o gură din lichidul tare.

- Uşor, doar nu vrei să te îmbeţi, zise el, luându-i sticla şi punând la loc dopul. Am transpirat, adăugă el, mai bine mi-aş pune pulovărul.

O luă în cârcă şi începură coborârea. Drumul era anevoios. Poziţia picioarelor nu era deloc confortabilă şi glezna o durea îngrozitor. Dar nu aceste trecătoare neplăceri avea să şi le amintească, ci mirosul bărbatului, trupul său solid, părul lui negru.

La capătul cărării începea drumul asfaltat.

- Si acum, abordarea hollywoodiană, glumi Joe, luându-o în braţe ca pe o mireasă gata să treacă pragul.

După câţiva metri, Joe reluă:

- Pot să spun că te admir. Stii să suporţi bine durerea. Sunt sigur că drumul a fost îngrozitor, dar nu te-ai plâns nici o clipă.

- O, ar fi putut fi şi mai rău, răspunse ea, satisfăcută de lauda lui. Ce noroc că ai trecut de acolo. Aş fi putut rămâne pe munte multă vreme.

- N-ai un fluier? Ar trebui să ai! Oricine se duce singur în locuri periculoase ar trebui să ia un fluier. E mai util decât să strigi după ajutor.

- Da, presupun că asa e, dar nu m-am gândit la asta. O să-mi cumpăr, desi suntem la finalul sezonului de drumeţii.

- Si vara ce faci? înoţi? Joci tenis? Mergi cu barca?

- înot, de obicei. Nu joc tenis, nici nu navighez. N-am fost niciodată pe mare la bordul unui iaht.

- Pentru mine, e cea mai mare plăcere. Mă ajută să scap de mulţimea gălăgioasă de la ţărm. Pe unde trebuie s-o luăm? Văd o răscruce.

- La stânga, răspunse ea, întrebându-se dacă Ben se afla acasă.

Nu-i păsa dacă aveau să-l găsească beat. Nu era vina ei că avea un

astfel de om ca tată vitreg. Dar se temea oarecum de întâlnirea lui cu Joe si de faptul că-l putea lua în râs. Ben avea destule glume maliţioase. Dacă ar fi ghicit sentimentele Biancăi pentru el, ar fi începu iar tirada de glume nesărate. La fel si Lucy, căreia-i făcea plăcere să-si tachineze sora vitregă. N-o plăcuse niciodată pe Carla, dar nu îndrăznise să se poarte necuviincios cu ea, pentru că tatăl ei n-ar fi suportat o asemenea atitudine. îsi iubise mult soţia, în felul lui. Dar Lucy n-avea nici o interdicţie în ceea ce o privea pe Bianca si Ben îi

lua întotdeauna apărarea în faţa surorii vitrege.

Dar chiar dacă nu exista posibilitatea unei întâlniri cu Ben, o altă problemă se ivise la orizont. Pe când se apropiau de Bellavista, îl văzu pe Peter îndreptându-se spre casă în Mercedesul lui argintiu. Se opri în faţa garajului si iesi din masină, privind îngrijorat către cei doi.

- Nu-i decât o entorsă, Peter, zise tânăra, văzându-l că se apropie în grabă de ei.

- Dumnezeule! Ce s-a întâmplat? Poţi să o lasi pe mâna mea, începu Peter, întinzând braţele s-o preia.

- Nu-i deloc uşoară, replică Joe şi, chiar dacă intenţia lui nu fusese aceea de a-i pune la îndoială forţa, Bianca ştia că prietenul ei mai în vârstă asta pricepuse.

Peter roşi şi replică scurt:

- Ad-o imediat în casă. Voi chema un doctor.

Vila Bellavista era una dintre puţinele reşedinţe engleze care dispuneau de telefon, pentru că stăpânul casei trebuia să comunice des cu brokerii din Londra.

Bianca deschise gura să protesteze, dar fu oprită de Joe, care răspunse:

- Oh, nu cred că e nevoie. Dar dacă ai o trusă de prim-ajutor, o pansez eu.

- Te pricepi? replică el, tăios.

- Destul de bine, chiar şi în cazuri mai grave.

Si înainte ca Bianca să apuce să-şi spună părerea, Joe începu să urce scările locuinţei.

- Du-te în casă şi întreab-o pe Juanita de trusă, ordonă

Peter. Stie unde e.

Vorbise cu el de parcă i-ar fi fost sclav. Bianca nu putea pricepe atitudinea lui Peter vizavi de Joe. Doar omul nu-i făcuse nimic.

Văzu că bărbatul îl priveşte pe Peter ironic, dar fără să spună nimic.

- Peter, nu ţi se pare că ai vorbit cam... nepotrivit? sugeră ea, când Joe plecă în căutarea trusei.

- Nu-mi place personajul, răspunse el. E prea mândru de el.

- Mândru? repetă Bianca, uimită. Sigur pe sine, poate, dar nu orgolios. Parcă înainte îl plăceai.

- Acum, nu-mi mai place. Ce naiba căutai pe munte cu el?

Nu crezi că e riscant să te aventurezi atât de departe cu un bărbat pe care nu-l cunosti? Cine stie ce se poate întâmpla...

Ura din tonul lui o uimi. Nu-l mai auzise vorbind niciodată de rău pe nimeni. întotdeauna crezuse că Peter e un tip excesiv de tolerant.

- Nu am plecat pe munte cu el. Ne-am întâlnit acolo. Din fericire pentru mine, a apărut tocmai la timp ca să mă salveze. Nu pricep de ce ai început dintr-o dată să-l dispreţuiesti atât de mult. Dacă ai auzit ceva rău despre el, pot să te asigur că e vorba de o bârfă nefondată. Stii foarte bine cum vorbesc oamenii. Le place să denigreze.

- Nu e vorba de ce am auzit. Instinctul meu îmi spune că nu-i de încredere. Pentru o tânără de vârsta ta, esti foarte

credulă, Bianca. Esti atât de inocentă, de copilăroasă. Am văzut reacţia ta când cineva îţi spune vreo glumă de prost gust sau când vreun beţiv încearcă să te atingă.

- Si ce legătură au toate astea cu Joe?

- Dacă a făcut o pasiune pentru tine, va fi greu să te descurci, să-l ţii la distanţă. Nu încape îndoială că a avut parte în cariera lui de femei destul de promiscue. Poate chiar mai rău.

- Peter! îl întrerupse ea, scandalizată.

- Vezi? Esti socată! Nici măcar nu ţi-a trecut prin cap că un bărbat care a trăit în condiţii atât de dure ca cele din Legiune nu poate fi asaltat de femei de bună calitate.

- Nu, nu mi-a trecut, admise Bianca, indignată. Nu când bărbatul este ca Joe, galant, sensibil si educat.

- Educaţia lui poate fi doar de faţadă.

Poate fi un tip suspect, un criminal. Majoritatea criminalilor sunt seducători... ca un diavol.

- Sugerezi cumva că Joe... începu ea, dar se întrerupse repede, înţelegând că reacţia lui Peter putea fi pusă pe seama unei căderi nervoase, o posibilă manifestare târzie a durerii pentru pierderea soţiei.

îşi puse mâna pe braţul lui şi şopti:

- Peter, poate că ai dreptate, dar nu trebuie să-ţi mai faci griji. O fost o întâlnire norocoasă, date fiind circumstanţele.

- Poate că acum grija mea a fost exagerată, dar să ştii că trebuie să existe cineva care să aibă grijă de tine. Eşti destul de necăjită, cu Ben şi cu Lucy. De ce trebuie să vezi de ei ca

de nişte copii? Las-o pe Lucy să-l ajute pe Ben, şi pe mine să am grijă de tine. Stiu că nu mă iubeşti, dar ne înţelegem bine şi ăsta e cel mai important lucru într-o căsnicie!

- Căsnicie? repetă Bianca.

Acum înţelegea de ce prezenţa lui Joe îl enervase atât de tare. Era pur şi simplu gelos! Ideea că Peter voia s-o ia de nevastă era la fel de şocantă ca şi cum ar fi anunţat că vrea să se însoare cu Juanita, menajera.

- îmi pare rău că vă întrerup, dar trebuie să-i pun bandajul Biancăi. Vă puteţi da la o parte, domnule Lincoln?

Peter se ridică, stânjenit.

Mişcările lui Joe erau foarte agile, şi Bianca nu simţea deloc durere sau disconfort. în schimb, era foarte tulburată de discuţia la care Joe fusese părtaş în ultima ei parte. Simţea nevoia să-i mărturisească bărbatului că propunerea lui Peter venise din senin şi că nu făcuse sau spusese nimic care să încurajeze această atitudine. Era la fel de uimită ca şi el.

Dar atâta vreme cât Peter era de faţă, nu putea decât să tacă.

Joe o privi o singură dată, şi-şi dădu seama din expresia lui că bătălia era pierdută. Bărbatul credea că propunerea lui Peter era acceptată, astfel că făcu în aşa fel încât să-i lase singuri.

- Gata, zise el, ridicându-se. Acum, trebuie să plec. La revedere.

- Mulţumesc... mulţumesc foarte mult.

El ridică din umeri şi zise cu indiferenţă:

- N-ai pentru ce.

-înainte să pleci, vrei să mai faci ceva pentru mine? întrebă tânăra.

- Ce anume?

Bianca nu ştia cât de mult auzise. Dacă sosise doar la propunerea lui Peter şi nu aflase despre Ben şi Lucy, putea trage concluzia că ea era deja parte din familia lui.

- Sunt foarte obosită, şi aş vrea să mă duc acasă. E foarte aproape şi te-aş ruga să mă duci până acolo.

- Asta va putea face foarte bine domnul Lincoln în locul meu, replică Joe.

Plecă, lăsând-o foarte necăjită. N-avea chef să mai audă o dată cererea lui Peter.

Spre marea ei uşurare, Peter părea să-şi fi venit în fire. După plecarea rivalului, bărbatul se apropie de ea şi-i spuse:

- îmi pare rău, Bianca. Am ales un moment foarte nepotrivit pentru a-ţi spune ce simt pentru tine. Piciorul te doare şi eşti probabil în stare de şoc. Ar trebui să te odihneşti. Te duc acasă îndată.

Ultima oară când îl zări pe Joe, fu atunci când Mercedesul lui Peter opri în faţa Casei Mimosa. Bianca îi zâmbi, dar primi în schimb un rânjet sardonic.

***

A doua zi, Peter îşi repetă propunerea. Dacă până în acel moment Bianca se simţea perfect capabilă de un refuz diplomatic, la auzul noii cereri se pierdu. Mai mult, Peter nu

acceptă un refuz definitiv şi-i ceru să se mai gândească. Dar când Peter încercă s-o sărute pe buze - nici măcar pasional, ci timid - tânăra îşi dădu seama că, deşi îl considera un prieten de nădejde, perspectiva de a fi iubita lui era absolut respingătoare.

Faptul că-i putea oferi o viaţă luxoasă nu însemna nimic pentru ea. De modă veche în unele chestiuni, dar modernă în altele, Bianca nu credea că mariajul era o metodă de îmbogăţire.

După terminarea şcolii, tânăra făcuse un curs de calculatoare, fără să se gândească la ce-i va folosi. Apoi, descoperise că munca în cercetare o pasiona cu adevărat. Timp de trei, ani lucrase ca asistentă a unui genealogist.

Aşa îl întâlnise pe Michael Leigh. El făcea documentarea pentru nişte emisiuni ştiinţifice de televiziune, dar visa să ajungă în timp un scriitor de biografii. în momentul întâlnirii, atracţia fizică dintre ei, şi faptul că amândoi se ocupau cu acelaşi lucru, o făcuseră să interpreze greşit natura sentimentelor sale, crezând din toată inima că-l iubeşte.

Faptul că bărbatul alesese o slujbă atât de nesigură, fusese pentru Bianca la fel de irelevant ca şi acela că Peter era bogat. Era obişnuită să se întreţină singură şi ar fi fost fericită să continue relaţia. Nu-i ceruse nimic, decât dragoste si eventual căsătoria. Si asta nu pentru că se gândise la importanţa mariajului pentru bugetul ei, ci pentru că astfel putea întări legătura care exista între ei.

Pentru ea, dragostea însemna o dăruire totală si fără

rezerve. Nu putea trăi alături de un om doar ca să testeze relaţia.

- Dacă nu esti foarte sigur acum, la început, Michael, atunci nu vei fi niciodată sigur, îi spusese ea. N-am nevoie de un partener experimentat, ci de un bărbat care să-mi stea alături la bine si la rău. Dacă nu crezi în aceleasi lucruri, ar fi mai bine să ne spunem adio.

Dar n-o făcuseră. Impasul continuase până când sosise telegrama de la Ben, care o chema de urgenţă în Spania. îmbrăţisarea de adio a lui Michael o făcuse să creadă că absenţa ei îi va dovedi bărbatului c-o iubeste. în loc de asta însă, după sase săptămâni primise o scrisoare în care i se comunica scurt că logodnicul ei îsi găsise pe altcineva.

Acum, privind în urmă, îsi dădea seama că Michael avusese dreptate să n-o ceară de soţie. între ei nu existase dragoste, iar căsătoria ar fi fost o greseală.

Trecu o lună de la accidentul ei. Desi, pe lângă problemele de acasă cu Ben si Lucy, mai exista si neplăcuta posibilitate a rediscutării cererii în căsătorie, Bianca avea timp să se bucure de frumoasa vreme de vară. îi plăcea să meargă pe bicicletă în excursii lungi si să înoate în mare. La piscina lui Peter făcea vizite din ce în ce mai rare şi refuza adesea invitaţiile sale în oraş.

Deşi Ben nu făcea caz de întârzierile nepermise ale copilei sale după miezul nopţii, şi Bianca n-avea un cuvânt de spus, ştia că nu era deloc înţelept ca o fată de şaptesprezece ani să rămână în oraş atât de târziu şi să depindă astfel de străinii

care o conduceau acasă. Până acum, nimic neplăcut nu i se întâmplase, dar cu hainele şi machiajul pe care Lucy le folosea, era foarte posibil ca un astfel de eveniment să se ivească.

într-o noapte, în timp de Bianca citea în pat, auzi o maşină oprind în faţa casei şi multă gălăgie afară. Apoi, paşii lui Lucy se auziră pe hol, iar maşina plecă în trombă.

Nu era foarte târziu - trecuse puţin de miezul nopţii - dar Bianca avu sentimentul că se petrecuse ceva nefiresc şi înspăimântător.

Se dădu jos din pat şi se îndreptă spre camera surorii sale. O găsi plângând.

- Lucy, draga mea, ce s-a întâmplat?

La vederea suferinţei surorii ei vitrege, Bianca uită toate diferendele dintre ele şi se simţi invadată de un sentiment de compasiune.

în fond, sărmana copilă era rezultatul unui mariaj distrus, iar tatăl ei era un model foarte puţin recomandabil pentru un adolescent. Era încă foarte tânără şi avea şanse să se îndrepte.

La început, povestea surorii fu foarte incoerentă şi Bianca nu pricepu mare lucru din cele întâmplate. Dar, cu răbdare, tânăra putu să-şi facă o imagine a neplăcutei aventuri. Pe drumul către casă, însoţitorul fetei oprise într-un loc necirculat şi încercase s-o sărute.

Lucy se luptase si reusise să scape, dar fusese foarte norocoasă că bărbatul n-o violase.

Fata adormise deja când Bianca o lăsă singură în cameră, dar sora mai mare încercă în zadar să pună geană pe geană în acea noapte. Putea doar să spere că experienţa traumatizantă prin care trecuse avea să-i fie învăţătură de minte pe viitor. Dacă Ben ar fi fost un părinte bun, i-ar fi povestit tot si l-ar fi lăsat să se descurce cu bărbatul respectiv. Nu stia încă identitatea lui, si poate nici Lucy n-o cunostea. Putea să nu fie unul dintre clienţii obisnuiţi ai discotecilor, ci un tip nou în peisaj - chiar un bărbat care trecea pur si simplu prin zonă.

Dar oricine ar fi fost, Bianca se îndoia că Ben va avea curajul să se pună cu el, asta în cazul în care ar fi făcut faţă unei conversaţii în spaniolă, limbă pe care Ben nu si-o însusise nici după atâţia ani de convieţuire cu localnicii.

Dimineaţă, Lucy se plânse de dureri de cap, si Bianca pricepu că alcoolul avea o mare parte de vină pentru cele întâmplate.

- Lucy, bărbatul acela a fost un spaniol sau un străin? Oricine ar fi fost, nu poate scăpa atât de usor. Nu cred că o plângere oficială ar putea face mare lucru, si în plus te va pune într-o poziţie umilitoare. în schimb, dacă e tânăr, putem discuta cu părinţii săi.

Lucy ezită o clipă, apoi spuse:

- Era un englez, care n-are familie.
- Un vagabond?
- Nu, locuieste într-o barcă si cântă la pian în El Delfin.
- Cum? Nu pot să cred!
- Doar nu-l cunosti?

Bianca răspunse evaziv:

- Nu... nu chiar. Dar am discutat cu el. îl ştia pe Peter şi l-am văzut la restaurant. Părea un bărbat foarte... ambail.

- Ei bine, nu-i deloc aşa, răspunse Lucy furioasă. E o bestie... un porc... Nu-l pot suferi. Nu vreau să vorbesc despre el, nici să-l mai văd vreodată în viaţă.

Bianca se întoarse în bucătărie. Privea pe geam fără să vadă. Se simţea de parcă ar fi fost pălmuită. Acel Joe Crawford care rămăsese în mintea ei ca un cavaler desăvârşit fusese bărbatul care o făcuse pe Lucy să plângă!

Peter nu va fi deloc surprins. O avertizase că Joe era tipul de bărbat ale cărui instincte puteau scăpa de sub control. Crezuse atunci că toate aceste vorbe erau pricinuite de gelozie, dar iată că nu era aşa. Poate că judecata ei fusese întunecată de sentimentele pentru Joe.

Se simţea dezamăgită şi furioasă. Bianca îşi pierdea foarte rar cumpătul, şi asta numai când sărea în ajutorul cuiva, dar când mânia ei se dezlănţuia, ardea cu flăcări mari, greu de stins.

După o jumătate de oră, se urcă pe motocicleta lui Lucy şi plecă în căutarea lui Joe Crawford.

Capitolul 3

Prea agitată pentru a reţine detalii, Bianca uitase că Peter îi spusese locul bărcii lui Joe.

Astfel, nestiind numele locuinţei sale temporare, când ajunse în port întrebă o femeie care se plimba pe puntea unei ambarcaţiuni olandeze:

- Scuze, puteţi să-mi spuneţi unde găsesc barca lui Joe Crawford?

- Da, sigur. Se află la capătul cheiului.

Se numeste La Libertad.

- Mulţumesc.

- Cu plăcere.

Bianca se urcă din nou pe motocicletă si începu să caute numele bărcii. în sfârsit, o descoperi. Nu era ancorată în apropierea cheiului, ci puţin mai departe, la câteva sute de metri în larg. Usa care ducea în spaţiul dintre cele două punţi era deschisă, dar înăuntru, nici urmă de proprietar.

- Domnule Crawford! strigă ea, cu mâinile căus la gură.

După câteva minute, apăru într-adevăr Joe, îmbrăcat doar în pantaloni si părând mai bronzat ca niciodată.

- Ah, Bianca! zise el.

Pentru prima dată, Bianca realiză că atunci când o condusese acasă pe Lucy, bărbatul recunoscuse casa. Probabil de aceea plecase atât de repede.

- Vreau să vorbesc ceva cu tine, spuse tânăra.

Joe era în picioarele goale. Se dădu la o parte ca să-i facă loc să intre, apoi începu să coboare. Dar Bianca nu-l urmă.

- Esti invitata mea, insistă Joe, uitându-se în sus către ea.

- Dacă nu te superi, as prefera să discutăm de aici.

- Cum doresti, hotărî el, urcând înapoi. Presupun că nu-i o vizită de curtoazie.

- Deloc.

- Cu ce te pot ajuta?

- Te-ai îmbătat azi-noapte? începu ea. Sau esti chiar atât de insensibil încât ceea ce i-ai făcut surorii mele nu te jenează defel?

- A, era sora ta? Ce ţi-a spus că i-as fi făcut?

- Nu mi-a spus mare lucru, răspunse Bianca. Era prea speriată. Voiam doar să te anunţ că, dacă mai îndrăznesti asa ceva, vom face plângere la poliţie. De fapt, dacă asta nu însemna s-o umilim pe Lucy, tata s-ar fi dus deja la poliţie si probabil că acum erai deja plecat din ţara asta. Nu sunt foarte îngăduitori cu mitocanii, în special dacă sunt străini.

- Asa e, admise el. De aceea, tatăl tău trebuie să se gândească foarte bine înainte de a acuza pe cineva. El e cu adevărat un străin, nu eu. Am servit ani buni în Legiune, si sunt sigur că autorităţile îmi vor da crezare mie, şi nu unei puştoaice iresponsabile care-şi petrece timpul prin discoteci şi baruri, şi se poartă aşa cum nici un părinte spaniol nu i-ar permite.

Bianca roşi, neputând nega adevărul spuselor lui. Comportamentul lui Lucy făcea impresie proastă. Tânăra era gata să-i replice că, deşi atitudinea surorii ei era discutabilă, asta nu scuza atacul lui, dar Joe urmă:

- Spui că nu ţi-a împărtăşit prea multe... şi totuşi, trebuie să fi zis ceva. De ce anume sunt acuzat?

- Mi-a spus că ai oprit maşina în câmp şi... te-ai comportat ca ultima brută.

- Deci aşa... Si ea ce-a făcut? replică el calm. Si-a apărat onoarea? Sau a fost prea înspământată pentru a se lupta?

- Nu... ştiu. Din câte mi-a spus, ţi-ai revenit până la urmă.

- înţeleg. Si tu o crezi? Ţi se pare plauzibil să atac o adolescentă?

Privindu-l, i se păru deodată cel mai puţin credibil lucru din lume
ca un bărbat ca el, înalt, atrăgător, sigur pe sine şi disciplinat, să abuzeze de iresponsabilitatea unei tinere sau măcar să fie atras de acest gen de feminitate. De fapt, i se părea mai probabil ca el să respingă avansurile nedorite ale nevestelor singure şi ale femeilor disperate după dragoste.

Totuşi, nu renunţă şi spuse, indiferentă:

- Faptul că te-am văzut de două ori nu înseamnă că te cunosc. Poate ai băut prea mult... De ce ar minţi Lucy?

- Poate ca să se răzbune pentru că a fost liniştită la timp. O femeie refuzată e foarte furioasă, iar sora ta şi-a încercat în zadar pe mine farmecele, multă vreme. Aseară, a fost luată cu maşina de un individ foarte neplăcut, care probabil că i-a turnat gin în cola, judecând după starea în care era când am intervenit eu si am adus-o acasă. E adevărat că am oprit masina, dar nu în câmp, si n-am făcut altceva decât să-i fac morală. După aceea, a dormit tot drumul spre casă. Poate ar fi

trebuit să vin si să discut cu tine, dar masina era împrumutată, si la El Delfin nu sunt plătit să aduc acasă adolescente bete.

Se opri o clipă, apoi reluă cu indiferenţă:

- Mă poţi crede sau nu, dar există trei martori care pot relata ce s-a întâmplat înainte de a interveni eu, martori care n-au simţit deloc nevoia de a fi atât de grijulii ca mine. Toţi păreau să creadă că experienţa n-ar fi fost pentru ea una nouă.

Bianca tăcu. Pricepea că ce-i spusese Joe era adevărat si-i era rusine că tăbărâse pe el cu acuzaţiile, fără să aibă o dovadă clară. Lucy nu era neapărat o mincinoasă, dar avea multe slăbiciuni pe care o minciună le-ar fi putut acoperi.

înainte să poată găsi scuzele potrivite, Joe reluă:

- Deci, mă credeai un vânător de adolescente? Departe de adevăr... Desi prietenele mele au jumătate din vârsta bărbaţilor pe care tu îi preferi, sunt cu mult mai mari decât surioara ta. Sunt femei ca tine...

Fără să-i pese de oamenii care puteau fi martori la scenă, Joe se apropie de ea, o luă de mână si o sărută.

Fu un sărut scurt, si totusi, o făcu să se simtă fericită. Buzele lui erau moi si miroaseau vag a mentă.

Reacţiile ei nu fură îndeajuns de rapide pentru a respinge îmbrăţisarea neasteptată. Fusese aproape un atac. Nu numai asupra simţurilor ei, ci asupra intimităţii sale, de parcă Joe ar fi intrat în contact cu secreta personalitate a Biancăi - sălbatică, primitivă... Michael nu reuşise niciodată aşa ceva.

îşi dădu seama într-o clipă că puterea lui Joe Crawford o putea face să-şi piardă controlul şi să atingă o zonă nebănuită a sensibilităţii ei, care exista probabil în toate femeile, dar fără ca acestea să ştie.

- Cum îndrăneşti? exclamă ea, după ce fu eliberată.

Era partea civilizată a Biancăi, care ajunsese să se revolte, nu cea secretă, care se bucurase îndelung de acest sărut.

- în spaţii mai private, îndrăznesc chiar mai mult decât atât.

Ochii lui de culoarea mierii zâmbiră.

- Nu-mi spune că nu ţi-a plăcut mai mult decât săruturile bătrânelului tău. E prea în vârstă pentru tine, ştii asta, nu? Să te plimbi în Mercedes şi să înoţi în piscina lui de lux nu vor putea compensa diferenţa mare dintre voi. Ai nevoie de un tip tânăr, care să te menţină în formă.

- Peter Lincoln nu e prietenul meu! El şi fosta lui soţie au fost prietenii mamei. Sheila Lincoln a murit într-un accident de maşină. Peter a iubit-o foarte mult. Singurul motiv pentru care m-a cerut în căsătorie în seara aia este faptul că se simte foarte singur şi ştie că sunt nefericită.

- Crezi? Eu presupun că te-a cerut pentru că, atunci când te-a văzut în braţele mele, şi-a dat seama că tânjea după tine. Dar nu-i decât dorinţă, crede-mă. Nu te lua după prostiile pe care ţi le toarnă, "uite câte avem în comun” şi alte nimicuri. în afara cazului în care sunt tată şi fiică, un bărbat de vârsta lui şi o tânără ca tine n-au nimic în comun. Nu vrea decât o companie... fizică, iar tu îţi doreşti o viaţă luxoasă.

- Da? exclamă ea, indignată. Si atunci, de ce l-am refuzat pe Peter? Dacă îmi place luxul, îl pot câştiga şi cu mâinile mele. Cât despre acuzaţia că vorbele lui exprimau mai mult dorinţa, nu e bine să judeci pe alţii după tine, domnule Crawford. Poate că tu nu vezi decât partenere sexuale în jurul tău, dar există bărbaţi care înţeleg altfel o relaţie.

- O, da, sigur, admise el. Si eu ar trebui să fac la fel. Dar chiar şi relaţiile profunde se bazează pe atracţie. în acest moment, mi-ar plăcea să fac dragoste cu tine şi, chiar dacă tu nu vei fi de acord, sunt sigur că asta îţi doreşti. Dacă ne putem înţelege şi în alte moduri, rămâne o chestiune deschisă. De ce să nu începem prin a testa terenul? Hai la bord, vom bea o cafea. Sau, dacă ţi-e frică să rămâi singură cu mine, vom merge pe plajă, la un bar.

- Nu mai sunt supărată pe tine, dar n-am venit aici să stau la o cafea.

-Nu? înţeleg! Ai venit să mă acuzi de atac şi iată-te atacată la rândul tău. Până acum n-am cunoscut nici o femeie care să se supere din pricina unui tratament puţin mai dur, iar tu - adăugă el, privind-o cu subînţeles - nu pari din porţelan. Nu cred că te spargi uşor.

-Trebuie să mă duc la piaţă, răspunse tânăra, îndreptându-se spre motocicletă.

El o urmă, insistând:

- Dacă astăzi eşti ocupată, ce-ai zice s-o lăsăm pe mâine?

- Mâine, nu voi mai avea motocicleta. E a lui Lucy, o foloseşte ca să se ducă la muncă.

- Atunci, voi veni eu să te iau. M-am ţinut deoparte cât timp am crezut că eşti cu Lincoln, dar dacă nu sunteţi amanţi...

- Nu cred că ar trebui să ne vedem. De fapt, ca să fiu sinceră, nu sunt deloc disponibilă. Viaţa mea e foarte complicată si nu vreau să dau peste noi probleme.

- Draga mea, doar nu vrei să-mi spui că nu te implici într-o relaţie decât dacă bărbatul îţi declară de la bun început că are intenţii onorabile, răspunse Joe, ridicând din sprâncene.

- Nu, nu fi absurd! Dar nici nu mă dau în vânt după bărbaţi care arată că singurul lor obiectiv este... patul.

- Dar obiectivul se poate schimba. Acum, stiu foarte clar că vreau să fac dragoste cu tine. Dacă-mi dai sansa de a afla dacă e bine sau nu, poate că ajung să-mi doresc mai multe...

Bianca nu mai întâlnise pe nimeni mai enervant decât el. Si totusi, tânăra era constientă că vorbele lui exprimau ceea ce mulţi bărbaţi gândeau, dar nu spuneau. Nu duritatea lui o stânjenea, ci propria vulnerabilitate.

- Mă tem că am deja planuri pentru mâine. Poate altă dată.

- Cu siguranţă. Adios.

Bianca plecă, aproape regretând că refuzase propunerea lui, si în acelasi timp fericită că reusise să învingă fascinaţia pe care o simţea în preajma lui.

La întoarcerea acasă, o găsi pe Lucy întinsă pe sezlong, îmbrăcată într-un minuscul slip stacojiu.

Se părea că-si revenise din trauma de aseară si-si întâmpină sora cu un lenes salut, urmat de:

-Ai adus de mâncare? Mor de foame!

-De ce nu ţi-ai pregătit ceva? Patul ţi l-ai făcut?

-Nu, încă nu. De ce?

-Pentru că nu vreau să fiu nevoită să-l fac eu.

-Pari supărată, comentă Lucy, urmând-o în bucătărie.

-E mai mult de atât. Sunt nervoasă pe tine. Nu-ţi dai seama că e foarte rău să spui minciuni atât de oribile despre oameni, aşa cum ai spus despre Joe Crawford? Cum ai putut să faci aşa ceva? Trebuie să mulţumeşti Cerului că a fost atât de bun încât să te aducă acasă înainte să te faci de ruşine. Să mă convingi că el a fost personajul rău din poveste reprezintă un lucru cât se poate de urât.

-Doar nu te-ai dus să-i spui? exclamă Lucy, alarmată şi enervată în acelaşi timp.

- Bineînţeles că m-am dus. Trebuia să fac ceva. M-am simţit responsabilă.

-Nu te mai agita. Pot să-mi port şi singură de grijă, răspunse fata, resemnată.

-Seara trecută ai demosntrat foarte clar că nu-i deloc adevărat. Joe mi-a spus că te-ai urcat în maşina unui individ foarte dubios.

-Unii oameni ţi-ar spune că Joe Crawford nu-i un sfânt. A fost în Legiunea Spaniolă, care e plină de caractere dubioase, şi n-a cumpărat barca aia cu banii câştigaţi din barurile unde face pe pianistul. Probabil că s-a îmbogăţit din vânzarea de droguri.

-Nu cred că zvonul ăsta are mai multă credibilitate decât

povestea ta de azi-noapte, zise Bianca, tăios. Barca aparţine bunicilor săi.

- De unde naiba ştii asta? Mi se pare că ai cam stat la taclale cu el. Nu-mi spune că-l placi!

- Peter îl cunoaşte, mi-a vorbit despre el, iar conversaţia mea cu domnul Crawford a fost numai şi numai despre ce s-a întâmplat azi-noapte.

- Ah, domnul Crawford! replică Lucy ironic, făcându-si sora s-o privească exasperată si compătimitoare.

Oricât de mult o enerva atitudinea fetei, nu se putea împiedica să simtă si o oarecare părere de rău pentru ea. Si asta pentru că Lucy reusea întotdeauna să îndepărteze puţinii oameni care voiau cu adevărat s-o ajute.

O clipă mai târziu, Bianca fu uimită s-o vadă rosind fâstâcită. Urmărindu-i privirea, descoperi în spatele ei un tip înalt, care se oprise întrebător în usă.

- Bună, zise el, zâmbind. Numele meu e Mark Lincoln. Tocmai am sosit din Anglia, dar am găsit casa tatei încuiată. Bănuiesc că mă puteţi ajuta... vreau să aflu unde este.

Bianca clătină din cap. Nu-l mai văzuse pe Peter de câteva zile.

- Nu stiu unde este, dar cred că s-a dus la Alicante sau la Valencia. în altă parte nu cred că a plecat, altfel am fi aflat. Cum ai ajuns aici?

- M-au adus niste prieteni.

- Te putem invita să-ţi astepţi tatăl aici. Pari obosit si încălzit de pe drum. Vrei o bere rece sau să faci un dus?

-Ar fi minunat, mulţumesc mult.

-Eu sunt Bianca, iar ea e Lucy. Lucy, adu-i, te rog, lui Mark o bere.

-Vă stiu numele din scrisorile primite de la tata. Cred că si voi aţi aflat destule despre mine. V-a spus că sunt o pacoste, nu? Sau cel puţin am fost până de curând.

Bianca stia despre el că are nouăsprezece ani... sau aproape douăzeci. Ultima oară când Peter îl văzuse, băiatul avea părul lung si barbă si se îmbrăca într-un stil foarte nepotrivit pentru concepţiile conservatoare ale tatălui. Acum, părul lui era tuns, barba rasă, iar hainele lui erau foarte clasice: un simplu tricou din bumbac, blugi şi adidaşi, uniforma tinerilor, fie ei străini sau spanioli.

- Stiam că era îngrijorat în privinţa ta câteodată, dar nu l-am auzit niciodată plângându-se de tine.

Lucy îi aduse tânărului o bere şi întrebă, cu un fâlfâit de gene:

- Tocmai mă pregăteam să-mi fac un sandviş. Vrei şi tu?

- Da, mulţumesc. Sunt lihnit. Am plecat foarte devreme din Anglia, iar pe drum aproape că n-am oprit. Am băut doar o cafea undeva, la o bezinărie.

Continuară să vorbească o vreme, apoi Mark o urmă pe Lucy în bucătărie, unde fata pregăti câteva sandvişuri.

Bianca interveni:

- Văd că vă descurcaţi. Vă invit pe terasă, e un loc mai plăcut pentru a lua masa. De altfel, am ceva treabă în bucătărie. Lucy, nu uita să-i dai lui Mark un prosop pentru duş.

- O, desigur, răspunse sora vitregă, foarte amabilă.

Bianca începu să pregătească o supă răcoritoare de vară. Cu cât Ben bea mai mult, cu atât mânca mai puţin, dar măcar Lucy putea avea, sub supravegherea ei, o dietă echilibrată.

în timp ce prepara hrana pentru întreaga familie, gândurile Biancăi se întoarseră către bărbatul în braţele căruia se aflase cu numai o oră în urmă.

Instinctul îi spunea că ar fi mai bine să se ferească de Joe Crawford. Cu toate astea, îşi dădea seama că-i datorează nu numai scuze pentru comportarea ei, ci şi o explicaţie foarte clară. îl judecase greşit şi-i pusese la îndoială bunele intenţii, fără să aibă vreun motiv să se îndoiască de el. Se hotărî că cea mai bună metodă de a-şi recunoaşte greseala si de a se revansa era să-i trimită la El Delfin un cos cu mâncare făcută de ea. Astfel, putea scăpa si de obligaţia de a-l revedea.

Dacă bărbatul decidea să continue relaţia... atunci avea să vadă. Dar până atunci... Era foarte posibil ca bărbatul să renunţe. Faptul că o sărutase si pretinsese că se simţea atras de ea nu însemna nimic. Era reacţia unui bărbat normal la vederea unei femei drăguţe.

Presupunerea Biancăi fusese corectă. Peter se afla la Alicante. Se întoarse în cursul după-amiezii si-si găsi fiul alături de cele două surori. Le sugeră tuturor să ia cina în oras, dar Bianca îi aminti surorii sale de întâmplările nopţii trecute si de felul în care se simţise dis-de-dimineaţă. Dacă nu se dusese la serviciu, nu putea nici apărea în public ca si cum nimic nu se întâmplase.

Stiind că Peter refuza la rândul lui să ia masa sub acoperisul lui Ben si că Juanita avea zi liberă, Bianca le propuse să le gătească o masă lejeră în casa Bellavista. Atâta vreme cât existau martori, Peter n-avea să reînceapă discuţia despre căsătorie.

Masa fiind oricum aproape gata, Bianca îl însărcină pe Mark să care bolurile si platourile dintr-un loc într-altul.

Mâncară afară, lângă piscină. Luminată noaptea de mai multe felinare multicolore, piscina se transforma într-un decor feeric.

Familia Lincoln investise foarte mulţi bani în ornamentarea grădinii, aducând palmieri, decoraţiuni si plante exotice din locuri îndepărtate, numai pentru a se bucura de o atmosferă specială.

După cină, în timp ce Mark si Lucy dansau pe verandă, Peter discută cu Bianca.

- Sunt foarte surprins de schimbarea lui Mark. Iată că a devenit în sfârsit un tip responsabil.

- Dacă ar sta aici suficient de mult, cred că ar putea s-o înveţe lucruri bune şi pe Lucy, zise Bianca.

într-adevăr, era prima dată după multă vreme, când îşi vedea sora vitregă fericită.

- Cât va rămâne?

- Din câte se pare, câteva săptămâni. I s-a oferit oportunitatea de a fi partener într-o afacere şi a venit să mă întrebe dacă aş putea să-i dau nişte bani. Altădată, l-aş fi refuzat fără să stau prea mult pe gânduri. Dar, cum în ultima

vreme s-a întreţinut singur şi şi-a pus deoparte alocaţia...

- Despre ce fel de afacere este vorba?

- Mobilier lucrat manual. Se pare că au deja cereri, e un proiect de viitor. Si cred că i se potriveşte. Singurul lucru pe care Mark l-a iubit în şcoală au fost orele de lucru manual, deşi niciodată nu mi-a trecut prin cap că vor contribui atât de mult la alegerea unei viitoare cariere.

- Cred că oamenii care lucrează cu mâinile lor un obiect sunt foarte mândri de ce realizează. E cu siguranţă un sentiment de împlinire.

De la Mark, discuţia alunecă spre grădinărit, şi deşi întotdeauna subiectul o interesase, de data asta o lăsa indiferentă. Ar fi preferat să danseze, dar nu dorea să-l aibă partener pe Peter. Bărbatul dansa în stilul tinereţii lui, de pe vremea când ea era doar un copil, lipsindu-i simţul ritmului.

în acea noapte, singură în camera ei, în loc să citească - aşa cum făcea de obicei - se strădui să-i scrie un bilet lui Joe. Dar o astfel de scrisoare era greu de conceput şi, după câteva încercări eşuate şi realizări nesatisfăcătoare, renunţă. Hârtia era însă în faţa ei, si începu să noteze pe ea toate vorbele pe care Joe i le spusese ei - si ea lui - în acea dimineaţă pe chei.

Oare chiar prefera femeile ca ea? Sau remarca era făcută doar pentru a o soca? Dacă vorbea sincer, atunci însemna că Bianca nu semăna deloc fostelor sale prietene, pentru că, spre deosebire de majoritatea femeilor, ea se stia absolut inocentă în domeniul vieţii sexuale.

"Dar ce naiba fac aici?” îsi zise ea, deodată. "Mă gândesc

la fostele lui prietene?". Se hotărî să înceteze această periculoasă pierdere de vreme si puse foaia pe noptieră, luând în schimb cartea începută acum câteva zile. încercă să se concentreze asupra întâmplărilor romanului, până când o fură somnul.

Capitolul 4

O săptămână mai târziu, în timp ce uda grădina, o masină opri în faţa casei. La vederea soferului, i se puse un nod în gât. Era Joe.

- Bună dimineaţa, începu bărbatul. Am venit să-ţi mulţumesc pentru excelentele mostre de măiestrie culinară. Marmelada de portocale a reprezentat - trebuie să-ţi mărturisesc - o îmbunătăţire neasteptată a meselor mele de dimineaţă. Prăjitura... ah, prăjitura... mi-a amintit de anii de liceu când toţi colegii de clasă erau invitaţi de bunica mea la un ceai în grădină.... Doar nu esti o bucătăreasă profesionistă?

- O, nu, doar o umilă ucenică... De când am venit în Spania, bucătăria a început să mă pasioneze. Mă bucur că ţi-a plăcut darul meu, dar nu trebuia să te deranjezi până aici doar ca să-mi mulţumesti.

- N-am venit numai pentru asta. Am venit să-ţi ofer la rândul meu un cadou. Te invit pe barca mea, să navigăm un pic în larg. Mi-ai spus ultima oară când ne-am văzut că n-ai mai fost niciodată pe mare.

Acum, e şansa ta. Vom petrece împreună toată ziua. îţi propun să navigăm de-a lungul coastei, să înotăm puţin în golf, să luăm prânzul la restaurantul de acolo şi să ne întoarcem acasă în timp util, încât să ajung la El Delfin pentru reprezentaţie.

- O, mi-ar plăcea, dar mă tem că azi nu pot.

- O, nu te emoţiona, o luă el în râs. Nu ţi-am propus să te iau de nevastă.

- Nu sunt... emoţionată. Dar o dată pe săptămână vizitez o doamnă bătrână, o vecină. Aş putea să amân invitaţia, dar astăzi este ziua ei şi n-o pot dezamăgi.

Era gata să adauge că se pot întâlni cu altă ocazie, dar se răzgândi, ştiind că nu trebuia să-l încurajeze.

Dar Joe nu era genul care să aibă nevoie de încurajare, astfel că răspunse:

- Da, îmi dau seama că n-o poţi dezamăgi. Păcat. Nu-i nimic, vom lăsa pe altădată treaba cu navigatul şi vom merge să înotăm măcar o oră. Fuguţa, adu-ţi costumul de baie. Te aştept aici.

La gândul mării albastre şi înspumate, Bianca se înmuie. Ajunsă în dormitor, îşi acordă libertatea unei noi slăbiciuni şi alese cel mai frumos costum de baie pe care-l avea. îşi puse în bagaj un prosop, loţiunea de plajă şi câteva cosmetice şi-i lăsă un bilet lui Ben.

Se dusese în oraş după ţigări, şi probabil se oprise la un bar, unde avea să rămână până la prânz şi mult după aceea. Dacă se întorcea mai repede, avea la îndemână o cheie în grădină.

Când ieşiră, Bianca observă că maşina cu care venise Joe era închiriată.

- De ce ai închiriat maşina? întrebă ea.

- Asta fac de obicei ca să mă duc până la Alicante sau în alte părţi, răspunse el.

- Dar e foarte scump, si doar pentru o oră de înot... nu merită.

- Intră si nu te mai îngrijora atât. N-am de gând să-ţi fac nimic rău. Nu-mi încep niciodată programul de cucerire a tinerelor inocente înainte de prânz. Stiu, stiu ce vei spune, dar întâmplarea de ieri a fost o excepţie. Când esti nervoasă, esti fermecătoare. Dacă poţi să-ţi păstrezi cumpătul, nu risti nimic, zâmbi el.

Masina era mică si devenea si mai mică din pricina trupului masiv al bărbatului. După scurtă vreme, bărbatul întrebă:

- Ce mai face micuţa Lucy? N-am mai văzut-o pe afară noaptea.

- Mi se pare că se teme de o discuţie cu tine. Si apoi, fiul lui Peter Lincoln a venit să stea aici o vreme... are aproape douăzeci de ani si e un tip drăguţ. Se înţeleg de minune.

- Foarte bine. înseamnă că ai scăpat de-o grijă. Măcar pentru moment. Dar cred că sunt si altele...

- Doar una - tatăl meu vitreg. Are o problemă cu băutura... De aceea nu mă pot întoarce în Anglia, nu vreau s-o las pe Lucy cu el. De altfel, nici nu ţin să mă întorc. îmi place foarte mult Spania. Sunt fericită aici... sau as putea fi, dacă lucrurile ar sta puţin altfel. Ceea ce mă deranjează este că nu mă pot angaja aici. în orice caz, nu ca să fac ceea ce făceam.

-Anume?

- Cercetări genealogice. Nu pot lucra în domeniul ăsta aici, iar faptul că stiu să lucrez la calculator nu e important, de vreme ce nu stiu la perfecţie limba. Stau aici de nouă luni si poate că ar fi trebuit s-o vorbesc fluent, dar nu prea am avut

când să exersez. A trebuit s-o îngrijesc pe mama, apoi, de trei luni încoace am încercat să fac progrese, dar majoritatea oamenilor vorbesc dialectul local, ceea ce nu mă avantajează.

- Da, e greu să înveţi. Ca să poţi vorbi cursiv, trebuie să trăieşti printre oameni care ştiu spaniolă.

- Aşa cum ai făcut tu, când te-ai înrolat în Legiune?

- Da. Printre colegi, nu exista decât un neamţ care vorbea engleză. Astfel că am învăţat foarte repede spaniolă.

- Ce te-a făcut să intri în Legiune? Peter mi-a spus că te-ai înrolat la optsprezece ani. Erai foarte tânăr. Nu ţi-a fost greu?

- Ba da, foarte greu. Dar mi-a şi plăcut.

Joe evită să spună motivul pentru care intrase în Legiune, iar tânăra nu voia să insiste. încerca să şi-l imagineze la acea vârstă. Poate că era matur fizic, dar încă nu se îndepărtase de copilărie. Nu era încă bărbatul de azi, puternic, sigur pe el. Trăia singur şi se descurca foarte bine... O salvase pe Lucy din mâinile acelui golan...

"Asta e o nebunie, se gândi Bianca. Uite cum îl trasform într-un erou. Trebuie să aibă şi el defecte, ca toţi oamenii, iar atitudinea pe care o are faţă de femei e unul dintre ele. Poate că e un afemeiat. Si nu numai. E absolut incapabil de sentimente profunde. De ce nu s-a căsătorit încă? Asta spune multe despre el."

Perfect conştientă de ceea ce putea oferi Joe unei femei - siguranţă, încredere, poate chiar fericire - Bianca îşi dădea seama că toate astea erau temporare.

Dar cine are nevoie de planificare? Cine se gândeşte la ce

va fi peste câţiva ani?

Gândurile ei erau mereu contradictorii.

Ştia că nu-si dorea neapărat o viaţă calmă, dar si faptul că, din prima clipă când îl văzuse, avusese sentimentul că Joe va aduce în universul ei haosul. Alături de el se simţea de parcă ar fi intrat în camera dezordonată a lui Lucy. Dar o cameră poate fi pusă în ordine, în timp ce o viaţă poate fi distrusă.

Ajunseră pe o mică plajă cu stânci rosiatice si apă de culoarea acvamarinului.

Bianca îsi dădu jos rochia si observă privirea admirativă a lui Joe aţintită asupra ei, lucru care o flată mult.

Intrară în apă amândoi si înotară o vreme, dar Bianca fu depăsită de viteza lui Joe. Se instalară la soare pe sezlonguri si stătură asa, în căldura după-amiezii, lipsiţi de gânduri si fericiţi, până când Joe spuse:

- Hei leneso, esti gata pentru o cafea sau un pahar cu vin?

îi dădu mâna si o ajută să urce stâncile. Era foarte manierat. Dar care era povestea lui? De ce un bărbat de vârsta lui, cu educaţia pe care se vedea că o primise, nu-si descoperise încă nici o înclinaţie către o meserie onorabilă, si se mulţumea să cânte într-un bar?

Se aflau în barul de pe plajă. Joe ceru o bere si un pahar de rosado pentru Bianca.

- Vrei calamari? întrebă el.

- Da, dacă esti de acord să plătim consumaţia jumate-jumate.

- Eu n-am Mercedes, dar nici nu sunt falit. îmi pot permite să cumpăr mâncare, răspunse el ironic.

Tânăra nu voise să-l jignească. îsi dorea doar să se înţeleagă foarte clar că prietenia lor avea limite.

Când chelnerul le avuse băuturile, Joe întrebă:

- De ce nu-mi mai povesteşti despre munca ta? Unde anume ai lucrat?

- Era o muncă foarte interesantă. Clienţii noştri nu erau interesaţi de arborele genealogic al familiei din motive mercantile sau snoabe. Voiau pur şi simplu să ştie din ce familie se trag. Dacă stai să te gândeşti că societatea modernă este din ce în ce mai mobilă, mi se pare un demers justificat. Oamenii simt nevoia să se regăsească, să-şi redescopere simţul comunităţii.

- Si cum făceai să descoperi trecutul acestor oameni?

- Câteodată era simplu, altădată foarte complicat.

începu să-i explice în detaliu cum decurgea căutarea: satisfacţia de a găsi şi de a urmări indicii care duceau din ce în ce mai adânc în trecut, câteodată dezamăgirea de a da peste o pistă falsă, descoperirea neaşteptată a unor legături între evenimente aparent disparate...

Era pentru prima dată când cineva din Spania părea interesat de aşa ceva. La sosirea mâncării, îşi dădu seama că nu vorbise decât despre asta şi că probabil îl plictisise pe Joe.

- Deloc, replică el, atunci când tânăra se scuză. Nimeni care vorbeşte cu pasiune despre ceea ce face nu poate fi plictisitor.

Felul în care o privea dovedea că spunea adevărul. Bianca era fericită că erau înconjuraţi de lume. Dacă numai privirea lui o făcea să se cutremure, ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost singuri şi ar fi atins-o?

- Trebuie să ţi-l prezint pe Rufus Fisher. Are optzeci de ani, dar arată de şaizeci. Are nevoie de cineva să-i scrie memoriile. Te-ar interesa? Are mulţi bani şi te va plăti bine. Iar dacă n-ai computer, ţi-l împrumut pe al meu.

- Mi-ar plăcea.

- Momentan, nu se află în port. Altfel, te-as fi dus acolo imediat.

- Trăieste ca si tine, pe mare?

- Da, s-a născut într-o barcă si jură că va muri tot acolo.

- Pot veni mâine, pe bicicletă, sugeră Bianca. Mai fac câteodată drumul ăsta ca să înot.

- E o distanţă mare, nu?

- Da, destul de mare. Si acum e foarte cald. în august, n-as mai putea să-l fac, presupunând că mai sunt încă aici.

- Vrei să pleci?

- Nu stiu, n-as vrea s-o las singură pe Lucy.

- Dar sora ta vitregă n-are pe nimeni la care să stea în Anglia?

- Nu, pe nimeni. Si, oricum, ultimul lucru pe care si l-ar dori ar fi să se ducă acolo. îi place aici. Gândul unei slujbe cu normă întreagă în climatul rece din Anglia i se pare absolut înspăimântător.

- Dar dacă tatăl tău are probleme cu băutura, Spania nu-i

locul pentru el. Alcoolul este foarte ieftin aici.

- Asa e. Dar mai si lucrează, când are chef. Poate face o pictură în trei ore si o vinde cu două sute de pesetas, ceea ce, chiar scăzând costul materialelor, nu-i deloc un câstig rău pentru o dimineaţă de muncă.

- Da, aprobă el.

- N-ar putea face acelasi lucru în Anglia. Asa că, prespunând că voi vinde casa fără voia lor, nu voi putea să le îmbunătăţesc viaţa.

- Casa îţi aparţine ţie?

- Da, a fost casa mamei.

După masă, se grăbiră să se întoarcă. Ajunsi în faţa casei Mimosa, Joe îi reaminti:

- Mâine mergem pe mare, da?

Ben, care îi privise de pe verandă, se ridică din balansoar şi se îndreptă spre ea.

- Ti-ai găsit un prieten, Bianca?

- Nu, e un tip pe care-l cunoaşte Peter. Mă va ajuta să-mi găsesc ceva de lucru. încerc să fac economii cât de mult pot, Ben, dar costul întreţinerii casei e mare. Va trebui să mai pictezi şi tu, din când în când. Altfel...

- Ei, nu mai fi aşa, fato, zise el, iritat. Se pare că semeni cu taică-tu. Carla n-a fost niciodată atât de preocupată de bani. Mă întreţin singur, iar Lucy îţi dă cât de mult poate din câştigurile ei. Tu eşti singura care nu munceşte.

Bău rapid ce mai rămăsese în paharul pe care-l ţinea în mână şi intră în casă, trântind uşa.

Bianca era obişnuită cu o astfel de atitudine. Era pierdere de vreme să discute cu el. Câteodată, mirosul lui de nicotină şi de coniac, dârele de scrum pe care le lăsa în urmă i se păreau insuportabile. I-ar fi plăcut să-l poată da afară, dar nu putea. îi promisese mamei că va avea grijă de Lucy.

Joe era pe punte, când Bianca sosi a doua zi dimineaţă. N-o văzu, pentru că era preocupat să-şi întindă rufele la uscat. Tânăra se gândi cât de reconfortant trebuia să fie să trăieşti alături de un om care-şi

păstra hainele curate. Câinele lui Joe lătră si se repezi spre Bianca, dar Joe o linisti:

- Fred nu e foarte ospitalier cu oamenii pe care nu-i cunoaste. A avut experienţe destul de neplăcute cu oamenii, si chiar dacă stă cu mine de un an, are încă îndoieli cu privire la străini.

Joe o luă de mână si Bianca se gândi că era vorba despre salutul local. Dar când strângerea de mână se prelungi, îsi dădu seama că Joe flirtează cu ea. în încercarea de a-i evita privirea, întrebă:

- Ce vrei să spui? Ce experienţe neplăcute a avut?

Privirea lui caldă căpătă o expresie ciudată, imposibil de uitat.

- L-am găsit într-o pădure din Anglia, legat de un copac si lăsat să moară. Dacă n-ar fi fost prea slăbit, sunt sigur că si-ar fi înfipt dinţii în mine.

- O, cum poate cineva să fie atât de rău?

- Cum! Oricum, Fred a rezistat si a devenit un câine... de mare.

Tăcură o clipă, apoi Bianca simţi nevoia să clarifice lucrurile:

- Joe, mă ţii încă de mână.

- Nu-ţi place? întrebă el, cu o expresie de mânie reţinută.

- Mi se pare... ciudat.

- Nu si dacă te gândesti că ultima oară când ai venit aici ne-am sărutat.

Această amintire o făcu pe Bianca să rosească.

- Nu mergem la prietenul tău?

El zâmbi si-i lăsă mâna.

- Bine. Haide, Fred, îsi chemă el câinele, apoi începu să dezlege coarda care-i lega de chei.

Barca prietenului lui Joe se numea Pago Pago.

- Se pronunţă Pango Pango, explică Joe. E numele unui port din Mările Sudului, şi acolo "g-ul" se citeşte "ng".

Pago Pago era ancorată aproape de chei. Fred se urcă rapid la bord şi imediat stăpânul bărcii apăru pe punte. Dacă Joe nu i-ar fi dezvăluit adevărata vârstă, Bianca ar fi crezut că Rufus ieşise la pensie cu mult înainte de termenul legal. Primul ei gând fu acela că aşa va arăta şi Joe peste cincizeci de ani. Se vedea că era un tip activ.

- încântat să te cunosc, domnişoară Dawson, zise bătrânul. Joe mi-a spus că doreşti să mă asişti. Haide la bord.

îi oferi o mână sigură şi puternică şi o ajută să urce.

Când tânăra zări ordinea şi curăţenia care domnea la bord, îşi dădu seama că într-adevăr cei doi bărbaţi semănau. îşi purtau singuri de grijă, şi reuşeau s-o facă atât de bine! Totuşi, acest lucru nu era valabil şi pentru manuscrisele pe care bătrânul le ţinea într-un cufăr plin de praf. înăuntru era un haos de nedescris, iar prima rugăminte a lui Rufus fu să pună hârtiile în ordine.

- Poţi face asta pentru mine?

- Desigur.

- Perfect. Când vei începe?

- Chiar acum.

- Excelent. Te voi lăsa puţin singură, trebuie să mă duc la piaţă. Mă întorc la prânz. Te rog să-ţi faci singură cafea, adăugă el, arătând spre dulapul din chicinetă.

- Si eu vreau să ajung în oraş. Voi merge cu tine până acolo, zise Joe. Pa, Bianca.

Cei doi bărbaţi plecară şi tânăra se apucă să facă ordine în manuscrise.

După aproximativ o oră, timp în care reusise să înţeleagă si să separe pe domenii colecţia de amintiri a lui Rufus, auzi pasi pe punte.

- Cum te descurci? întrebă Joe.

- E absolut fascinant.

Joe privi în treacăt maldărul de scrisori, încă în plicurile originale, toate adresate domnisoarei Brett.

- Brett este numele de familie al surorii lui, cea care a păstrat toate astea. A murit cu puţin timp în urmă, iar Rufus s-a dus în Anglia să le ia.

- A, înţeleg. Chiar mă întrebam cum de au ajuns aici. Nu prea îţi vine să crezi că oamenii mării sunt buni colecţionari. N-au loc să păstreze tot.

- Nu, pentru o astfel de viaţă prea multe obiecte sunt cât de poate de dăunătoare. Pe de altă parte, dacă te gândesti că jumătate din lucrurile pe care oamenii le păstrează sunt nefolositoare... Eu sunt adeptul lucrurilor puţine si valoroase, si a bagajelor minimale.

Oare Joe includea aici si existenţa unei soţii?

- Dar trebuie să ai si lucruri personale, nu?

- Da, câteva. Ti-ai făcut cafea?

-Am fost preocupată de aranjarea foilor.

-Voi face eu chiar acum.

A doua zi, Bianca veni din nou la Rufus si petrecu ore bune punând în ordine hârtiile.

La unele scrisori, datele erau indescifrabile. Când Bianca îi vorbi lui Rufus despre asta, bărbatul zise:

- Uită-te în interior, scrie data la sfârsitul scrisorii. Nu mă deranjează, nu sunt chestii intime. De fapt, ţi-as fi îndatorat dacă o parte a muncii tale ar consta în citirea documentelor şi sortarea celor cu adevărat importante.

Tăcu o clipă, apoi, văzând chipul mirat al fetei, adăugă:

- Presupun că te întrebi de ce un bătrân om al mării ca mine e atât de interesat să-şi scrie memoriile. Am două motive. Primul, ca să-mi păstrez intactă capacitatea intelectuală. Nu vreau să mă număr printre oamenii care, o dată ce ies la pensie, încep să ruginească. Apoi, din pricina faptului că n-am avut niciodată soţie sau copii, îmi dau seama că trebuie să las ceva în urma mea. Memoriile mele nu sunt foarte valoroase, îmi dau seama. Nu acum. Dar dacă le pun la păstrare undeva, peste o sută sau două de ani vor putea arunca o lumină interesantă asupra vieţii societăţii secolului nostru.

O privi cu atenţie, reluând:

- Si dacă te întrebi de ce am rămas burlac, să ştii n-a fost din pricina lipsei de interes pentru femei. Dar singura cu care mi-aş fi dorit să mă căsătoresc era deja măritată, din

nefericire. în zilele noastre, am fi putut fugi împreună în lume. Dar pe atunci... Dar tu? Eşti una dintre femeile moderne, care n-au nevoie de un bărbat să aibă grijă de ea?

- Nu, n-am nevoie de un bărbat, dar mi-ar plăcea foarte mult să am pe cineva alături, zise ea, zâmbind. Trebuie să recunosc, sunt bucuroasă că nu m-am născut pe vremea când aş fi fost nevoită să accept înţelegerea părinţilor în privinţa căsătoriei şi când ar fi existat foarte puţine posibilităţi de a mă întreţine singură. Dar nu sunt nici atât de modernă încât să cred că mariajul este un obstacol în carieră.

- Eşti o tânără foarte sensibilă... Se întrerupse ca să răspundă fluieratului care venea dinspre chei. Era Joe.

- Hai pe punte, Bianca, vom sta puţin la soare, spuse bătrânul.

Joe ajunsese, si la vederea lui, Bianca simţi că roseste. Avea cu el
un prosop si părea că se oprise la ei în drum spre plajă.

Rufus turnă suc în pahare si spuse:

- Tocmai discutam despre căsătorie. Tu ce părere ai, Joe, despre asta?

- Dacă mi-as găsi o văduvă bogată, as face pasul.

Rufus râse, si Bianca făcu la fel. Dar în sinea ei, i se păru că Joe nu glumise deloc si că bătrânul, stiindu-i părerea, îi pusese această întrebare ca s-o avertizeze că Joe e un tip periculos.

Joe nu stătu mult timp cu ei, nici nu aminti promisiunea de-a o duce să navigheze.

A doua zi nu-l văzu deloc, iar peste două zile barca lui dispăru de la locul ei.

Seara, în ultima zi a lui Mark alături de tatăl său, Peter îi duse pe toţi în oras, la cină.

Bianca purta o rochie pe care si-o făcuse dintr-un metraj de mătase naturală, o relicvă vestimentară din 1930, pe care mama ei o găsise într-o cutie cu haine vechi dintr-un magazin. Carlei îi plăcuse materialul, care era deosebit, si-l păstrase. La acea rochie, Bianca purta întotdeauna un lănţisor fin de aur la baza gâtului si două diamante în formă de stea la ureche.

- întotdeauna te îmbraci perfect pentru orice ocazie, zise Peter, admirativ.

- Mulţumesc, răspunse ea simplu, nedorind să pară impresionată de complimentul care, în ciuda prezenţei celor doi tineri, putea conduce la o discuţie neplăcută si nedorită.

începură masa cu o supă de avocado. Ridicând privirea din farfurie, Bianca fu surprinsă să-l vadă pe unul dintre ospătari primindu-l cu o plecăciune pe Joe. Bărbatul nu era singur. Alături de el se afla o femeie, care atrase nu numai privirile Biancăi, ci ale întregii clientele.

Era mai în vârstă decât Joe, avea aproape patruzeci de ani. Inelul uriaş cu diamant care sclipea pe degetul ei, simplitatea rochiei sale albe, eleganţa sandalelor gri şi a genţii asortate şi mai ales părul ei frumos, unghiile bine îngrijite şi tenul perfect demonstrau că e o persoană obişnuită să trăiască în lux.

Oare Joe îşi găsise o văduvă bogată?

Nevrând să fie văzută privindu-i, îşi mută privirea în altă parte. Data următoare când îndrăzni să strecoare o privire spre masa lor, Joe era ascuns de persoanele aflate în faţa lor. Dar partenera lui era încă vizibilă, şi putu observa că ţineau un toast, ciocnind paharele de şampanie.

Ultimul lucru pe care-l mai văzu fu mâna bronzată a bărbatului atingând afectuos braţul companioanei sale.

Că gestul îi făcea plăcere femeii, era un fapt evident. Aceasta răspunse cu un zâmbet care arăta că, dacă relaţia lor nu era încă foarte intimă, avea să devină cât de curând. Iar Bianca realiză că, din punctul de vedere al unui bărbat, această legătură putea fi la fel de plăcută ca aceea cu o femeie mai tânără. în plus, avea avantajul că era şi mai puţin solicitantă.

- Parcă nu-ţi mai place paella ca de obicei, comentă Peter.

- O, ba da, normal că-mi place la fel, minţi ea, începând să mănânce şi încercând să arate încântată.

Era deja clar pentru toată lumea că Lucy îsi pierduse capul după Mark, iar el părea să simtă acelasi lucru pentru ea. Dar Bianca bănuia că nu-i decât o idilă de vacanţă, menită să supravieţuiască numai câteva zile după despărţire. Si-ar fi dorit ca Mark să rămână în Spania. Influenţa lui asupra surorii vitrege era foarte bună. Lucy devenise mai ascultătoare si mai matură.

- Nu voi rămâne singur multă vreme, răspunse Peter Biancăi, interesată dacă avea să se obisnuiască să-l stie departe pe Mark. Tocmai am aflat de la Philip că el si Janet vor

veni în Spania pentru o săptămână.

Bianca nu-i întâlnise niciodată, dar stia foarte multe despre ei.

- îsi aduc si copiii?

- Nu, îi vor lăsa la bunici. Atât Philip, cât si Janet au nevoie de odihnă, de o săptămână de lenevealã. Vor să stea la soare si să se relaxeze. Adu-mi aminte ca înainte de a pleca să reţin o masă de patru persoane pentru sâmbăta viitoare.

I se părea normal ca Bianca să fie liberă. De altfel, si era. Dar măcar putea s-o întrebe...

Singurul bărbat alături de care si-ar fi dorit să cineze, era si el ocupat, si probabil nu-si putea permite să achite nota la un astfel de restaurant. Nici nu încăpea îndoială că femeia în alb avea să plătească.

"Ciudat, dar alături de un bărbat pe care-l placi, până si o masă ieftină poate părea un festin", se gândi Bianca. Când Michael părea bărbatul ideal pentru ea, o ducea la restaurante scumpe, dar la fel de bine se simţeau si într-o simplă pizzerie. O pizza mare, fierbinte, gustoasă le ajungea amândurora. O carafă de cafea după aceea, si asta era tot.

Era o masă la fel de plăcută ca şi cea de acum, cu ospătari serviabili, tacâmuri de argint şi feţe de masă din damasc.

- Mă duc la toaletă. Vii şi tu, Bianca? întrebă Lucy la sfârşitul mesei.

Bianca se ridică şi o urmă. Când ajunseră în baie, Lucy îi spuse
surorii vitrege:

- Mai ştii că de multe ori ai încercat să mă convingi să merg în Anglia, dar n-am vrut? Ei bine, m-am răzgândit. Mark zice că m-aş distra mai bine la Londra. Are un prieten a cărui soră locuieşte într-un apartament din capitală. Mi-am promis că se va interesa dacă pot sta la ea.

Schimbarea opiniei fetei era previzibilă. în fond, dragostea te poate transforma mai mult decât crezi. Astfel că Bianca răspunse fără să se mire prea mult:

- De ce nu? Poate că-ţi vei găsi şi ceva de lucru.

La întoarcerea la masă, cum drumul fusese blocat de aducerea unei tăvi de mâncare pe roţi şi de câteva persoane care se opriseră să schimbe două vorbe cu prietenii, Lucy o luă înainte, ocolind aglomeraţia, dar şi aproape jumătate din sală. Bianca n-avu de ales şi fu nevoită s-o urmeze, sperând că Joe era prea absorbit de partenera sa pentru a o zări trecând pe lângă masă. Căută să privească numai înainte şi să dea impresia că nu i-a remarcat prezenţa.

Dar, ghinion... în momentul în care încerca să se strecoare pe lângă ei, Joe se ridică brusc în picioare şi-i tăie calea.

- Bună seara, Bianca.

- Oh... tu! răspunse ea, mimând surpriza.

- Helen, ea e Bianca Dawson, continuă bărbatul. Helen este o admiratoare a picturilor mamei tale.

- Si deţinătoarea câtorva, interveni femeia, zâmbind către Bianca. Cumpăram cel puţin o lucrare la fiecare vernisaj. Am fost foarte tristă când am aflat că nu voi putea continua. Asta doar dacă nu cumva unele lucrări din perioada de început vor

reveni pe piaţă.

Bianca se uită spre Joe, care se afla încă în picioare.

- Nu-mi amintesc să-ţi fi spus cu ce se ocupa mama, zise Bianca.

- Nu, altcineva a făcut-o.

- Da? se miră tânăra.

"Cine oare?" se întrebă tânăra în sinea ei.

Apoi, către Helen:

- Aveţi de gând să vă stabiliţi în Spania?

- Nu, vreau să-mi cumpăr o casă de vacanţă, dar cred că în sud m-as simţi mai bine decât aici. Regiunea asta pare destul de... linistită, chiar plictisitoare. Joe mi-a spus că acesta e singurul restaurant de cinci stele.

- Da, cred că asa e. Mai sunt si alte locuri, dar mai mici, mai intime...

Oricât de bună ar fi fost mâncarea la alte restaurante si terase fără mari pretenţii, nu si-o putea imagina pe această femeie mâncând din farfurii obisnuite, la o masă simplă din plastic, având ca singur punct de atracţie un televizor pentru emisiuni si meciuri. Carlei îi plăcuseră aceste distracţii, dar mama ei era capabilă să guste viaţa sub toate aspectele ei.

- Pot să-ţi las cartea mea de vizită? în caz că se întâmplă să ai sau să afli despre o pictură de-a mamei tale care e de vânzare, anunţă-mă. Dacă vii la Londra si vrei să vezi tablourile pe care le am, dă-mi un telefon.

- Mulţumesc. Sper să vă bucuraţi de vacanţă.

Cu un zâmbet de rămas-bun în care-i incluse pe amândoi,

Bianca se îndreptă spre masa lui Peter.

Nici el, nici Mark nu se ridicară la sosirea celor două, şi fata compară în gând această atitudine cu cea a lui Joe. Apoi, pentru că nu
i se părea corectă comparaţia, îşi zise că Joe fusese influenţat în atitudinea lui de averea substaţială a femeii. Manierele lui Peter nu erau niciodată agresive, dar nu putea fi numit un om tandru. De altfel, Bianca înclina creadă că nici un bărbat nu era tandru prin definiţie. Toţi i se păreau mai degrabă nişte diamante neşlefuite.

- N-aş fi crezut că-şi permite să mănânce aici, remarcă Peter, când tânăra se aşeză, arătând că observase discuţia de la masa vecină. Poate că pianiştii de bar sunt mai bine plătiţi decât aş fi bănuit. Cine e femeia care e cu el?

Bianca privi cartea de vizită şi spuse:

- Doamna Antony Russell. Locuieşte la Londra. E colecţionară, şi are multe tablouri de-ale mamei.

- De unde ştia cine eşti?

- Cred că Joe i-a spus. Dar nu ştiu cine i-a spus lui Joe.

Peter comandase deja cafeaua şi lichiorurile.

Când acestea sosiră, adăugă:

- Presupun că s-au cunoscut la El Delfin.

- Posibil, răspunse Bianca, vag.

Nu voia să dezbată subiectul, aşa că schimbă discuţia:

- Mark a reuşit, acolo unde eu am eşuat, zâmbi ea. A reuşit s-o convingă pe Lucy că viaţa în Anglia nu-i chiar aşa rea cum crezuse.

în acest timp, Mark şi sora sa vitregă discutau între ei în şoaptă.

Spre mare ei surpriză, Peter fu neplăcut impresionat de veste. îi privi pe cei doi tineri şi răspunse:

- în acest caz, i-a făcut un mare deserviciu. Viaţa pe care o duce aici e mai sănătoasă şi n-are prea multe capcane... Dacă va locui la Londra, Dumnezeu ştie ce i se poate întâmpla...

Acum că Mark s-a schimbat şi s-a apucat serios de treabă, nu vreau să-l distrag' nimeni şi nimic de la activitatea lui, adăugă el, pe un ton scăzut.

Asupra acestui subiect, Peter insistă şi când ajunseră acasă. La fel ca în prima seară de la sosirea lui Mark, stătură amândoi pe verandă, privindu-i pe tineri dansând.

- Ca să revenim la discuţia de mai devreme, trebuie să-ţi mărturisesc că nu sunt deloc bucuros să-i văd pe Mark şi pe Lucy împreună. Nu-i o fată foarte inteligentă, nici n-are prea mult bun-simţ. Asta ca să nu mai punem la socoteală faptul că trăieşte sub influenţa unui tată alcoolic, care poate deveni oricând periculos.

- Doar nu i-ai spus şi lui Mark toate astea! se scandalizâ Bianca.

- Nu, nu, nu i-am vorbit nimic despre asta. Relaţia noastră a devenit mai bună în ultima vreme şi nu vreau să-l supăr cu nimic. Pe de altă parte, sunt convins că după o săptămână de la plecare, Mark o va uita.

- Da, poate, aprobă Lucy.

Uimită şi dezamăgită, Bianca se hotărî să plece acasă mai

devreme decât Lucy, iar Peter insistă s-o conducă o bucată de drum.

După câteva sute de metri, Peter îi luă mâna cu un gest stângaci.

- Există o singură persoană pe lume, Bianca, pentru care aş fi dispus să mă implic în familia Hollis şi să-l fac pe Ben să-şi revină, zise el. Sincer, nu stiu dacă nu cumva e prea târziu, dar dacă tu crezi că merită să-l ducem la o clinică de specialitate...

- N-ar accepta niciodată asa ceva. Ben nu e constient că are o problemă, răspunse Bianca, grăbind pasul, în speranţa că va putea evita o a doua declaraţie.

Ca măsură suplimentară de precauţie, începu la rândul ei să vorbească:

- A fost foarte bună paella în seara asta, nu-i asa? E extraordinar cât de mult poate varia acelasi fel de mâncare, de la restaurant la restaurant... O, Peter, nu...

Peter îi strânse mâna, o apropie de el si încercă s-o sărute. îmbrăţisarea lui nu fu atât de pasională ca cea a lui Joe, si Bianca ar fi putut să scape.

Dar, cu toate insistenţele lui, si în ciuda celor spuse de Joe, Bianca nu reusea să-l vadă pe Peter ca pe un bărbat de vârsta a doua măcinat de dorinţe. Era sigură că nu râvnea numai la trupul ei, ci îsi dorea între ei o apropiere totală. De aceea, reacţionă temperat.

După ce o sărută, el îi sopti la ureche:

- Mi-am dat seama că ultima mea tentativă de cucerire n-

a fost foarte romantică... ţi-am vorbit despre lucruri practice si despre interese comune, în loc să-ţi spun cât de minunată esti. în seara asta ai fost mai frumoasă ca niciodată, cea mai frumoasă femeie din restaurant. Tonul lui i se păru Biancăi oarecum fals, de parcă ar fi încercat să joace un rol într-un film romantic. Cuvintele nu păreau adevărate, parţial pentru că nici nu erau - Bianca stia că nu era frumoasă în sensul clasic al cuvântului - parţial pentru că erau vorbele pe care stia că orice femeie tânjeste să le audă, si nu veneau din inimă.

Se eliberă din braţele lui şi spuse:

- Dragul meu Peter, aş dori din tot sufletul să crezi ce am să-ţi spun. îmi placi foarte mult, ca prieten, dar nu mă pot mărita cu tine. Nu cred că ne potrivim.

- Dar de ce? întotdeauna ne-am înţeles perfect.

- Ca prieteni, da. Dar numai ca prieteni.

- Stiu care este adevăratul motiv al refuzului tău. îl placi pe ciudatul ăla de Joe. Nu mă lua de prost, Bianca, am văzut că ai făcut tot posibilul să treci pe lângă el, deşi te-ai prefăcut că nu-l vezi. Doamne-Dumnezeule! N-ai observat că era cu cineva? Nu-ţi dai seama că e amanta lui? Joe e tipul de bărbat pentru care o femeie are doar două utilizări - sexul şi finanţarea.

- Gelozia - mai ales cea bârfitoare - nu ţi se potriveşte deloc, Peter, zise ea, obosită. Ti-am spus că nu te iubesc, dar chiar dacă te-aş iubi, trebuie să mărturisesc că m-aş gândi de două ori înainte de a mă mărita cu un bărbat care face o criză

de gelozie de fiecare dată când vorbesc cu altcineva. Cred că a venit momentul să ne spunem noapte bună, adăugă ea, continuând să meargă.

El o urmă:

- Nu sunt gelos, Bianca. Nu în felul în care crezi. Dar nu-mi place să te văd că-ţi pierzi timpul cu un bărbat care n-are nimic special.

- Dar curajul? replică ea.

- Acum, nu mai sunt aşa de sigur... Poate că nu curajul l-a îndemnat să se înroleze în Legiune.

Noi nu ştim nimic despre el, poate să fi avut orice alt motiv. Poate era condamnat în Anglia.

-Avea optsprezece ani, Peter... abia terminase liceul.

- Ce te face să crezi asta? Dacă ar fi terminat liceul, ar fi intrat la universitate...

- Aveai altă părere despre el, până să-ţi intre în cap ideea ciudată că sunt îndrăgostită.

- O, nu cred că te-ai îndrăgostit de el. Sunt convins că e vorba doar despre o atracţie fizică. Nu stii nimic despre el, dar e tipul de macho, si asta îţi place.

Tonul ei fu suficient de nervos pentru a-l deruta:

- Cuvântul potrivit e honcho. Macho de depăsit.

învăţase asta de la Lucy, si probabil că si acest cuvânt era depâsit, dar îi servi ca ripostă ideală pentru a-l face să-si amintească prăpastia de ani care exista între ei.

- Nu-mi pasă care e cuvântul la modă, replică Peter. în vocabularul meu, are conotaţii neplăcute, si asta e important.

Bărbatul ăsta nu face nimic folositor cu viaţa lui. O risipeste cântând prin baruri.

Dacă a fost într-adevăr la liceu, lucru de care mă îndoiesc, a fost probabil dat afară pentru uz de droguri.

- N-a spus niciodată că a fost la liceu. A remarcat doar, în treacăt, că prăjitura de fructe pe care i-am trimis-o îi aminteste de cea preparată de bunica lui pe vreme când era la scoală.

- Aaaa... acum, îi faci prăjituri, deci! îi speli si tricourile, îi calci pantalonii?

- Joe îsi spală singur... mă bucur că ai întrebat.

Dându-si seama că a depăsit limita, Bianca adăugă:

- I-am făcut o prăjitură doar pentru a-i mulţumi că m-a salvat când mi-am scrântit glezna.

Nu menţionă şi al doilea motiv, deşi l-ar fi pus pe Joe într-o lumină favorabilă. în schimb, povestirea l-ar fi făcut s-o dispreţuiască şi mai mult pe Lucy.

- Dar această simplă prăjitură este mai mult decât orice ai făcut vreodată pentru mine, zise el supărat.

Argumentul era un lucru atât de absurd - de vreme ce Peter nu mânca prăjituri şi Juanita gătea excelent - încât Bianca era aproape gata să-i ierte cuvintele şi să izbucnească în râs. Dar realiză repede că un hohot de râs ar fi fost cât se poate de inoportun, exacerbându-i probabil gelozia. Si, cum spusese mai devreme, Bianca ura din răsputeri această trăsătură. Era un sentiment distructiv pentru orice fel de relaţie.

După o clipă, spuse împăciuitoare:

- Haide să nu stricăm o seară atât de frumoasă printr-o ceartă prostească, Peter. Am şi aşa destule probleme, şi fără mă cert cu tine. Dacă vrei să rămânem prieteni, va trebui să te limitezi la asta.

- Nu pot accepta aşa ceva. De ce aş face-o? Te iubesc şi sunt sigur că te pot face să mă iubeşti şi tu.

- Nimeni nu poate convinge pe altcineva să iubească. Se întâmplă sau nu. Oh, Peter, încearcă să priveşti altfel problema. Când eu voi avea vârsta ta de acum, tu vei avea şaptezeci de ani, vei fi bătrân...

- Unii oameni sunt mai activi la şaptezeci de ani decât alţii la patruzeci.

Bianca îşi pierdu din nou răbdarea:

- Dacă tu nu te gândeşti la asta, alţii vor crede că m-am măritat cu tine pentru bani. N-aş vrea ca lumea să şuşotească pe la spatele meu, şi te asigur c-o vor face.

- Dar te vor bârfi si dacă insisti să-i trimiţi prăjituri lui Joe Nu-Stiu-Cum.

- A fost vorba despre o singură prăjitură, si oamenii de pe mare bârfesc mai puţin decât cei de pe uscat. Uite ce e, Peter! E târziu, sunt obosită, trebuie să plec. Mulţumesc pentru cină. Noapte bună!

îi întoarse spatele si, spre marea ei bucurie, bărbatul n-o urmă.

Ajunsă acasă, în timp ce se demachia, Bianca realiză că nu era deloc mulţumită de felul în care reusise să respingă a

doua cerere în căsătorie a lui Peter. Pe de altă parte, trebuia să recunoască faptul că, pentru un bărbat de vârsta lui, Peter se purta complet imatur.

Era încă în baie, când auzi o bătaie în usă. Era Lucy.

- Pot să vorbesc ceva cu tine? întrebă adolescenta.

- Da. Te-ai întos devreme.

- Domnul Lincoln i-a cerut lui Mark să mă aducă acasă. A spus că vrea să-i vorbească. Părea supărat. V-aţi certat?

Bianca ezită. Peter nu va avea curajul să strice relaţia bună cu fiul său povestindu-i despre escapadele lui Lucy. Dar dacă o va face?

- Nu e vorba despre o ceartă, ci despre puncte de vedere diferite. Trebuie să fiu sinceră cu tine, Lucy. Peter se simte foate singur. Vrea să se căsătorească din nou si crede că eu sunt cea mai potrivită alegere. în ce mă priveste, nu sunt de acord.

- Nici eu.

E aproape la fel de bătrân ca tata, zise Lucy.

- Mai bătrân.

Carla Dawson avea nouăsprezece ani la nasterea Biancăi, iar al doilea soţ era cu un an mai mic decât ea. Băutura si lipsa exerciţiului fizic îl făcuseră pe Ben să arate aproape de cincizeci de ani, în timp ce
Peter, care se ţinea în formă, părea cu câţiva ani mai mic decât vârsta pe care o împlinise.

- Nu mi s-a părut frumos nici când era tânăr, adăugă Lucy, şi nici acum nu mi se pare. Mark seamănă cu mama lui. Mi-ar

plăcea să plec cu el mâine, dacă ar vrea să mă ia. Dar nu pare prea încântat de idee. Zice că sunt prea tânără.

- Bravo lui! Se vede că te place şi-ţi vrea numai binele.

Capitolul 5

Desi Bianca se ducea în port în fiecare zi, o săptămână întreagă trecu până să-l revadă pe Joe.

De-abia ajunsă pe ţărm, tânăra îl zări pe chei si nu avu altă posibilitate decât să se îndrepte spre el.

- Când îţi vei ţine promisiunea de a naviga împreună? întrebă el, după ce discutară despre munca ei de sortare a manuscriselor lui Rufus.

- Credeam că esti prea ocupat cu doamna Russell, zise ea.

El o privi enigmatic si răspunse:

- Am petrecut două-trei zile cu ea, arătându-i împrejurimile. Dar s-a mutat în Andaluzia. Ce zici? Ne vedem mâine, după ce-ţi termini treaba?

Bianca ezită, amintindu-si că după primul lor sărut el îi spusese: "în acest moment, mi-ar plăcea să fac dragoste cu tine si, chiar dacă nu recunosti, sunt sigur că asta îţi doresti si tu." Oare vor exista si urmări nedorite ale invitaţiei lui? Dacă accepta, asta însemna pentru el că vor face dragoste? "Joe e tipul de bărbat pentru care o femeie are doar două utilizări - sexul şi finanţarea", îi spusese Peter. Poate vorbele lui erau născute din gelozie... Dar dacă doar un bărbat îşi putea da seama de adevăratele intenţii ale altuia?

- Bine, sunt de acord. Rămâne stabilit: mâine, după muncă, răspunse ea.

- Nu trebuie să te îngrijorezi cu privire la mâncare. Mă ocup eu de tot. Tu adu doar costumul de baie şi o loţiune de plajă. Oricât de bronzată ai fi, tot poţi să te arzi după câteva

ore petrecute pe mare.

"Poate că aşa e, şi nu doar în sensul concret al cuvântului", se gândi Bianca, regretând deja că acceptase invitaţia.

- Să-ţi anunţi familia că vei sta până târziu, îi strigă el, de la depărtare.

A doua zi, Bianca îi mărturisi lui Rufus:

-Joe va veni să mă ia la plimbare cu barca.

- Sunt sigur că-ţi va plăcea, răspunse el. La Libertad e o barcă perfectă, iar Joe e un marinar desăvârşit.

- De ce nu vii şi tu cu noi, Rufus? întrebă Bianca, într-un impuls de moment.

- E foarte drăguţ din partea ta să mă inviţi, dar bănuiesc că Joe vrea să fie singur cu tine.

- O, nu, nu cred. Sau... poate că vrea, dar eu nu-mi doresc asta.

îi mai povestise câte ceva despre viaţa ei, dar niciodată nu pomenise existenţa unui alt bărbat în trecutul sau prezentul ei, astfel că Rufus întrebă:

-Ai pe cineva în Anglia?

- Nu, nu-i asta...

Bianca nu continuă, nestiind cum anume să-i explice problema pe care o avea.

Dar, după cum descoperise în repetate rânduri, Rufus era foarte perspicace. Si de această dată păru să-si dea seama exact de ceea ce se ascunde în inima ei.

- Nu cred că ai de ce să te îngrijorezi în privinţa lui Joe,

draga mea. Poate că e un pierde-vară, dar e un tip onest si un adevărat gentleman cu femeile.

- Chiar crezi asta? se îndoi Bianca.

- Nu susţin că nu-ţi va face avansuri, zâmbi el. Ar fi ceva în neregulă cu el dacă n-ar face-o. Esti o tânără fermecătoare, după cum cred că ţi s-a spus de multe ori. Dar Joe nu-i genul care să se ţină scai de tine, dacă vei refuza clar si-i vei spune că vrei să te limitezi doar la o relaţie de prietenie.

- Ai întâlnit-o pe prietena lui, doamna Russell?

- Da. Stiind preferinţa mea pentru mâncarea orientală, m-au invitat la un restaurant indian într-o seară. E o femeie încântătoare si foarte inteligentă. Ai ce vorbi cu ea, în toate domeniile. Am înţeles că, înainte de moartea soţului, au călătorit foarte mult prin lume. Ai văzut-o si tu?

- Da, dar în trecere. Bianca nu-si putu reţine curiozitatea:

- Stii cumva cum s-au întâlnit, ea si Joe?

- Cred că în Grecia s-au văzut prima dată.

- Nu aici?

- Nu, se cunosc de ceva vreme.

Plecând îngândurată de la Rufus si îndreptându-se spre barca lui Joe, Bianca îsi dădu seama că ar fi preferat ca relaţia celor doi să fi început la El Delfin, şi nu în timpul cât doamna Russell era căsătorită, probabil cu un bărbat mai în vârstă şi foarte bogat.

Joe o văzu plecând de pe Pago Pago şi-i ieşi în întâmpinare:

- Vom pleca îndată. îţi arăt cabina ta, apoi îi dăm drumul.

Un tur complet al bărcii vei face mai târziu. De acord?

- Da, răspunse Bianca, urmându-l.

- Baia, cabina... îi prezentă Joe rapid fiecare spaţiu.

O dată întorşi pe punte, Bianca spuse:

- Doamne, aici e mai curat chiar şi decât la Rufus.

- Când locuieşti pe o barcă, trebuie să păstrezi curăţenia. Dar de ce te miri? Tu eşti dezordonată?

- O, nu, Lucy crede că sunt chiar un fel de maniacă a ordinii, dar nu sunt nici pe departe atât de riguroasă ca tine.

Cabina era ordonată şi foarte curată. Oare cum se descurca Joe de unul singur?

La Libertad ieşise în larg, îndreptându-se spre insula Ibiza. Bianca nu mai mersese cu barca de ceva vreme, iar atunci când mai navigase, nu-i plăcuse foarte mult. Acum însă, se simţea fericită, liberă şi foarte relaxată.

Zgomotul oraşului, dialogurile în spaniolă şi în alte limbi ale pământului, crescendoul sunetelor de motociclete şi maşini, aglomeraţia de turişti, toate acestea erau pentru o vreme lăsate în urmă. împrejur, doar apa liniştită şi albastră, doar razele soarelui...

- Cred că e momentul pentru un aperitiv, zise Joe.

Bianca închisese ochii pentru câteva minute ca să savureze plăcerea izolării în mijlocul mării. Acum, deschizându-i, îl zări pe Joe stând lângă ea, cu un pahar în mână.

- Ce-i asta?

- Sangria, dar cu foarte puţin coniac.

Tânăra bău din băutura răcoritoare si întrebă:

- Unde mergem?

Acum, păreau să se îndrepte către sud, spre Alicante.

- Mergem spre un golf unde, cu puţin noroc, nu ne vom afla decât noi.

Si asta însemna că se pregătise pentru o după-amiază romantică? se gândi Bianca înfiorată.

Barca se balansă destul de mult, iar Bianca scăpă pe jos puţină sangria.

- îmi pare rău, trebuia să te avertizez despre asta, zise Joe, luându-i mâna.

Atingerea lui o derută mai mult decât neasteptata înclinare a bărcii, astfel că se strădui să răspundă cât mai calm:

- Presupun că esti un marinar foarte bun... Nu te supără niciodată răul de mare, oricât de agitată ar fi apa?

- N-as spune niciodată. Nu foarte des. Dar ăsta nu e un criteriu. Am văzut femei în vârstă care suportau mai bine călătoria decât un adevărat marinar, iar asta te face pe tine o navigatoare mult mai bună decât mine.

Joe se apropiase si mai mult. Bianca se întrebă dacă era momentul să bată în retragere. îsi dădu seama că nu mai fusese niciodată atât de constientă de prezenţa fizică a unui bărbat. Nici măcar Michael nu-i trezise asemenea sentimente.

Stia că, înainte de a se întoarce în port, Joe o va săruta din nou. Ceea ce nu stia, era cum avea să reacţioneze la un astfel de gest.

Ajunseră în golful despre care-i vorbise Joe, şi aruncară ancora pe fundul nisipos al apei, care avea aici o culoare verde pal.

- Haide, îţi arăt unde să te schimbi, zise bărbatul.

- Nu trebuie să mă schimb. Am deja costumul pe mine. Cât de adâncă e apa?

- Nu foarte adâncă, stai liniştită.

Peste jumătate de oră, stând pe şezlongul pe care Joe îl adusese pe plajă şi mâncând un sandviş uriaş cu salată de creveţi, Bianca şopti:

- Mm... ce bine e!

Joe deschise o sticlă de vin spumos.

Ar fi fost mai bine dacă ar fi reuşit să rămână neutră la atenţiile lui, dar tot ce făcea bărbatul era pe gustul ei.

- Mulţumesc, zise ea, luând paharul cu vin auriu.

Deodată, bulele vesele care se spărgeau de pereţii paharului îi amintiră de seara în care-l zărise pe Joe la restaurant, alături de doamna Russell.

- Pentru ce bem? întrebă el.

- Toastul favorit al tatălui meu era "carpe diem". Ai făcut latină la şcoală?

- Pe atunci nu era obligatorie, şi apoi n-am fost unul dintre elevii studioşi.

- înţeleg, te-ai axat pe sport.

- Nu, nu-i nici asta. îmi plăcea să navighez şi organizam excursii pe mare, dar aceste preocupări nu făceau în curriculum, glumi el.

- Si totuşi, sunt mai folositoare decât fotbalul sau crichetul.

- Dimpotrivă, sportul dezvoltă spiritul de echipă, la care eu eram deficitar, răspunse Joe sarcastic.

Bianca îsi dădu seama că anii de scoală nu reprezentau pentru el amintiri tocmai plăcute.

- Tradu-mi expresia, continuă el.

- înseamnă "trăieste clipa".

- Voi bea pentru asta! Carpe diem!

- Carpe diem! repetă ea.

- Ah, un pahar de vin rece si spumos într-o zi fierbinte este una dintre cele mai frumoase experienţe ale vieţii, zise Joe. Ce ironie... ceea ce am spus sună exact ca sfatul pentru care am băut adineaori. Din cine e? Horaţiu?

Bianca încuviinţă din cap.

- Nu puteai fi chiar atât de puţin studios, încât să nu fi auzit de Horaţiu.

- Am auzit, dar nu la scoală. L-am cunoscut abia în Legiune. Si nu pentru că am fi dispus de o bibliotecă foarte bogată - majoritatea lecturilor erau revistele pentru adulţi - ci pentru că mi-a oferit cineva o carte de poezie latină. Era un botanist englez care venise la Fuerteventura exact în timpul pregătirii mele.

Se opri pentru câ teva momente si, chiar când tânăra era gata să-l întrebe despre experienţa lui din Legiune, întrebă:

- Satirul ăla bătrân te mai necăjeste?

- Nu, deloc, răspunse ea în grabă.

- Asa, deci. Atunci, pasiunea lui n-a fost reală, replică el.

Dacă as fi fost în locul lui, n-as fi renunţat la tine atât de usor.

- Peter e un bărbat modest si nu se consideră irezistibil.

El zâmbi larg:

- înseamnă că are dreptate, de vreme ce l-ai refuzat.

- Ce dovedeşte asta? Sunt convinsă că există multe femei care ar accepta bucuroase, dacă le-ar cere în căsătorie.

- Fără îndoială. Bărbaţii cu avere nu trebuie să caute prea mult o parteneră de viaţă.

- Si invers. Ai mai vorbit cu prietena ta, doamna Russell, de când a plecat?

- Nu. Vrei să spui că relaţia mea cu ea e interesată?

-Ai spus cândva că, dacă vei găsi o văduvă bogată, nu vei ezita să te căsătoreşti.

-Ai fost geloasă, nu? Când ne-ai văzut împreună...

- Geloasă? Nu! Ce prostie! Tu ai fost gelos pentru că m-ai văzut cu Peter?

- Nu erai singură cu el. Dacă ai fi fost, aş fi avut câteva lucruri nu foarte drăguţe să-ţi spun.

- Sunt convinsă că erai prea absorbit în discuţia cu partenera ta ca să mă observi, dacă eu şi Lucy n-am fi trecut pe lângă masa ta.

- Nu atât de absorbit încât să nu remarc felul în care o priveai pe Helen cu coada ochiului.

- îi admiram rochia. Credeam că preferai să te las în pace.

Joe îi umplu paharul. Intimidată de cursul pe care-l luase discuţia, Bianca bău rapid vinul.

- Tactul tău e admirabil, dar te-ai străduit în zadar. Helen e

prea deşteaptă ca să se lase păcălită de un vânător de avere, iar bănuielile tale despre motivaţia mea au fost nedrepte. Ceea ce am spus despre văduvele bogate nu era ceva serios. Dacă vreodată voi simţi nevoia să mă însor, eu voi fi cel care va întreţine casa sau cel puţin voi contribui într-un procent covârşitor la asta, adăugă el, cu un zâmbet leneş. Dar oamenii ca mine si ca Rufus, care stiu să-si gătească singuri si să-si spele o cămasă, n-au nevoie de soţie, ci de o parteneră de dormitor, cu atât mai mult cu cât nevestele sunt mai puţin entuziaste la acest capitol decât o prietenă.

- Presupun că asta depinde de soţii lor... Rufus a rămas celibatar doar pentru că femeia pe care o iubea era deja măritată si pe vremea aceea oamenii nu se despărţeau atât de usor ca azi.

- Asta ţi-a zis? întrebă mirat Joe. Mi se pare ciudat. Natura umană e cum e, si mă îndoiesc că un bărbat poate nutri sentimente atât de puternice o viaţă întreagă, fără speranţa de a le împlini într-o zi. Adevărul este probabil altul. Poate că n-a găsit femeia dispusă să-i împărtăsească stilul de viaţă. Majoritatea femeilor sunt sedentare, el e un nomad.

- Cred că Pago Pago ar fi fost un cămin confortabil. Găsesc că multe femei ar fi acceptat ideea de a trăi libere de orice constrângeri, alături de soţii lor. Si, chiar dacă n-ar fi fost asa, ar fi făcut-o doar de dragul bărbatului iubit.

- Asta e o altă idee romantică, o contrazise el. O femeie care să-si însoţească iubitul până la capătul lumii, fără să conteze dacă viaţa pe care o duce e dificilă, e greu de găsit.

Din experienţa mea, e mai plauzibil ca bărbatul să urmeze stilul de viaţă ales de femeie.

- Iată o viziune pesimistă.

- Da, la care am ajuns din prea mult optimism.

- Stiu că dragostea adevărată si fericirea care durează nu sunt iluzii, pentru că părinţii mei s-au bucurat de ele. Pot crede că Rufus a fost fidel unei singure iubiri, cel puţin cu sufletul, dacă nu si cu trupul.

- Haide să terminăm sticla, vrei?

Pentru a treia oară, Joe îi umplu paharul. Bianca se întrebă dacă pregăteşte terenul pentru o nouă tentativă de seducere. Dacă aşa stăteau lucrurile, această pregătire nu era deloc necesară. Liniştea din jur şi felul lui de-a fi erau suficiente pentru a o face să accepte sărutul lui.

Joe se uită la glezna ei.

- Pare că şi-a revenit complet.

- A fost doar o entorsă.

- Da, dar una destul de urâtă, şi câteodată ligamentele au nevoie de mult timp pentru a-şi reveni la normal, zise el, atingându-i glezna cu degetele.

Pentru cât de puternice arătau mâinile lui, erau foarte uşoare. îi ridică piciorul şi începu să-i mângâie gamba, pornind în sus, spre genunchi. Privirea lui era aţintită asupra ei, iar pe buze îi apăru un zâmbet fericit.

Bianca îşi ţinu răsuflarea, prevăzând că Joe o va lua în braţe şi pregătindu-se pentru această vulcanică îmbrăţişare. Dar nu se întâmplă nimic. Joe îi lăsă piciorul, se ridică şi spuse

calm:

- Cred că ar fi bine să ne mai răcorim puţin.

Apoi sări în apă.

Stia că n-avea decât să întindă puţin mâna şi să-l atingă uşor pe umăr, pentru ca el să se întoarcă şi să facă dragoste cu ea. Si totuşi, oricât de mult şi-ar fi dorit să facă acest gest, ceva o oprise.

Dezamăgirea ei fu ciudat de mare şi de dureroasă. Fusese vina ei că Joe alergase înspre mare, în loc s-o sărute.

Peste câteva ore, la plecare, el zise:

-Ar trebui să facem şi mâine acelaşi lucru.

Bianca nu mai ezită:

- Ah, mi-ar plăcea. Dar lasă-mă pe mine să aduc de mâncare.

- Ok, răspunse el, zâmbind.

Noaptea fu foarte caldă, si Bianca se trezi să bea un pahar cu apă rece din frigider. Neavând chef să se întoarcă la culcare, îsi luă un beţisor aromat împotriva ţânţarilor si iesi pe terasă, în lumina lunii, bând din paharul cu apă si gândindu-se la întâmplările după-amiezii.

"Carpe diem", zisese ea, ridicând paharul. Dar astăzi, când i se oferise prilejul să urmeze acest îndemn, nu trăise clipa. Oare respinsese această oportunitate din teamă?

Joe asteptase permisiunea ei ca s-o sărute. Desi nu părea genul care să aibă nevoie de asa ceva, iată că Joe fusese un cavaler absolut. Se stăpânise, desi pasiunea lui era reală.

Ce diferenţă între el si Peter! Cu toată insistenţa lui

enervantă, era totusi un tip maleabil, care renunţase repede la ea... Masculinitatea lui era la fel de atractivă ca o budincă. Pasiunea lui nu era reală, spusese Joe.

Dar mâna celuilalt bărbat urcând încet pe piciorul ei îi dăduse fiori. Oare ce avea să se întâmple mâine?

A doua zi, luau masa la bordul ambarcaţiunii, când Joe întrebă:

- Slujba ta de la Londra va mai fi disponibilă la întoarcerea ta?

- Nu, dar pot să-mi găsesc alta.

Cercetarea poate fi de folos în multe domenii. Companiile de televiziune angajează documentarişti pentru majoritatea programelor, iar autorii nu fac singuri munca de cercetare, ci pun la lucru oameni ca mine. Mi-ar plăcea să mă întorc la genealogii, dar dacă nu reuşesc, nu vreau să rămân fără serviciu. Dar, destul despre mine. Care sunt planurile tale de viitor?

Mâncau preparatele făcute de Bianca, la o masă aşezată pe punte, stând faţă în faţă.

Joe puse furculiţa şi cuţitul deoparte, luând paharul cu vin cu o expresie gânditoare.

- Nu foarte clare, recunoscu el. Mă gândeam să ajung în Caraibe şi de acolo la Pacific, dar pentru moment îmi place mai mult aici.

îşi ridică privirea şi întâlni ochii Biancăi. Cu un sentiment de stânjeneală, tânăra se întrebă dacă privirea lui putea însemna pentru cineva mai experimentat decât ea că

prezenţa ei era singurul motiv pentru care alegea să rămână şi, mai mult, dacă după ce relaţia lor se va consuma, se simţea liber să plece.

- De ce ai privirea asta îngrijorată? întrebă el.

Dar n-o lăsă să răspundă, ci continuă:

-îmi dai impresia că nu mă aprobi. Aşa e, Bianca? Ţi se pare ciudat ca un bărbat să fie liber, să trăiască fără nici o obligaţie?

- Nu ciudat, nu. Mai degrabă de invidiat. Mi-ar plăcea să fiu liberă să mă duc unde vreau şi să fac ce vreau. Ca artist, mama a avut exact acelaşi tip de libertate, deşi, când tata trăia, se ducea cu el peste tot. Din fericire, locurile unde se duceau îi plăceau, aşa cum a fost Italia. O vreme, după moartea lui, a călătorit din nou, dar se simţea îngrozitor de singură. Vizita locuri minunate, dar n-avea alături pe nimeni care să-i împărtăsească bucuria. Din pricina acestei singurătăţi si a milei prost canalizate s-a hotărât să se mărite cu Ben. Ce mi-ar plăcea mie... se opri ea.

- Spune! Ce ţi-ar plăcea? o încurajă Joe.

Dar Bianca tăcu.

"Mi-ar plăcea să fiu liberă, pentru că soţul meu este un om liber", ar fi vrut să spună, dar nu putea. Asa ceva i-ar fi spus lui Rufus, dar nu lui Joe. Vorbele sunau de parcă ar fi avut planuri cu el, si asta nu era adevărat. Era gata să se îndrăgostească de el, dar încă destul de constientă că poate da înapoi oricând. Felul în care se simţea era perfect ilustrat de melodia "Atunci când mă îndrăgostesc", foarte cunoscut

cândva, iar acum doar ocazional cântat la radio, una dintre piesele favorite ale mamei ei. De la moartea Carlei, nu se mai gândise la el, si asta pentru că amintirea o durea, aducându-i în minte personalitatea caldă si luminoasă a mamei si pierderea ei atât de nedreaptă.

Acum, cuvintele cântecului îi reveneau în minte, făcând-o să realizeze că melodiile bune spun adevăruri pe care nu le poţi aprecia decât dacă experimentezi o situaţie asemănătoare. Compozitorul piesei se simţise poate cândva la fel ca ea în aceste momente: hotărâtă să nu se îndrăgostească decât dacă ar fi fost să fie pentru totdeauna si asteptând momentul în care cealaltă persoană să simtă la fel.

într-un final, se decise să spună:

- Mi-ar plăcea să am lucrurile de care s-au bucurat părinţii mei. Profesiuni diferite, dar o viaţă comună. Dar se pare că e ceva greu de obţinut. Atâţia oameni se ceartă din pricina serviciilor... Nu că as avea o carieră.

E doar un mod interesant de a-mi câştiga existenţa, dar nu o vocaţie.

Pentru desert, Bianca preparase o tartă cu fructe. Joe începu să taie câte o felie pentru fiecare. Privindu-l, tânăra întrebă:

- Tu te vezi cântând la pian pentru tot restul vieţii?

- Probabil, până de curând nu mă gândeam prea mult la viitor.

- Si acum?

- Acum, câteodată. Mai ales noaptea, când îmi dau seama

că ar fi preferabil să am o slujbă de zi, şi nu să stau tot timpul în fum de ţigară. îmi place să mă trezesc devreme.

- Si mie. îmi place foarte mult dimineaţa. La Londra, nu mă trezeam prea devreme, dar aici peisajul e absolut minunat în zori de zi. Munţii şi plajele sunt superbe.

Joe se opri din mâncat şi o privi în felul lui ciudat.

- Ce e? De ce mă priveşti aşa? întrebă ea.

- Eşti foarte drăguţă, mai ales când vorbeşti de ceva ce-ţi place. în astfel de momente, devii aproape frumoasă, zâmbi el. Nu chiar frumoasă, dar aproape.

- O, mă copleşeşti, glumi ea.

- Nu, dar cred că mi-ar plăcea, dacă m-ai lăsa.

- Nu înţeleg ce vrei să spui.

- Dar bănuieşti că e ceva nepotrivit, nu? întrebă el, pe un ton plăcut şi totuşi ironic.

- Mă consideri cumva naivă?

- Deloc. Judecând după răspunsul tău instinctiv atunci când te-am sărutat, nu eşti deloc naivă. Ai mult potenţial, dar n-ai experienţă.

- Poate că da... poate că nu.

- Ieri, Rufus mi-a arătat o poezie despre o fată cu numele tău. Să văd dacă mi-l pot aminti.

Mâna lui se întinse către ea.

- Era scrisă de Robert Herrick. îmi amintesc o strofă, foarte potrivită pentru momentul de faţă.

- Chiar asa? zise Bianca, emoţionată.

- Da, da.

Mâna lui îi ţinu în continuare mâna si începu să recite:

"Bianca, lasă-mă

Să-ţi plătesc ce-ţi datorez

îţi sunt dator cu un sărut

Pe care mi l-ai dat

Dar îţi voi înapoia înzecit

Ce mi-ai împrumutat"

Pleoapele ei se plecară. Nimeni nu-i mai recitase vreo poezie până acum. Vocea lui gravă si ochii săi strălucitori avură asupra ei un efect ciudat.

- Nu ţi-am dat nimic. Tu ai luat, zise ea.

- Cu atât mai mult. Am dreptul să te plătesc cu dobândă. Sau preferi să n-o fac?

- Sunt sigură că ai multă experienţă în relaţii sentimentale, Joe, si de aceea ar trebui să stii mai bine ca mine că răspunsul la întrebarea "pot să te sărut?" va fi întotdeauna "nu".

îsi retrase mâna dintr-a lui si întrebă pe un ton prozaic:

- Nu-ţi place tarta? Ai de gând s-o lasi în farfurie?

- Deloc, răspunse el, începând să mănânce.

"E atât de drăguţ, încât aş găti în fiecare zi pentru el", se gândi Bianca.

Se ridicară amândoi să spele vasele, iar Joe zise:

- Data viitoare, nu te voi mai întreba.

Ea îi ocoli privirea, apoi răspunse cu un aer sfidător:

- Stii cumva tricourile alea cu broscuţe zâmbitoare care se ling pe buze? întrebă ea. Toate sunt inscripţionate cu "până să-l întâlneşti pe Făt-Frumos, o să dai peste mulţi broscoi"...

- Sugerezi că eu aş fi un broscoi? replică Joe, zâmbind.

- Nu ştiu. Poate eşti chiar Prinţul din poveste. Dar câteodată nu-mi dai impresia asta.

Măcar o dată îl făcuse şi ea şah mat! Si totuşi, într-un anume fel, gluma o privea şi pe ea. Pentru că, chiar dacă ar fi fost sigură că Joe e doar un broscoi, îl prefera oricărui Prinţ.

Capitolul 6

în fiecare zi din acea săptămână, Joe o duse în larg cu barca si în fiecare seară, cu o jumătate de oră înaintea începerii programului la El Delfin, o aducea înapoi la ţărm. încă nu căpătase permisiunea s-o sărute, dar răbdarea de care dădea dovadă ajunsese să-i sporească ei nerăbdarea.

Până într-o clipă, când răbdarea lui cedă si o sărută fără să-i mai ceară permisiunea; o opri o clipă în loc, o luă de umeri si o întoarse spre el cu un gest brusc si plin de pasiune.

Sărutul care urmă fu lung si minunat de intim. Degetele lui începură să-i exploreze spatele, strângând-o la pieptul lui. Pielea lui era răcoroasă de la apa mării, dar ea simţi atingerea lui ca o flacără. Pentru câteva clipe, tânăra nu mai fu constientă decât de plăcerea acestei îmbrăţisări.

Numai atunci când simţi că el îsi slăbeste strânsoarea, se dezmetici si-l respinse.

- Draga mea, nu ne vede nimeni...

Dar dacă preferi să mergem în cabină...

Fără să aştepte răspuns, o luă de mână şi începu să coboare scările. Incapabilă să-şi elibereze degetele din mâna lui, Bianca se apără:

- Mergi prea repede pentru mine, Joe.

El ridică din sprâncene, sesizând sensul metaforic al cuvintelor sale.

- Ţi se pare? Eu am crezut că merg incredibil de încet.

- Până acum, da, admise ea. Dar acum te mişti mult prea repede.

- Bine, înţeleg. Nu te voi forţa... Dar acum o clipă mi s-a părut că asta îţi doreşti.

- Să te sărut, da. Dar nu să sar în patul tău. Ţi-am spus asta de la bun început.

- Da, îmi amintesc. Mi-ai spus că viaţa ta e şi aşa grea şi că nu eşti disponibilă pentru aventuri. Nu sugerez că ar trebui să ne implicăm într-o aventură.

Se apropie de ea atât de mult, încât buzele lui îi atingeau obrazul. O privi cu o expresie atât de tandră, încât Biancăi i se păru că avea să-i spună: "Te iubesc şi vreau să mă căsătoresc cu tine."

în loc de asta, Joe zise:

- După-amiezile noastre sunt foarte frumoase, dar pentru mine nu ajung. Mi-ar plăcea să iau micul dejun alături de tine şi să ştiu că te voi găsi acasă când mă întorc de la muncă. Vino să stai cu mine, Bianca! Vom fi fericiţi!

Vei putea să te ocupi în continuare de Ben şi de Lucy, dar nu vor mai reprezenta pentru tine o povară.

Aşteptă o clipă reacţia ei, apoi adăugă:

- Te vreau, Bianca. Vreau să fii lângă mine.

Ea îsi dorea acelasi lucru. Ar fi vrut să se topească în braţele lui, dar... nu-si putea permite asa ceva.

- Nu cred, Joe, sopti ea.

El o sărută din nou, iar ea nu-i rezistă, desi era constientă că acest comportament contradictoriu era derutant. Nu era corect. între ei, trebuia să fie totul sau nimic, iar Joe trebuia să stie că va fi... nimic.

Joe o lăsă să-i scape din braţele lui, apoi o întrebă:

- De ce nu, Bianca? Sunt convins că asta îţi doresti. De ce nu recunosti? Esti flămândă de dragoste.

- Câteodată, sunt flămândă si după o prăjitură, dar pot renunţa la ea. Altfel, mă îngras.

- Dragostea te face mai frumoasă.

- Nu dragostea, fericirea. Dar nu voi putea fi fericită dacă voi fi fata care locuieste cu Joe Crawford. Nu-i stilul meu.

El nu mai insistă:

- Bine, dacă asta vrei. Dar dacă te răzgândesti, să stii că oferta mea e încă valabilă.

în restul zilei, nimic notabil nu se mai întâmplă între ei. Biancăi nu-i venea să creadă că un bărbat poate reacţiona atât de civilizat în faţa unui refuz. Era adevărat că răspunsul ei sunase mai degrabă a amânare si că-l găsea pe Joe foarte atrăgător, dar îl atenţionase foarte clar că nu era pregătită pentru viaţa pe care el i-o propunea.

Dispoziţia ei se schimbase. Era tristă si regreta cele întâmplate, pentru că asta însemna sfârsitul lecţiilor ei de navigare si al zilelor fericite. Se întoarseră în port. Pe chei, domnea agitaţia obisnuită. O mulţime de oameni se foiau de colo-colo iar printre ei, îl recunoscu pe Michael.

Se întoarse spre Joe, uimită.

- Ce e? întrebă acesta, văzând că se schimbase la faţă.

- E Michael, un vechi prieten de-al meu.

Apoi, întorcându-se către omul care-i urmărea de pe chei, întrebă:

- Ce cauţi aici?

- Bună, Bianca, răspunse el, făcând semne disperate din mână. Ce mai faci?

Se apropiară de el, şi Bianca făcu prezentările:

- Michael Leigh... Joe Crawford.

Cei doi se salutară fără amabilitate.

- Când ai venit? Eşti în trecere? îl întrebă ea pe Michael.

- Sunt în vacanţă. Trebuie să-mi găsesc un loc unde să stau. Am sosit la Alicante ieri, am petrecut noaptea acolo şi am pornit din nou la drum în dimineaţa asta. Tatăl tău vitreg mi-a spus unde te pot găsi.

- înţeleg, zise ea, neştiind ce ar trebui să adauge.

Joe interveni:

- Trebuie să mă schimb şi să mă duc la muncă. Sper să-ţi placă excursia, Leigh. Adio, Bianca.

- Pa, zise ea.

Joe se întoarse pe La Libertad, iar ea şi Michael o luară de-a lungul cheiului.

- Interesant tipul, începu el. Cu ce se ocupă?

- Cântă la pian într-un restaurant.

- Da? Ciudat!

- De ce ţi se pare ciudat?

- Nu poate trăi din asta...

- De ce nu?

- Asa... Barca e a lui?

- Din câte stiu, da.

- O barcă de mărimea asta costă foarte mult. E pentru

bogătasi.

- E casa lui, răspunse ea, apoi începu să-i vorbească despre oras.

Spre mirarea ei, Ben, care-si petrecea majoritatea timpului prin
baruri, era de această dată acasă. Pentru prima dată după câteva săptămâni, îl văzu în faţa unei picturi începute. Picta privelistea portului, una dintre temele care se vindea cel mai bine.

îi lăsă pe cei doi bărbaţi să vorbească si se duse în bucătărie să pregătească cina. Pe masă găsi un bilet de la Lucy. Trecuse pe acasă după-amiază, dar avea să-si petreacă seara la o prietenă, scria adolescenta.

- Va fi o cină usoară, Michael, zise Bianca, întorcându-se pe verandă cu câteva gustări. Cât timp ai de gând să stai în Spania si care e itineraiul pe care ţi l-ai propus? zise ea, repede, încercând să-si alunge stânjeneala.

- Zece zile, dar m-am hotărât să nu fac nici un circuit. Am venit doar să te văd.

Bianca nu putu interpreta în nici un fel tonul lui pasional si privirea înduiosată. Relaţia lor de acum nu explica această atitudie.

Din momentul în care Carla Dawson murise si Michael, citind stirea în ziar, îi scrisese o notă de condoleanţe, nimic nu se mai întâmplase între ei. în plus, chiar el îi mărturisise că avea pe altcineva.

- Ai închiriat ceva pentru noaptea asta? Unde vei sta?

- Nu, dar sunt sigur că voi găsi un pat undeva. Care e cel mai bun hotel?

- Nu stiu, n-am stat în nici unul.

- Nu-i nevoie să te duci la hotel, dragule, interveni Ben. Te putem găzdui aici. Nu avem o cameră doar pentru tine, dar vei putea dormi în living, pe canapea.

- Cred că va fi mai confortabil la hotel, zise Bianca.

- Noaptea trecută, la Alicante, a fost un adevărat coşmar, replică Michael.

Bianca era înspăimântată, şi pe bună dreptate. Oferta tatălui său fu acceptată cu entuziasm de Michael.

îi părea rău că nu-l dusese mai întâi la un hotel, şi abia apoi la Casa Mimosa, dar acum era deja prea târziu. Probabil, Ben îşi imaginase c-o ajută, dar din partea lui Michael era o mojicie să accepte invitaţia.

După cină, tânăra strânse masa, spălă vasele şi făcu patul pentru musafir, în timp ce bărbaţii continuară să discute. Din locul în care stătea, Michael o văzu trebăluind, dar nu se oferi s-o ajute. Stia că fostul ei prieten nu era deloc un tip casnic, dar acum apatia lui i se părea de-a dreptul enervantă. Mama lui avusese întotdeauna grijă de el şi chiar, într-o zi când venise la Londra după cumpărături, nu făcuse altceva decât să facă ordine în apartamentul fiului. Comparat cu Joe şi Rufus, Michael era un răsfăţat.

Era ciudat ca un bărbat care altădată fusese important în viaţa ei să devină o nedorită povară. Oare va veni clipa când acelaşi lucru se va întâmpla şi cu Joe?

Realizând că se gândea din nou Joe Crawford, în pofida hotărârii de a uita de existenţa lui, Bianca se simţi vinovată.

Când se întoarse pe verandă, Ben deja plecase la bar, iar Michael o aştepta tăcut şi liniştit.

- E un tip foarte simpatic tatăl tău, o întâmpină Michael.

- Da, răspunse Bianca, nevrând să-l dezamăgească si sperând ca nici Ben n-o va face.

- îmi pare bine că am venit, continuă bărbatul. Voiam să văd ce mai faci, cu ce te ocupi, dacă-ţi merge bine...

- Am o slujbă. Si apoi, casa îmi ocupă foarte mult timp. îţi mai aduc puţin vin?

- Da, te rog. Stiu ce gândesti, adăugă el, asteptând ca tânăra să-i umple paharul. Crezi că am mult tupeu să vin la tine pe nepusă-masa.

- Recunosc, am fost surprinsă să te văd. Ce s-a întâmplat cu fata despre care mi-ai scris?

- N-a mers. A fost o greseală de la bun început. A fost unul dintre acele lucruri care n-ar trebui să se întâmple si care nu s-ar fi întâmplat dacă relaţia noastră ar fi decurs altfel. Dar, desi mi-ai spus că mă iubesti, întotdeauna m-ai respins. Faptul că ne-am despărţit nu mai pare să te deranjeze.

- Deloc, admise ea. La început, am sperat si am crezut că o separare te va face să înţelegi că... te va face să-ţi doresti o legătură permanentă, asa cum voiam si eu... pe atunci. Dar tu ai ales pe altcineva, demonstrând că ai avut dreptate si eu am gresit. Ceea ce am simţit unul pentru altul nu era suficient de puternic pentru a dura.

- Dimpotrivă. Am ajuns la concluzia că tu aveai dreptate. Am fost un prost să nu-mi dau seama ce comoară pierdeam, Bianca. Acum, mi-am revenit si sper să nu fie prea târziu. Esti cu altcineva?

- Nu e asta... am probleme de familie. Sora mea vitregă... tocmai soseste, zise ea, auzind zgomotul motocicletei.

Erau vremuri când Lucy, dacă ar fi bănuit că un bărbat vrea să rămână singur cu Bianca, ar fi făcut orice să nu-i ofere sansa asta.
Acum, apropierea dintre ele o făcu să înţeleagă situaţia şi se pregăti să se ducă la culcare după numai câteva cuvinte schimbate cu Michael.

Sora ei o chemă însă în bucătărie sub pretextul preparării unor gustări şi-i şopti:

- Nu pleca, te rog, nu pleca.

- De ce?

- îţi explic mâine.

Mai târziu, stând întinsă în pat, Bianca se întrebă unde ar fi fost acum dacă ar fi ascultat rugămintea lui Joe şi nu i-ar fi rezistat. Poate ar fi stat pe punte, sub lumina stelelor, şi s-ar fi sărutat. Pe uscat, în această perioadă a anului, era foarte cald. Dar pe mare, fie şi în apropierea ţărmului, aerul era rece şi proaspăt.

- înţeleg acum ce spuneai despre problemele de familie, zise Michael în timp ce o conducea a doua zi spre oraş.

Bianca ştia că bărbatul fusese trezit în toiul nopţii de monologul zgomotos al lui Ben după întoarcerea de la

cârciumă.

- De asta nu poţi sta cu noi, Michael. Nu vreau să par neprimitoare, dar situaţia e jenantă.

- Bine, voi găsi un hotel unde să stau.

- Dacă poţi, zise ea cu îndoială.

- Poate nu sunt toate pline.

- Bună dimineaţa, draga mea, o întâmpină Rufus. Joe mi-a spus că a venit în vizită la tine un prieten din Anglia. Nu-i nevoie să mă mai ajuţi cât timp stă în Spania. Dacă vrei să-i arăţi oraşul, să te plimbi cu el... înţeleg. Era gata să-i răspundă că Michael era un musafir nepoftit şi că spera să nu stea prea mult, dar îşi dădu seama că vorbele aveau să ajungă la Joe.

Joe, care sosea adesea să bea o bere cu Rufus, în acea zi nu apăru deloc, si Bianca se întrebă dacă era o miscare deliberată sau dacă existase un motiv puternic pentru a o evita.

Ultimul lucru la care se astepta era ca Michael s-o astepte după-amiază, după muncă, nu pe chei, cum stabiliseră, ci pe puntea bărcii La Libertad. Ajunsă acolo, află cu surprindere că Joe îi invitase pe amândoi într-o scurtă excursie pe mare, iar Michael făcuse deja aprovizionarea pentru picnic.

- Poate că Rufus si-ar dori să vină cu noi, zise Joe, privind spre Bianca si ignorând expresia ei mirată.

Nu putea pricepe motivul pentru care cei doi deveniseră dintr-o dată atât de apropiaţi, când prima lor întâlnire arătase clar că n-au nimic în comun.

Fără să astepte răspuns, Joe se duse să-l cheme.

- E foarte evaziv, prietenul nostru, sopti Michael, după plecarea lui. Mă întreb ce ascunde.

- L-ai întrebat ceva si n-a vrut să-ţi spună?

- Da, lucruri puţin importante. De unde e, cu ce se ocupă... Dar stiu la fel de puţine despre el ca acum o oră, când ne-am întâlnit.

- Ei bine, în ce mă priveste, prefer oamenii rezervaţi în locul celor care îţi spun imediat tuturor povestea vieţii lor plictisitoare, răspunse Bianca.

Apoi îsi puse ochelarii si se întinse la soare, semn că discuţia se încheiase. Regreta momentele plăcute si linistite când se afla doar alături de Joe pe barcă.

Atingerea neasteptată a lui Michael o nedumeri si o enervă. Se feri si spuse, supărată:

- Nu, Michael. Ţi-am spus şi ieri, îţi repet şi azi: nu putem reînvia trecutul.

- Nu vreau să accept asta, nu încă. Mai am opt zile în care să încerc să te recuceresc şi... dar văzând că Joe se apropie, se opri brusc.

"Ce ironie", se gândi Bianca. Cei doi bărbaţi care nu aveau putere asupra ei - Peter şi Michael - erau totuşi atât de insistenţi, în timp ce Joe, căruia de-abia reuşise să-i reziste, acceptase refuzul ei cu atâta fair-play.

Dar asta se întâmplase abia ieri, şi poate că făcea parte din strategia lui să accepte uşor prima respingere, ştiind că nu-i va putea rezista la o a doua încercare.

Era ciudat că Joe se gândise să-l invite pe Rufus. Era

sigură că era o invitaţie deloc altruistă. Poate că Rufus trebuia să-l ţină pe Michael departe de ea, iar Joe să fie liber să continue atacul.

Când ancorară ca să ia prânzul, se dovedi că Michael nu era un înotător entuziast. Apa îi plăcea doar dacă trebuia să se răcorească. Stilul lui lipsit de graţie era cu atât mai evident cu cât înota alături de Joe. Descoperirea acestui aspect necunoscut din personalitatea lui o făcu pe Bianca să realizeze că, deşi îl ştia de multă vreme, ignorase totuşi incompatibilităţile fundamentale dintre ei. Pentru ea, să se mărite cu un bărbat căruia nu-i plăcea marea era la fel cu a spune "da" unui tip care nu iubea muzica, arta sau lectura.

Stia că Joe citea mult şi iubea muzica, dar era oare la fel de interesat de pictură? Oare s-ar fi plictisit să viziteze galeriile de artă şi muzeele, aşa cum ea şi mama ei făceau când Carla trăia încă?

îşi aminti că bărbatul auzise de Carla şi-i povestise despre ea doamnei Russell, dar asta nu însemna că iubea arta.

- Te pricepi la pictură, Joe? întrebă ea, în timp ce Rufus îi explica lui Michael de ce simţea nevoia să-si scrie memoriile.

- Nu foarte mult. Stiu doar ce-mi place, dar nu pot explica de ce. Joe îi explică pe larg gusturile lui, dovedind mult interes faţă de
subiect.

- De ce întrebi?

- Din curiozitate. Nimic special, zise ea, ocolind răspunsul.

Nu-l revăzu pe Joe până în ultima zi a vacanţei lui Michael.

Fostul ei prieten sugeră - spre marea ei supriză, dar si usurare - să ia masa cu un cuplu pe care-l întâlnise la hotel. Bărbatul era important pentru el; îl putea ajuta în carieră.

- Cred că prietena lui e cam răsfăţată, dar Rolf e un tip tare în televiziune - e producător - si mi-ar putea fi de folos cândva, explică el.

Chiar înainte de întâlnire, Bianca găsi dezgustătoare ideea de a cultiva pe cineva din interes. Când Michael i-l prezentă pe Rolf, opinia ei deveni mai fermă. Rolf o privi cu un interes mai mult decât amical, iar tânăra era scandalizată. Cine se credea acest bărbat? Pentru ea, faptul că era un cunoscut om de televiziune nu conta absolut deloc.

în schimb, prietena lui îi plăcu. Patti nu era foarte inteligentă, dar era prietenoasă, si Bianca simţea nevoia de o companie feminină. Vorbiră despre haine si coafuri, si tânăra nu i se păru deloc atât de plictisitoare pe cât spusese Michael.

în mod evident, Patti era obişnuită să fie ignorată de Rolf când exista în preajmă vreun bărbat cu care să vorbească. Deşi mai târziu regretă, Bianca se amuză să joace alături de ea rolul femeii prostuţe.

Cele câteva cuvinte pe care Rolf i le adresă, le primi cu o privire uimită şi cu răspunsuri de o plată banalitate, pe care Michael nu ştiu cum să le interpreteze.

Joe, un tip mult mai perspicace, ar fi înţeles jocul ei şi ar fi zâmbit. Dar Joe n-ar fi simţit niciodată nevoia să lingă mâna cuiva ca să-i obţină ajutorul. Aşa ceva arăta lipsa de încredere în propriile capacităţi.

După masă, începură să dezbată unde aveau să continue seara.

Rolf, care fuma satisfăcut un trabuc, zise:

- Tu locuieşti aici, Bianca. Tu trebuie să ştii unde putem merge.

Dar înainte ca Bianca să răspundă, Patti spuse:

- Stiu eu un club unde putem merge. Mi-a spus despre el o tipă pe care am întâlnit-o la coafor. Mi-a spus că se poate dansa... Celelalte discoteci pun muzică pe bandă, dar acolo există o formaţie.

- îţi mai aminteşti cum se numea? întrebă Rolf, pe un ton neplăcut, privind-o de sus.

- Desigur, Rolfie. Patti părea să nu-şi dea seama de felul în care i se vorbea, dar nici de faptul că bărbatul ura să i se spună Rolfie.

- Patti a noastră e o adevărată poliglotă, comentă Rolf.

Bianca simţea nevoia să-l pocnească, şi se grăbi să răspundă în locul ei:

- Nu cred că El Delfin vi s-ar părea special, dacă aţi fi obişnuiţi cu Londra. Această remarcă era adresată lui Rolf, care încercase să-i impresioneze pomenind numele unor hoteluri de lux, al căror client pretindea că este.

- E un loc bunicel, continuă Bianca.

- El Delfin are aer condiţionat, interveni Patti. Nu ne va fi cald.

- Vom merge acolo. Dacă nu ne place, putem să plecăm în altă parte, zise Michael.

Bianca nu mai fusese niciodată în discoteca El Delfin si spera că lumina nu va fi suficientă pentru ca Joe s-o observe.

în restaurant, bărbatul cânta la pian cu spatele la mese. Dar în club, pianul era asezat pe un mic podium. Pianistul nu trebuia decât să întoarcă puţin capul pentru a o remarca la una dintre mesele care înconjurau ringul de dans circular.

Când sosiră, ceilalţi muzicieni erau în pauză si Joe cânta singur. Chelnerul îi conduse către o masă din fundul sălii, si-l urmară toţi în sir indian. Bianca recunoscu primele acorduri ale melodiei pe care îi ceruse s-o cânte la prima lor întâlnire. Putea fi o coincidenţă faptul că schimbase melodia pe care o începuse cu una care avea pentru amândoi o semnificaţie aparte?

- îmi place cântecul ăsta, zise Patti, dar nu mai stiu cum se numeste.

- "Un bărbat si o femeie", o lămuri Bianca.

Tânăra privi spre pian. Joe nu se uita la ei, astfel că fusese probabil doar o coincidenţă.

Ceilalţi membri ai formaţiei îsi reluară locurile si începură să cânte câteva melodii lente.

Rolf era un dansator mai bun decât Michael, dar prima dată când Bianca avu curajul să iasă pe ringul de dans alături de el, descoperi că era unul dintre bărbaţii care ţin să profite de apropierea dansului. Ar fi dat orice să scape de obrazul lui lipit de al ei si de palma pe care o simţea strângându-i şoldul, dar ringul era aglomerat şi era dificil să scape din îmbrăţişarea lui.

în afară de a-i spune verde în faţă "opreşte-te", nu vedea ce ar fi putut face ca să împiedice un alt dans alături de el.

Deodată, o mână puternică şi bronzată o atinse pe umăr.

- Dansezi cu mine, Bianca? întrebă Joe.

- Sper că nu te superi, Rolf. Joe e un prieten vechi.

în ciuda speranţei iniţiale că nu va fi văzută, Bianca se simţea acum uşurată de intervenţia lui. O salvă de îmbrăţişările brutale ale lui Rolf şi o luă uşor în braţe. Chiar dacă existau destule aspecte care o deranjau la el, apropierea fizică nu era unul dintre ele.

- Cine-i ăsta? întrebă Joe, când Rolf se întoarse la masă.

- Un tip pe care Michael l-a cunoscut la hotel.

- Michael îl place, nu? Iar ţie ţi se pare imposibil...

- Exact. îmi place prietena lui, dar el e un tip oribil. Nici Michael nu cred că-l place, dar îi e de ajutor în profesie.

- Si pentru asta e gata să te lase pe mâna lui?

- Dansează cu Patti. Probabil că nici n-a observat.

- Eu am observat, replică el tăios. Dacă cineva te va atinge, atunci eu voi fi ăla.

O apropie mai tare de el.

- O, Joe, nu e corect ce faci.

- Nu-ţi place?

Bianca nu răspunse. Nu putea nega evidenţa.

- Poţi să pleci de la pian când vrei?

- Ultima oară am plecat pentru Lucy.

Nu cred că mă vor concedia.

Bianca bănui că Joe îi spusese chitaristului, care era liderul

formaţiei, să prelungească melodia cât mai mult. I se părea că durează de o vesnicie, si fiecare moment petrecut în braţele lui o făcea mai constientă că niciodată nu va mai întâlni un bărbat ca el. Păreau perfecţi unul pentru altul, cu o singură mică excepţie. Ea îsi dorea o dragoste care să dureze pentru totdeauna, iar el nu era pregătit pentru căsătorie, si probabil nu va fi niciodată.

- Deci, prietenul tău pleacă?

- Da, răspunse ea scurt.

Nu-si dorea să vorbească, ci doar să simtă atingerea lui. Purta o rochie subţire, si-i simţea perfect mâna care se plimba în voie pe spatele ei.

- Bănuiesc că pasiunea veche s-a reaprins, continuă el.

- Se poate spune si asa.

- Dar tu, Bianca? Ai fost vreodată atrasă de el?

- La un moment dat, am ţinut mult la el.

- Dar acum îsi pierde timpul.

- Crezi? M-a cerut de soţie.

El se dădu un pas înapoi si o privi.

- Esti o idealistă. Nu cred că te-ai mărita din alte motive decât dragostea. Asta e tot ce contează pentru tine. Iar dacă l-ai iubi, nu te-ai înmuia atât de repede în braţele mele. Ai proceda la fel cum ai făcut-o cu prietenul de la hotel. Bianca vru să-i demonsteze că putea face acelasi lucru si cu el, si încercă să se îndepărteze, dar mâna lui Joe se strânse mai tare pe spatele ei si, după un moment de luptă surdă, renunţă. Se supuse plăcerii nebune de a fi în braţele lui,

plăcere care nu mai putea dura decât câteva clipe.

Când melodia se termină, Joe o eliberă cu evident regret. Iată că Joe ţinea destul de mult la ea pentru a o salva din braţele mitocanului Rolf! Poate că, până la urmă, nu numai pasiunea conta. Conta întreaga ei fiinţă, personalitatea ei. Poate că o aprecia la fel de mult pe cât o dorea.

O conduse până la masă, aşteptă să se aşeze şi făcu în faţa ei o plecăciune cavalerească.

- Mulţumesc, Bianca. Noapte bună.

Fără să aştepte să fie prezentat, întoarse spatele tuturor şi de îndreptă spre pian.

- Hm, comentă Patti. Tipul ăsta e tare. E spaniol?

- Nu, englez.

- Da, n-are accent, dar arată ca un spaniol, nu-i aşa? E mai înalt decât sunt spaniolii în general. O, mi-ar plăcea să-mi sărute şi mie cineva mâna aşa cum a făcut-o el, adăugă Patti, cu o privire galeşă, care o făcu pe Bianca să râdă, iar pe Rolf să bombăne.

"Omul ăsta e lipsit de simţul umorului, îşi spuse Bianca. Dacă Patti îşi doreşte să i se sărute mâna, de ce n-o face?". îl privi pe Michael, iar el arăta la fel de puţin amuzat.

Mai târziu, când o conduse acasă, Michael îi spuse:

- Nu pricep cum Rolf o poate suporta pe femeia aia. Ciripeşte întruna şi spune numai tâmpenii. E adevărat că are un trup superb, dar n-are nimic între urechi.

- Aşa cred şi eu. Altfel, de ce s-ar irosi lângă o eroare a naturii, cum e Rolf? Ce bărbat nesuferit, Michael!

- Cum?

- Da, şi banal.

- Banal? E un producător strălucit!

- Da, îmi pot imagina.

- Ce vrei să spui?

- Michael, am dansat cu el si bărbatul ăsta m-a pipăit!

- Dar Joe al tău?

- Al meu?

- Da, nu încerca să negi. Am văzut cum dansează si el... Un mascul plin de muschi, cu un coeficient de inteligenţă probabil sub cel al lui Patti. Dacă nu vedeam cu ochii mei, n-as fi crezut că o tânără atât de inteligentă ca tine ar putea să se îndrăgostească de un tip ca el. Esti îndrăgostită de el, nu?

- Da, cred că sunt, admise ea.

- Am stiut din clipa în care v-am văzut prima oară împreună. Pentru numele lui Dumnezeu, Bianca, fii rezonabilă. Pot să recunosc că are farmec, dar nu e un tip serios. N-are nici un gând...

- Depinde ce înţelegi prin serios, replică Bianca. Vrea să ne mutăm împreună, asa cum ai vrut si tu cândva, Michael.

Bărbatul opri masina la marginea drumului si se întoarse spre ea.

- Dar acum vreau să ne căsătorim, Bianca.

Pe neasteptate, îi luă faţa în palme si o sărută.

Ciudată senzaţie, să fie sărutată de un bărbat pe care odată îl iubise, sau crezuse că-l iubeste, si să rămână la fel de indiferentă ca si cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Singura mirare

era cum de putuse să plângă în somn după atingerea lui, atâta vreme după ce se despărţiseră. Poate că durerea pe care o simţise atunci fusese exagerată de apropierea sfârsitului mamei ei, două tragedii întâmplate în acelasi timp, din care nu credea că avea să-si mai revină vreodată.

La început, Michael păru să nu observe lipsa ei de reacţie, apoi deveni mai insistent. începu s-o sărute şi s-o mângâie într-un fel pe care Bianca îl găsi insuportabil. Protestă.

- Te-ai culcat cu el, nu-i aşa? zise el, în replică. Pe mine, întotdeauna m-ai ţinut la distanţă, dar cu el ai făcut dragoste. Dumnezeule! De ce sunt femeile atât de proaste? Vreau să mă căsătoresc cu tine, Bianca!

- Dar atunci n-ai vrut.

- Bine, dar acum vreau.

încercă s-o ia din nou în braţe, dar ea se apără.

- Du-mă acasă, zise ea furioasă.

îşi dăduse seama că o relaţie cu Joe, fie şi fără viitor, era preferabilă căsătoriei cu Michael.

Se despărţiră în termeni amicali, dar pentru Bianca seara avusese un final neplăcut, şi asta nu se întâmplase exclusiv din vina bărbatului. Ar fi trebuit să fie mai fermă şi să-l îndepărteze de la bun început.

Capitolul 1

După aproximativ o săptămână, către după-amiază, înainte ca Lucy să se întoarcă de la muncă, Bianca stătea în bucătărie preparând ceva de mâncare, când auzi zgomotul unui motor afară. După câteva momente, cineva sună la uşă.

Tânăra se întrebă cine putea fi. Peter ar fi strigat, şi apoi ar fi intrat pur şi simplu. Se şterse pe mâini şi se duse să răspundă.

Neplăcut surprinsă, Bianca alese să ignore tresărirea de bucurie la vederea lui Joe.

- Bună, Bianca. Ce mai faci?

- Bine, mulţumesc. Ce cauţi aici?

Tonul ei fusese deliberat politicos, dar inospitalier.

- Am venit să te anunţ să nu te duci mâine în port. Rufus nu va fi acasă. A fost dus la spital, şi probabil va rămâne acolo destul de mult.

- E bolnav? exclamă ea. Părea perfect sănătos. Ce s-a întâmplat?

- Se pare că a suferit un infarct. Din fericire, am trecut pe acolo la numai câteva minute după ce s-a întâmplat, am împrumutat o maşină si l-am dus la spital. Se poate să nu fie întru totul adevărat, dar am auzit că durează mult până vine o ambulanţă si n-am vrut să risc.

- Nu cunosc aspectul ăsta, dar stiu că spitalele de aici sunt foarte diferite de cele din Anglia. Nu dispun de personal auxiliar care să supravegheze bolnavii tot timpul. Rudele sunt de obicei cele care fac asta, iar bietul Rufus n-are familie.

- Pot să am eu grijă de el.

- Cum? Nu se poate. Are nevoie de cineva să stea cu el tot timpul, si tu nu poţi să lucrezi toată noaptea si pe urmă să ajungi la spital la timp ca să-i dai micul dejun.

Dar nu te îngrijora. O să-l supraveghez eu, si mă poţi înlocui când ai timp.

- Nu cred că e o idee bună. Si asa ai stat destul lângă mama ta cât a fost bolnavă.

Faptul că-l ajuţi să-si scrie memoriile nu înseamnă că-i esti obligată în vreun fel.

-Asa e, dar îmi place Rufus si cândva voi fi si eu bătrână si bolnavă si voi depinde de ajutorul prietenilor.

- Bine, în acest caz, ne vom împărţi responsabilităţile.

în prima fază a aranjamentului lor, Joe păru perfect capabil să-l îngrijească pe bătrân la fel de bine ca ea. Petrecea multe ore la clinică si nu se dădea înapoi de la nici o sarcină pe care trebuia s-o îndeplinească. Era la fel de calm si de competent ca atunci când iesea în larg cu barca. El îl spăla, el stătea lângă el si-i dădea să mănânce.

Când Bianca protestă, spunând că putea face si ea toate astea, Joe îi replică ferm:

- Nu are rost să ne ciondănim, Bianca.

Aranjase să cânte la pian la restaurant doar până la zece şi jumătate seara, cu condiţia să nu mai cânte în club atâta timp cât starea lui Rufus rămânea critică.

- Dar îţi vor opri din salariu. Cum te vei descurca?

- Stai liniştită. Nu voi muri de foame. Stiu că şi tu poţi face

faţă, dar eu sunt bărbat, şi nu te pot lăsa singură.

Bianca se gândi la Peter şi la Michael, şi nu vedea pe nici unul dintre ei împărtăşind punctul de vedere al lui Joe. Amândoi ar fi pretins că asta e o treabă de femeie, în cazul în care ar fi admis că îngrijirea unui bătrân excentric era un fapt normal. Parcă îi auzea replicând că Rufus merita ce i se întâmpla, pentru că trăise cum trăise şi nu rămăsese în Anglia, unde putea beneficia de asigurările sociale.

în momentul în care doctorii propuseră externarea, Rufus fu foarte bucuros. Joe fu cel care îl aduse acasă, pe Pago Pago, iar Bianca pregăti prânzul pentru ei trei.

- Nu cred că-ţi voi putea răsplăti vreodată bunătatea, zise Rufus, când Bianca se pregăti de plecare.

- O, Rufus, eu n-am făcut mai nimic. Joe a avut grijă de tine.

- Da, e un tip de milioane. Mi-aş fi dorit să-mi fie nepot. Lui îi voi lăsa puţinul pe care-l am când voi părăsi lumea asta.

Joe nu auzi această remarcă, pentru că era deja pe chei. Bianca îşi luă rămas-bun şi plecă, tulburată.

Jumătate din drum, cei doi nu schimbară nici un cuvânt. Apoi, în apropierea de Casa Mimosa, Joe zise, abrupt:

- Ei, ce vom face de acum încolo?

La început, Bianca crezu că se referă la cum îşi vor petrece restul zilei, dar Joe continuă:

- Vreau să spun, ne vom întoarce la relaţia de dinainte de boala lui Rufus? Crezi în continuare că ar fi bine să nu ne mai vedem?

- Da, ar fi cel mai înţelept, nu crezi?

- Din punctul tău de vedere, poate.

Văzând că Bianca nu răspunde, adăugă:

- Am încercat să nu profit de situaţie cât timp Rufus a fost în spital, dar în ce mă priveste, nimic nu s-a schimbat. Cred că vom fi foarte fericiţi împreună. Chiar contează ce va spune lumea?

- Nu, nu-mi pasă de opinia altora. E adevărat că amândoi oamenii de care îmi păsa au murit, dar stiu că părinţii mei n-ar fi fost încântaţi să trăiesc cu tine în felul ăsta.

- Desigur că nu. Fiecare generaţie are convenţiile ei. Acum douăzeci sau trezeci de ani, nu era permisă o relaţie de încercare. Acum e.

- Da, dar asta n-a făcut ca relaţiile să devină mai stabile.

- Nu, asa e. Dar despărţirile, atunci când intervin, sunt mai puţin dureroase decât un divorţ.

- Am mai auzit toate astea, Joe. Michael a folosit toate argumentele ca să mă convingă să locuiesc cu el. La un moment dat, era aproape să reusească. Dar ar fi fost o greseală, îmi dau seama de asta foarte clar.

- Si? L-ai fi părăsit. Probabil că ai fi învăţat mai multe despre viaţă.

- în loc de asta, i-am spus "nu", si asta îţi răspund si ţie.

- Dar dacă Michael te-ar fi cerut de soţie atunci, ai fi acceptat?

- Nu stiu. Poate...

- Si dacă ţi-as pune aceeasi întrebare?

Chiar si ca întrebare ipotetică, aceasta o făcu să tresară.

Dar reuşi să se calmeze şi răspunse în şoaptă:

- Căsătoria nu e cuvântul magic, Joe. Dragostea este, dar cred că avem opinii diferite în această privinţă.

- Bine, spune-mi ce înţelegi tu prin dragoste, şi-ţi voi spune şi eu părerea mea.

- E greu de explicat. Ştiu ce nu e dragostea. Nu e doar dorinţa de a face dragoste cu cineva.

- Nu în întregime, dar e o parte importantă a ei. Cel puţin, la început. Asta te nelinişteşte? Faptul că atunci când te ating, tremuri?

îşi puse mâna pe piciorul ei, privind-o demonstrativ.

- Nu, Joe, nu-i corect ce faci.

- Dar e adevărat ce am spus, nu?

- Da, dar asta nu dovedeşte nimic. Presupun că ai acelaşi efect asupra multor femei. Dragostea e mai presus de atracţia fizică. Trebuie să existe între noi un raport total.

- Nu chiar, e bine să existe şi câteva diferenţe.

- Minore, da. Dar nu prăpăstii.

- Si crezi vă între noi sunt asemenea prăpăstii?

- Da. Lucrul despre care vorbim o dovedeşte. Tu vrei să fii liber, iar eu... îmi doresc să fiu iubită pentru totdeauna.

- Si pentru asta ai nevoie de un act? Nu poţi avea încredere în mine?

- N-am nevoie de un act. Am nevoie de siguranţă, vreau să ştiu că relaţia va dura. Că oricât de mult s-ar schimba lucrurile, sentimentele noastre vor rămâne aceleaşi.

- Iată un ideal. Adevărul este că oamenii se schimbă, Bianca. Nu depinde de ei, pur şi simplu se întâmplă.

La treizeci de ani, nu vei mai fi la fel ca astăzi.

- Da, fizic si emoţional, dar nu mental, îl contrazise ea. Dacă prietenia durează o viaţă, si adevăratele prietenii durează, de ce dragostea n-ar putea dura? E cel mai frumos tip de prietenie.

- Pentru că prietenia nu e pusă zilnic la încercare. Esti liber faţă de prieteni si nu trebuie să-i vezi zi de zi. Dar soţia sau soţul sunt vesnic lângă tine.

- Ce te-a făcut atât de cinic, Joe?

- Nu sunt cinic, ci realist. Privesc lumea asa cum mi se arată, nu cum mi-as dori eu s-o văd.

- Ei bine, n-o mai face! Nu pot să renunţ la idealurile mele, doar pentru că nu mai sunt la modă. Dacă ceea ce-mi doresc nu mai există, n-am să mă mulţumesc cu mai puţin. Voi rămâne fără dragoste. Nu e singurul lucru pentru care merită să trăiesti.

- Iată niste cuvinte foarte dure, Bianca, venind de la o idealistă. Poate că acum chiar crezi în ele, dar la treizeci de ani...

Ea nu răspunse. îi venea să plângă.

Continuară drumul în tăcere.

- Mulţumesc că m-ai condus, zise Bianca la coborâre. Nu te invit înăuntru. Cred că ne-am spus tot ce aveam să ne spunem.

- Da, fu de acord Joe. Cred că ne-am spus totul, cu

excepţia unui singur lucru. în următoarea secundă, Bianca se afla în braţele lui, sărutată cu o pasiune mânioasă. La început, se luptă să se elibereze, dar nu reusi. Chiar dacă îmbrăţisarea lui era inacceptabilă, nu i se putea împotrivi din toată inima. Descoperise, prima dată când fusese sărutată, că sub aparenta ei liniste se ascundea o fiinţă ciudată, care-si dorea astfel de îmbrăţisări sălbatice.

Când trupul ei se relaxă, atitudinea bărbatului se schimbă şi ea. Nu mai era captiva de acum o clipă, ci o parteneră de dragoste. Mâinile lui puternice îi mângâiau spatele, în timp ce buzele lui îi sărutau gâtul.

Chiar şi când îşi dădu seama că Joe îi ridică tricoul şi mâinile lui se plimbau pe pielea ei goală, Bianca nu fu în stare să protesteze.

Joe o îndepărtă uşor şi spuse răguşit:

-Am să-ţi spun ceva, de care să-ţi aminteşti când, peste cinci sau zece ani, vei aştepta încă să apară bărbatul ideal. Nu sunt un cavaler în armură strălucitoare, sunt doar un bărbat care caută o femeie care să aibă încredere în el, fără să-şi ia măsuri de precauţie. Dacă te răzgândeşti cândva, ştii unde să mă găseşti.

Bianca îl urmări îndepărtându-se pe alee, urcând în maşină şi plecând.

Conştientizând cât de aproape fusese să cedeze, era bucuroasă să-l vadă plecând, şi totuşi tristă că nu rămăsese.

în anii precedenţi, când Bianca sosea în vacanţe la Casa Mimosa, se întâmplase să vadă în depărtare, pe dealuri,

incendii devastatoare pornite de la o ţigară stinsă neglijent sau de la o bucată de sticlă devenită incandescentă sub razele soarelui.

Incendiul care avea să-i schimbe viaţa şi întreaga perspectivă asupra lucrurilor începu pe muntele unde ea şi Joe se întâlniseră când îşi luxase glezna. La început, i se păru că focul se va stinge de la sine.

Dar la venirea nopţii, focul ardea încă, iar locuitorii caselor din apropiere începuseră să se îngrijoreze.

A doua zi dimineaţă, se trezi din pricina unor sunete ciudate, apoi îsi dădu seama că aude zgomot de lemne mistuite de foc.

Focul nu era foarte aproape, dar se întinsese mult, ameninţând viile si livezile.

Bianca îsi dădu seama că nu se poate culca la loc. Se ridică si începu să adune picturile mamei si alte lucruri de valoare, în cazul în care erau nevoiţi să părăsească locuinţa. Se duse s-o trezească pe Lucy.

- Mă duc la doamna Fuller, îi spuse Bianca. Fără aparatul auditiv e aproape surdă, asa că ar putea să nu-si dea seama de ce se întâmplă. Nu trebuie să rămână singură în casă dacă incendiul se răspândeste. Trezeste-te, Lucy. Nu cred că suntem în pericol, dar ceilalţi au nevoie de ajutor. Incendiul nu poate fi stins decât de o furtună, ceea ce mă îndoiesc că se va întâmpla.

Doamna Fuller era femeia pe care Bianca o vizita din când în când, si la a cărei aniversare se dusese când Joe o invitase

prima oară să navigheze. Acum, îndreptându-se spre casa ei, Bianca îsi aminti fără să vrea ultima lor întâlnire.

Sperase că, după trei săptămâni câte trecuseră, amintirea plecării lui furtunoase avea să dispară. Dar nu se întâmplase asa. I se părea că totul se petrecuse cu o zi înainte. Dacă afecţiunea pentru Michael se risipise după perioada de separare, stia că nu acelasi lucru avea să se întâmple acum. Joe trezise în ea sentimente mult mai puternice.

O găsi pe doamna Fuller într-o stare de agitaţie vecină cu panica, pentru că una cele trei pisici ale ei dispăruse fără urmă.

- Poate că Billy a pornit spre oras, stiţi cât e descurcăreţ. Veniţi la noi acasă şi mă voi duce eu să-l caut.

Bianca luă valiza doamnei Fuller şi una dintre pisici, bătrâna pe cealaltă, şi începură să meargă spre Casa Mimosa.

- O, Doamne, ce se va întâmpla cu mine dacă-mi arde casa? se căină doamna Fuller. N-am rude, n-am pe nimeni la care să mă duc.

- Sunt convinsă că nu există acest pericol. Mutarea dumneavoastră temporară e doar o precauţie.

Dar în sufletul ei era mai puţin sigură. Focul se putea întinde, pentru că vântul bătea mereu.

Rugându-şi sora vitregă să-i facă doamnei Fuller un ceai, Bianca se îndreptă spre oraş, în speranţa că avea să-l găsească pe Billy. înainte de a ajunge la şosea, o maşină îi ieşi în întâmpinare. Era Joe.

- Unde te duci? întrebă el.

- Mă duc să caut o pisică. Ce te aduce pe aici?

- Tu.

- Eu?

- Dacă ai fi auzit de un incendiu în port, n-ai fi venit să vezi dacă mi s-a întâmplat ceva?

- Ba da, admise ea.

- Ei bine, iată-mă. Dar dacă n-ai nevoie de ajutor, pot fi de folos altcuiva. Ce-i cu pisica asta dispărută?

Ea îi explică.

- E o pisică gri, mare, cu dungi?

- Da, l-ai văzut undeva pe Billy?

- E mort. Era lungit pe stradă, la intersecţie.

- O, nu. Sărmana doamnă Fuller, va fi foarte supărată!

- Nu-l putem lăsa acolo, va trebui să-l îngropăm.

Ajunşi acasă, Bianca găsi o lopată, iar Joe începu să sape un mormânt pentru bietul motan.

- Ce drăguţ din partea ta, zise doamna Fuller către Joe, când află toată povestea. Mulţumesc că ai avut grijă de Billy.

- Să ştiţi că n-a suferit, răspunse Joe.

- Oh, Doamne, n-aş fi suportat să-l ştiu suferind şi fără nimeni aproape, zise bătrâna, începând să plângă.

- Mă duc să vă aduc puţin coniac, se oferi Bianca.

Când se întoarse, Joe era gata de plecare. îl conduse până la maşină, întrebându-se dacă el îşi mai aduce aminte ultima lor despărţire.

- Mulţumesc că ai venit, spuse ea.

-Voi veni să te văd şi mai târziu. Pentru moment, acest loc

nu pare ameninţat. Din câte îmi dau seama, focul se va extinde spre La Noria, dar fără să pună serios în pericol oamenii sau casele.

- Dar există posibilitatea ca oamenii să fie sufocaţi de fum?

- Nu, nu cred. Cu condiţia să reacţioneze calm.

- Scânteile pot ajunge până la casele dimprejur?

- Nu-i imposibil, dar nici probabil.

- Ai văzut maşini de pompieri care se îndreptau încoace?

- Nu. Am auzit vorbindu-se ieri la restaurant că toate maşinile sunt deja în alt loc, încercând să stingă un foc din pădure. Din punctul de vedere a oficialităţilor, pădurea e mai importantă decât grădinile oamenilor. E normal...

- Da, desigur, aşa e.

Dar bătrânii din casele de pe aici vor fi foarte speriaţi dacă focul se extinde. Se vor simţi singuri.

- Sunt destui oameni tineri care-i pot ajuta, asa cum ai făcut tu cu doamna Fuller.

- Oh, dacă n-ar mai bate vântul... Dar poate nu-i nici un pericol iminent, adăugă ea, încercând să se linistească.

- Dacă esti atât de îngrijorată, pot rămâne.

- Nu-i nevoie, Joe, mă descurc.

- Atunci, rămâne pe mai târziu. Am observat că tatăl tău vitreg nu e un om pe care să te poţi baza.

- Nu, asa e. Iar Peter e plecat la Ibiza.

- Voi reveni la prânz sau mai devreme, dacă vântul se schimbă. între timp, mă duc până la La Noria.

- Ne vedem mai târziu, zise ea.

Faptul că-i promisese să se întoarcă schimbă complet perspectiva asupra zilei, întărind convingerea Biancăi că nu reusise nici o clipă să-l uite.

La puţină vreme după aceea, Lucy plecă la serviciu, iar Ben îsi făcu de lucru prin sat, lăsând-o pe Bianca singură. Câteva case de prin preajmă erau închise, proprietarii venind în Spania numai în vacanţe, iar altele erau închiriate de către niste turisti nepăsători la ameninţarea incendiului.

Pe la unsprezece, la Casa Mimosa veni un cuplu, foarte îngrijorat de evenimentele recente. Se numeau Green si locuiau la La Fuente, într-o vilă aparţinând nurorii lor.

Acceptând invitaţia Biancăi la o cafea, femeia începu să povestească, nervoasă:

- Toate casele de aici au grilaje din fier la geamuri. Te fac să te simţi ca la puscărie. As fi preferat să am jaluzele, ca acasă.

- Jaluzelele au multe dezavantaje, o contrazise Bianca. Cu grilajele, putem lăsa geamurile deschise, fără să ne temem.

După plecarea musafirilor, vântul începu să se înteţească.

Prânzul trecu, fără ca Joe să apară. La fel, şi ora unu. Din fericire, focul nu se apropiase, pentru că vântul bătea într-o direcţie diferită. Se părea că locuitorii Casei Mimosa erau norocoşi.

Dar teama Biancăi nu se diminuase. Acum, începuse să fie îngrijorată din pricina lui Joe. Nu era genul de persoană care să facă o promisiune şi să n-o respecte, şi iată că era ora două şi încă nu venise. Se simţea foarte ciudat. La două jumătate,

sub influenţa unei intuiţii mai puternice decât raţiunea, se îndreptă spre La Fuente, să-i roage pe cei doi care o vizitaseră mai devreme să aibă grijă de doamna Fuller.

Familia fu bucuroasă s-o ajute, iar Bianca se îndreptă spre şosea, sperând să găsească pe cineva s-o ducă în oraş. Dar, fiind ora prânzului pentru spanioli, nu era un moment tocmai potrivit. Maşinile treceau foarte rar. Norocul fu de partea ei şi de data asta, şi nu mult după aceea se afla într-o maşină care o ducea spre La Noria.

La Noria se afla la numai câţiva kilometri distanţă pe autostradă, dar era aproape devastată. Focul se întinsese şi mistuise casele. Majoritatea oamenilor se strânseseră afară, în grupuri. Din frânturile de conversaţie pe care le auzi, căutând împrejur maşina cu care Joe se aventurase încoace, aflase că incendiul fusese agravat de buştenii abandonaţi în jur, care acţionaseră ca nişte torţe, răspândind flăcările în toate direcţiile.

în sfârşit, găsi maşina lui Joe parcată în faţa unui magazin, dar el nu se afla nicăieri.

- Aţi văzut cumva soferul masinii? Un bărbat înalt... englez, dar care arată ca un spaniol? întrebă ea oamenii din preajmă.

Ei clătinară din cap.

- Ar putea fi sus, sugeră un bărbat, arătând în direcţia muntelui.

- Da, cu generalul Knight, care se ocupă de organizare, adăugă o femeie.

- Mulţumesc. Mă duc să verific.

Era prea cald ca să alerge. Purta o rochie din bumbac, pe care căldura o făcuse să i se lipească de trup.

Drumul era plin de pietre. Văzu în depărtare o casă, în faţa căreia se aflau mulţi oameni. începu să alerge, sperând că Joe era unul dintre ei.

Dar nu era acolo. Câţiva oamenii scoaseră din casă un bărbat acoperit cu un cearsaf.

- Vă rog... spuneţi-mi cine se află înăuntru..., zise Bianca.
- E un bătrân care locuia aici, în casă.
- Cine e generalul Knight? Trebuie să vorbesc cu el.
- E cel de acolo, cu mustaţa albă.

Bianca se grăbi să-l ajungă.

- Generalul Knight?
- Da. Cu ce vă pot ajuta?
- Caut pe cineva... Joe Crawford. A venit aici dimineaţă, să vadă dacă poate ajuta cumva. E înalt, cu părul negru si ochii de culoare gălbuie.
- Sunteţi soţia domnului?
- Nu... o prietenă.
- Mai bine intraţi în casă. Cum vă numiţi?
- Bianca Dawson.
- Prietenul dumneavoastră este un bărbat curajos.
- Curajos?
- Când focul a început să se răspândească, majoritatea oamenilor au avut prezenţa de spirit să adune câteva lucruri de valoare din case şi să plece, lăsând în urmă câţiva bărbaţi care să lupte cu incendiul. S-au pus astfel la adăpost,

preferând un mic disconfort unui pericol de neevitat. în această zonă însă, din pricina buştenilor, dezastrul a fost mai mare decât în alte părţi. Deodată, cineva şi-a dat seama că nu l-a mai văzut de mult pe proprietarul acestei vile. Era un om bolnav, căruia mişcarea îi făcea rău. Pe de altă parte, era şi foarte nepopular. Locuinţa lui fusese deja cuprinsă de flăcări, când domnul Crawford i-a venit în ajutor. A intrat acolo împotriva tuturor riscurilor. Flăcările s-au închis în jurul lui şi nimeni nu i-a mai văzut pe nici unul, până când focul s-a stins. Bărbatul din casă a fost găsit mort. După opinia medicului, murise încă de ieri.

- Dar Joe? întrebă ea, şoptit.

- A dispărut. Presupunem că, văzând că bătrânul era mort, a încercat să scape de flăcări. Poate a reuşit.

- Dar cum? E atât de periculos...

- Nu ştiu, replică bărbatul. Nu vă pot spune dacă a reuşit sau nu. Dar ştiu că domnul Crawford este un tip puternic şi descurcăreţ. Să sperăm că totul va fi bine.

Bianca îşi puse mâna pavăză la ochi şi scrută înălţimile.

- Dacă a reuşit să urce, ar trebui să-l vedem, zise ea.

- Nu neapărat, spuse generalul, apropiindu-se de ea. Poate e la adăpost, într-o peşteră. Sau poate nu a început să urce. Aşteaptă să treacă prăpădul, apoi se va întoarce. N-ar trebui să ne facem gânduri negre. Trebuie să rămânem optimisti.

Bianca se îndepărtă, pentru ca omul să nu-i poată vedea lacrimile. înţelese atunci că, dacă Joe murea, viaţa ei nu mai avea sens. Stia că nu va mai întâlni pe nimeni ca el.

întotdeauna, până în anii bătrâneţii, va regreta că, văzându-i calităţile, nu avusese curajul să întindă mâna si să atingă fericirea pe care el i-o oferea.

Ce mai conta acum căsătoria? Nimic nu mai conta, decât sentimentul împlinirii si dragostea.

"Ce proastă am fost!" îsi zise ea.

îsi dădea seama că respinsese ceea ce Joe avea să-i ofere nu dintr-un principiu. Nu.

Preţul dragostei ei fusese căsătoria, iar femeile care-si ofereau iubirea pentru mai puţin de atât erau în ochii ei niste naive. Acum, când era poate prea târziu, realiză cât de stupidă fusese pretenţia ei. îi fusese teamă, fusese lasă.

- Vă aflaţi în vacanţă aici? întrebă generalul.

- Nu, amândoi trăim aici. Joe are o barcă si cântă la pian la El Delfin. Aţi fost vreodată acolo?

- Nu, soţia mea nu e încântată de bucătăria spaniolă. Cântă la pian? Ciudat, l-as fi luat drept un militar. E într-o formă perfectă. E în armată?

- A fost în Legiunea Spaniolă.

- Da? Atunci, se va descurca. Domnisoară Dawson, cel mai înţelept lucru pe care-l puteţi face este să veniţi acasă la noi, să vă odihniţi puţin. Voi trimite chiar eu niste oameni să-l caute.

- Prefer să merg si eu.

- Nu, nu cred că e o idee bună. Veţi sta cu soţia mea.

Doamna Knight o primi pe Bianca cu braţele deschise. Părea să

înţeleagă foarte bine prin ce trecea.

Conversă cu gazda ei, răspunzând întrebărilor, dar mintea ei era continuu preocupată de Joe.

"Doamne, se ruga ea, te rog să nu-l laşi să moară!”. Nu era religioasă, dar inima îi spunea să se roage.

Nu putea suporta ideea de a rămâne singură, nu putea trăi fără el. Cum de nu-şi dăduse seama până acum cât de mult îl iubeşte?

O maşină se opri în faţa casei. Bianca alergă la uşă. Domnul Green, alături de general, ieşiră din maşină. După câteva secunde, o siluetă înaltă păşi şi ea afară.

-Joe! strigă ea.

-Atenţie, domnişoară Dawson. Nu numai că are hainele murdare, dar braţul domnului e ars, interveni generalul.

De-abia atunci observă că braţul lui Joe era înfăşurat într-o bucată de cearşaf.

- Oh, Joe, trăieşti! exclamă ea.

- Da, îmi pare rău că n-am venit când am promis. Mi-am dat seama că vei fi îngrijorată, de aceea m-am dus direct la tine acasă. Dar am aflat că ai venit încoace.

Chipul lui era zâmbitor.

- Haideţi înăuntru, zise doamna Knight. Am fost asistentă şi vă pot ajuta cu rana aceea. Am lucrat în spital, ştiţi... aşa l-am întâlnit pe soţul meu.

Scoaterea bandajului dădu la iveală o arsură destul de urâtă. Dar cealaltă femeie spuse calm:

- Cu cât e tratată mai curând, cu atât mai bine. Vom înveli

braţul în plastic, vă veţi spăla aici si apoi vă veţi duce la spital. Vă vom împrumuta niste haine de ale soţului meu.

- M-aţi cam speriat, domnule Crawford. Ce naiba s-a întâmplat? zise generalul.

- L-am găsit pe bătrân mort, asa că am decis să ies cât mai repede din casă. Am plecat spre casa Biancăi, dar ea nu se afla acolo, asa că domnul Green m-a condus încoace.

- Cred că mai bine m-as întoarce, zise domnul Green. Soţia mea si doamna aceea în vârstă au rămas singure. Ei, domnisoară Dawson, veniţi înapoi cu mine?

Bianca se uită spre Joe.

- De vreme ce nu-ţi mai poţi folosi braţul, cred că ar fi mai bine să te ajut cu cina.

- Mulţumesc, Bianca, dar nu e necesar. Mă voi duce la restaurant.

- Dar nu lucrezi! Cum ai putea cânta? replică ea.

- Ei, mă voi descurca. Nu spun că voi cânta perfect, dar la urma-urmei e doar muzică de atmosferă. Localul va fi plin, si nimeni nu va sesiza câteva note false.

- Asa e, interveni doamna Knight. E o rană superficială. Acum, pare gravă, dar se va vindeca repede.

Văzând că domnul Green se grăbeste, Bianca se hotărî:

- Bine... Sunt fericită că n-ai păţit nimic!

- Nu era cazul să te îngrijorezi, n-am fost niciodată în pericol. în orice caz, nu trebuie să-ţi faci probleme. Acolo unde stai, focul a fost deja potolit. Te poţi întoarce acasă.

- Pa, Joe, zise Bianca.

După toate cele prin care trecuse, acest final era dezagămitor. Era obligată să-si ia rămas-bun de la el si să se întoarcă linistită acasă, ca si cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar ce altceva putea face? Doar nu putea spune tare, în public:

"M-am răzgândit. Vreau să locuim împreună!"

- Pa, Bianca, zise el, ridicându-se.

Nu-si dădea seama ce gândeste. Poate nu se gândea decât la braţul care-l durea sau la dorinţa de a face un dus.

- E un tip foarte arătos, domnul Crawford, zise domnul Green la înapoiere. Când e curat, glumi el.

- Da, fu de acord Bianca, bucuroasă cineva îl lăudase pe Joe.

I-ar fi plăcut să fie acum mai puţin reţinută - celebra reţinere
engleză! - si să poată vorbi despre el. Dar nici când credea că Joe murise nu putuse să plângă în faţa unor străini. Dacă ar fi făcut-o, poate ceilalţi ar fi aflat cât ţine la el, si prin ei, Joe.

"Sărmana domnisoară Dawson, ar fi spus nevasta generalului, a fost atât de îngrijorată."

Si Joe ar fi înţeles că-l iubeste.

Capitolul 8

Dacă ar fi fost singură şi liberă de orice obligaţii familiale, Bianca şi-ar fi urmat îndemnul inimii şi, a doua zi dimineaţă, s-ar fi dus direct în port şi ar fi discutat cu Joe, făcându-l să înţeleagă că opinia ei s-a schimbat.

Ceea ce o reţinu fu faptul că printr-o asemenea acţiune i-ar fi dat susorii ei un exemplu cât se poate de prost. Mai mult decât orice prelegere de morală, exemplul părinţilor ei fusese dintotdeauna baza educaţiei sale, astfel că nu putea ignora efectele negative ale comportamentului ei asupra lui Lucy.

Privită de sora ei vitregă ca un etalon de moralitate, Bianca nu putea acţiona acum împotriva propriilor principii. Spera ca toate eforturile pe care le făcuse până acum să nu fi fost în zadar şi să-şi arate roadele mai târziu, când Lucy devenea mai matură.

Dacă pentru ea nu era ceva foarte grav să se mute cu bărbatul pe care-l iubea, date fiind maturitatea şi experienţa la care ajunsese, pentru Lucy, dacă i-ar fi urmat exemplul, acest lucru ar fi însemnat un adevărat dezastru. Putea însemna primul pas dintr-o serie de relaţii prost alese, iar sfârşitul se anunţa nefericit şi promiscuu. Bianca era conştientă că o astfel de vinovăţie ar fi apăsat foarte greu pe umerii ei.

Cântărind toate acestea, îşi dădu seama că se afla din nou într-o poziţie imposibilă, din care o salvă tocmai Lucy. Bianca află cu surprindere că sora ei mai mică îşi hotărâse deja destinul, alegând să fugă în Anglia.

A doua zi după incendiu, întorcându-se de la piaţă, Bianca găsi pe masa din bucătărie un bilet.

"Dragă B,

Când vei citi acest bilet, voi fi deja în drum spre Anglia. Nu-ţi face griji. în momentul în care voi ajunge, îl voi suna pe Mark şi el va avea grijă de mine. Nu ţi-am spus ce aveam de gând, pentru că ştiu că ai fi încercat să mă opreşti, şi nu văd de ce ar trebui să mai pierd atâta timp. Sper să ne revedem. Baftă.

Lucy"

Bianca citi biletul de două ori, cu un amestec de îngrijorare şi uşurare. Ar fi fost o ipocrită dacă ar fi pretins că nu era bucuroasă să scape de Lucy. Dar nici n-o putea lăsa singură. Trebuia oare să se ducă după ea? Sau trebuia să accepte faptul împlinit şi să profite de această libertate ca să-şi urmeze inima?

Când Ben veni acasă, îi spuse vestea, aşteptându-se ca tatăl ei vitreg să reacţioneze cu obişnuita lui indiferenţă şi să se arate puţin surprins.

Dacă si-ar fi dat seama că Ben sărbătorise în stil propriu vânzarea câtorva tablouri unor turisti, ar fi amânat discuţia pentru a doua zi dimineaţă. Dar cu Ben era foarte dificil să observi dacă era doar ameţit sau abrutizat de băutură. Preocupată de sansa care se ivise în viaţa ei sentimentală, Bianca îsi încercă norocul. Se astepta la orice, mai puţin la izbucnirea lui de tată model.

- Cum? Ai lăsat-o să fugă cu fiul prostului de peste drum? Nu-l pot suferi, niciodată n-am putut. Crede că dacă are bani

poate face orice, oricând vrea? Unde-i scrisoarea lui Lucy pentru mine?

- în camera ta, presupun. N-am căutat.

Presupunerea ei fusese corectă. Lucy lăsase si pentru el un bilet scurt. Dacă ar fi băut numai un pahar în plus, Ben ar fi plâns puţin si s-ar fi dus la culcare plin de amărăciune. în schimb, în starea în care se afla, tatăl vitreg începu să vorbească despre complot si să-l învinovăţească pe Peter.

- Animalul ăla trebuie să facă ceva. Trebuie s-o aducă înapoi! zise el, după o perioadă de reflecţie.

- Ben, esti absurd!

Nu poate face asa ceva. Nu poate interveni. Lucy e responsabilitatea ta, dar chiar dacă ai fi avut masină si ai fi putut să conduci, n-ai fi putut s-o convingi să se întoarcă dacă nu vrea.

- Da, dar el poate. Fiul lui a pus-o să facă asta, depinde de Lincoln s-o aducă înapoi. Nu-mi spune că masina lui nu-i nici ea bună. Mă duc să-i spun.

Ori fetiţa mea se întoarce acasă în douăzeci si patru de ore, ori fac o plângere la poliţie, si Lincoln va fi deportat. I-o plătesc eu... Auzi, să-i spună Juanitei că n-ar trebui să mă ajute si pe mine!

Ultima remarcă a lui Ben o făcu pe Bianca să priceapă că nu îngrijorarea pentru Lucy produsese o asemenea indignare, ci vechea râcă dintre cei doi vecini.

Tot drumul până la Peter, Bianca încercă să-l facă să se liniştească. Dar nici un argument, nici o ameninţare nu-l

putură opri. Era hotărât să aibă o răfuială cu Peter. Tânăra spera ca Peter să nu fie acasă, dar, din nefericire, Peter se întorsese din oraş. Bărbatul ascultă în tăcere tirada vecinului, în timp ce Bianca privea neputincioasă, întrebându-se care va fi replica celuilalt la finalul discrsului. Se simţea ruşinată. Scena era de un penibil fără margini.

Dar, spre marea ei surpriză, când Ben tăcu, Peter replică:

- Bineînţeles că fata trebuie adusă înapoi. Dar nu cred că e bine s-o urmărim pe autostradă. Ar însemna treizeci şi şase de ore de drum. în schimb, mâine dimineaţă la prima oră te conduc la aeroport şi vei ajunge acolo o dată cu ea. Eşti în stare de şoc, Hollis, şi te înţeleg perfect. Bea un pahar de coniac, să te liniştească.

Se duse la bar şi-i turnă o porţie triplă de coniac. Orice om cu puţin respect de sine, ar fi azvârlit cât colo paharul, dar Ben îl luă supus şi bău mai mult de jumătate dintr-o singură înghiţitură. Se aruncă apoi într-un scaun şi rămase ca prostit o vreme.

Bianca pricepu că Peter rezolvase situaţia în cel mai simplu mod cu putinţă. Băutura era soluţia în cazul lui Ben, oricare ar fi fost împrejurarea. Deodată, ochii tatălui căpătară acea strălucire care însemna că în mai puţin de zece minute avea să devină insensibil la tot.

- Mă duc să-l chem pe Tomas să mă ajute. Vreau să-l duc înapoi acasă. Nu mi-ar plăcea să zacă aici toată noaptea, zise Peter, aruncând o privire dispreţuitoare către aproape adormitul Ben.

Mai târziu, când Ben fu culcat în patul de acasă, iar Tomas grădinarul se întorsese la treabă, Peter îi spuse Biancăi:

- Să stii că am vorbit serios când i-am spus ce i-am spus tatălui tău vitreg. Ben se va urca mâine în avion, iar eu am să plec cu el.

Dacă e adevărat că Mark a încurajat-o pe Lucy să fugă, ceea ce nu cred, si dacă vrea să se însoare cu ea, lucru de care mă îndoiesc de asemenea, nu-l voi putea opri. Totusi, trebuie să stii că voi face tot posibilul să împiedic acest lucru. Dacă nu voi reusi, si lucrurile vor rămâne astfel, atunci trebuie să-ţi dai seama că nu-mi voi lăsa fiul să fie chinuit cum aţi fost tu si mama ta. Hollis trebuie să fie tratat si vindecat, fie că-i place sau nu.

- înţeleg. O faci pentru Mark, nu pentru mine, nu-i asa? întrebă Bianca, nesigură.

- Da. Am priceput acum că speranţele mele nu pot fi împlinite. Cine stie, poate că ai dreptate. Poate diferenţa de vârstă dintre noi e prea mare pentru a fi depăsită. Si acum, sfatul meu este să vinzi casa de aici. Acum e un moment bun pentru tranzacţii si, dacă stabilesti un preţ bun, în câteva săptămâni ai scăpat de ea. Sângele apă nu se face, dar faptul că mama ta a făcut o greseală cu a doua căsătorie nu înseamnă că tu trebuie să plătesti polităele. Refă-ţi viaţa cât mai poţi. Vinde casa, întoarce-te în Anglia si uită toate problemele pe care le-ai avut.

- Dar Ben n-a plecat încă.

Poate nu mai vrea să meargă, replică ea.

Dar Peter părea mai hotărât decât Bianca ar fi crezut vreodată, si a doua zi îl convinse într-adevăr pe Ben să plece desi, după cum prevăzuse, acest lucru n-a fost foarte usor.

Când în sfârşit plecară, Biancăi nu-i veni să creadă că era în sfârşit liberă să facă ce vrea. Si singurul lucru pe care şi-l dorea cu adevărat era să se ducă la Joe.

Dar nu putu pleca imediat, pentru că Peter îi spusese că va suna către seară să-i spună veştile, iar Joe avea să lucreze la acea oră. Trebuia să aştepte până a doua zi, ceea ce era mai bine, pentru că îi dădea mai mult timp de gândire.

Din clipa în care se trezi a doua zi dimineaţă, pricepu că începuse o zi specială în viaţa ei.

Luă masa în grădină, ascultând muzica ei preferată şi amintindu-şi toate evenimentele de până atunci.

Telefonul de seară de la Peter fusese foarte scurt, informativ. O găsiseră pe Lucy şi se pregăteau să se ducă la Mark. Avea s-o ţină la curent în continuare.

Acum, mâncând o caisă proaspătă şi savuroasă, îşi dădu seama că n-ar fi deranjat-o deloc dacă n-ar mai fi aflat veşti din Anglia. îşi dorea ca cel puţin pentru un timp să se concentreze asupra ei şi să uite de restul lumii.

Nu avea de ce să se ducă prea devreme în port, aşa că trecu mai întâi prin oraş, să se intereseze de preţul de vânzare al casei. Voia să-şi cumpere un mic apartament. Nu voia să se mute la Joe fără să aibă totuşi un loc al ei, la care să se întoarcă dacă relaţia mergea prost.

Mai mult, voia să-i propună să locuiască în ambele părţi,

cu rândul.

Dar stia că Joe nu avea să fie de acord cu acest aranjament. Era sigură că-i va propune să trăiască amândoi pe La Libertad. în orice caz, nu strica să aibă si ea un apartament, chiar dacă nu-l folosea. Astfel, putea păstra lucrurile ei personale sau cele care aparţinuseră părinţilor ei. Sau, de ce nu, îl putea închiria pe perioada vacanţelor, să mai câstige un ban.

Totusi, toate aceste gânduri practice îi pieriră din minte când se îndreptă spre port.

Joe se afla pe punte si privirea lui surprinsă îi dovedi că nu era asteptată.

- Buenas, senorita! o salută el.

- Buenas! Pot să vin la bord?

- Desigur.

- Ce-ţi mai face braţul? întrebă Bianca, odată ajunsă pe punte. Presupun că nu poţi înota...

- O, nimic nu mă poate ţine departe de mare, mai ales pe căldura asta.

Se lăsă tăcerea, apoi Joe zise:

- Cu ce te pot ajuta?

- Putem merge în cabină? E ceva... intim.

- De ce nu? Dacă esti convinsă că reputaţia ta va rămâne nepătată, chiar dacă esti văzută coborând cu mine în cabină...

- Reputaţia mea nu mai contează, Joe... dacă încă mă mai vrei.

Joe nu reacţionă imediat. Se priviră în tăcere. Expresia

bărbatului
era greu de descifrat, si pentru o clipă Bianca se temu să nu se fi răzgândit.

Apoi, Joe îi luă faţa în palme, zâmbind.

- Te vreau, zise el, sărutând-o.

După o vreme, îi luă mâna şi o trase uşor după el, către pat. Ea îl urmă fără ezitare.

Dar când ajunseră lângă pat, Joe exclamă:

- O, Doamne, am uita de familia Maxwell.

- Cine?

- Sunt un cuplu pe care l-am întâlnit pe plajă şi pe care l-am invitat la o plimbare cu barca pentru astăzi. Trebuie să sosească la unsprezece jumătate - adică în curând. Nu le pot spune că excursia se amână pentru că prietena mea s-a răzgândit şi a apărut din nou în viaţa mea pe neaşteptate. îmi pare rău, draga mea. Nu cred că putem face altceva decât să-i primim şi să scăpăm de ei cât de repede putem.

- Nu contează. Avem toată seara la dispoziţie. E ziua ta liberă, nu?

- Da, dar chiar dacă n-ar fi fost, mi-aş fi luat liber. Iată-i că vin, zise el, privind de-a lungul cheiului. Mă duc să-i întâmpin.

O îmbrăţişă şi-i şopti la ureche:

- Eşti sigură că nu te vei răzgândi iar, dacă rămâi puţin singură? Dacă aş şti că e aşa, le-aş spune să se ducă la naiba.

- Nu, rămân aici... atâta vreme cât amândoi vom fi fericiţi.

Speră ca el să spună "poate va fi pentru totdeauna", dar Joe nu

răspunse nimic.

Familia Maxwell păreau un cuplu simpatic, şi compania lor ar fi bucurat-o pe Bianca oricând, dar nu azi. Si totuşi, ziua fu plăcută. Steve Maxwell era geolog. El şi soţia veniseră în Spania în căutarea unui loc unde ar fi putut să se retragă după ieşirea la pensie, adică peste douăzeci de ani.

Erau căsătoriţi de multă vreme si aveau copii mari, dar se iubeau ca în prima zi. Mary îsi lăsase slujba pentru a-l putea însoţi pe soţul ei în toate călătoriile, dar nu regreta faptul că nu mai practica avocatura.

- Copiii unde sunt? întrebă Bianca.

Se aflau cu toţii pe punte, bând din vinul spumos adus de familia Maxwell ca o contribuţie proprie la excursie. Cele două femei conversau între ele, în timp ce bărbaţii se retrăseseră deoparte.

- Fiul nostru studiază medicina, iar fata este balerină. Dar am vorbit destul despre mine. Povesteste-mi despre tine. Te afli aici în vacanţă?

Bianca îi explică modul în care ajunsese aici. I se păru că femeia era curioasă în legătură cu relaţia ei cu Joe, dar aceasta nu spuse nimic.

Joe sugeră să înoate puţin, si cuplul Maxwell fu foarte bucuros. Buni înotători, făcură un concurs până la plajă, dar Joe si Bianca nu-i urmară. Bărbatul se apropie de ea în apă si o întrebă:

- Ce te-a făcut să te răzgândesti?

- Incendiul... am crezut că ai murit.

- Ce va crede familia ta când nu vei ajunge azi acasă?

- Sunt plecaţi.

îi explică pe scurt despre ce era vorba.

-îţi dai seama că viaţa alături de mine nu va fi o continuă vacanţă? De fapt, ar putea să se reducă la lucruri cât se poate de obisnuite.

- Nu-mi trebuie lux.

- Multe femei îsi doresc mai mult decât pot oferi eu.

-Atunci, înseamnă că ai avut noroc să mă întâlnesti.

Familia Maxwell e foarte interesantă, nu?

- Da, aşa mi se pare şi mie. Dar m-aş descurca şi fără ei... azi.

Deodată, intră sub apă. Bianca simţi o atingere pe genunchi şi luă
o gură zdravănă de aer înainte de a fi trasă la fund.

Nu mai fusese niciodată sărutată sub apă. Era o senzaţie ciudată să fie strânsă în braţele puternice ale lui Joe în acea lume străină de sub apă.

Ieşiră la suprafaţă la o distanţă considerabilă, şi nimeni de pe plajă nu putu ghici ce se întâmplase sub suprafaţa strălucitoare a apei.

- De-abia aştept să scăpăm de musafiri, spuse Joe.

Ochii lui căpătară o lucire enigmatică.

Luară prânzul la umbra unui copac, după care cei doi bărbaţi se duseră să facă scufundări.

- E foarte drăguţ, Joe al tău, zise doamna Maxwell.

-Al meu?

- Mi-am dat seama că sunteţi mai mult decât prieteni. Poate m-am înşelat.

- Nu, aşa e.

Din câte îşi amintea Bianca, nu făcuseră nici un gest în faţa oaspeţilor, nu schimbaseră nici o privire din care să se poată ghici că sunt împreună.

- Vă potriviţi de minune, continuă femeia.

- Da? Sper să fie aşa!

Fără să vrea, Bianca o invidia pentru verigheta care lucea la degetul ei. înţelesese chiar din ziua incendiului că a iubi şi a fi iubit reprezintă condiţia esenţială a fericirii. Nimic altceva nu mai conta. Dar ar fi fost o binecuvântare nesperată să aibă simbolul dragostei lui
Joe pe mâna ei stângă. Total dedicată dragostei lui, nu putea să nu fie constientă că vorbele lui de adineaori "te doresc" nu puteau fi niciodată confundate cu "te iubesc".

Joe îl lăsă singur pe Steve Maxwell si se întoarse la Bianca.

- Ti-am spus mai devreme că avem un buget limitat. Astăzi însă nu vom ţine cont de asta. Vrei să cinăm în oras?

O puse să alegă între două restaurante foarte scumpe, dintre care unul era chiar acela unde-l văzuse alături de frumoasa doamnă Russell. îsi aminti cât de mult o îngrijorase această relaţie la momentul respectiv. De atunci, reusise s-o uite, dar menţionarea restaurantul îi stârni din nou bănuielile.

- Nu cred că avem vreo sansă să obţinem o masă fără rezervare, răspunse ea. As prefera să cinăm la bord. Tu ce crezi?

- Si mie mi-ar plăcea. Dar nu vreau să fii dezamăgită de ceea ce-ţi ofer. în orice altă perioadă a anului, am fi putut să plecăm de aici către o insulă, dar nu pot renunţa la angajamentul de la El Delfin fără preaviz.

- Nu, nu, în nici un caz. N-ar fi corect. Dar vom fi împreună toată ziua.

- Si o parte din noapte.

O sărută pe frunte si adăugă:

- în curând, vom rămâne singuri. Ti-ai luat periuţa de dinţi? Dacă nu, am eu câteva noi.

- Sigur că am. De altfel, asta e tot ce am luat cu mine. Cămasa de noapte, lenjerie si periuţa de dinţi.

- Puteai să vii si fără cămasă de noapte, zise el, privind-o cu o expresie care o făcu să rosească.

O îmbrăţişă din nou, protector:

- Spune-mi, Bianca! Eu sunt primul tău iubit?

- Da, da. Nu ştiai?

- Mă gândeam că este posibil, dar în viaţa ta a mai existat cineva şi ai douăzeci şi doi de ani, astfel că...

- Ţi se pare ciudat?

- Aşa pare, dar cine ştie? Cred că acest gen de statistici nu sunt deloc demne de încredere. Sexul e... complicat.

Bianca ar fi vrut să spună că nu se gândea la sex, ci la dragoste. Dar acest cuvânt trebuia folosit cu precauţie, până când însuşi Joe l-ar fi adus în discuţie.

îşi lipi obrazul pe umărul lui, îşi ridică mâna să-i mângâie părul şi se simţi fericită cu puţinul pe care-l avea.

Joe îşi întoarse capul şi o sărută.

-Ar trebui să mă rad, vida mia, sau mâine vei avea tenul iritat.

Bianca se întrebă dacă folosise alintul spaniol pentru că astfel se
arăta mai puţin implicat în relaţie. Poate că prima lui prietenă fusese tot spaniolă. Dar era foarte puţin probabil ca un bărbat din Legiune să-şi găsească o prietenă localnică de familie bună. Poate că au fost mai multe, pasagere. Câte anume, nu-i păsa, atâta vreme cât ea avea să fie ultima.

La Libertad se întoarse în port.

-Am petrecut o zi minunată, ne-am distrat foarte bine, zise Steve Maxwell. Ne întrebam dacă aţi vrea să luăm masa împreună cândva la restaurantul din port. Am auzit că peştele e excelent acolo.

-Ne-ar plăcea foarte mult, replică Joe. Dar suntem foarte prinşi, săptămâna asta. Mai bine o lăsăm pe cea viitoare.

Data întâlnirii fu stabilită si cuplul plecă. Bianca începu să spele vasele, în timp ce Joe se ocupa de barcă.

îl auzi întorcându-se, si un fior o străbătu când îsi dădu seama că bărbatul închide chepengul. Emoţionată, căută un pretext să amâne momentul.

-Vrei niste ceai? întrebă ea.

El îi zâmbi:

-Vorbesti serios? Un singur lucru îmi doresc. Pe tine, draga mea.

Ea se sterse pe mâini si se apropie.

- Ti-e frică? N-ai de ce, o linisti el.

O strânse la pieptul lui si o sărută tandru. Bianca închise ochii si-l lăsă s-o conducă spre pat.

Când simţi că bărbatul începe să-i descheie nasturii, se înspăimântă, dar se supuse pasiunii lui.

Chiar atunci, un zgomot se auzi afară. Joe deschise ochii si se opri.

- Ce e? întrebă ea.

- E cineva afară! Ce naibii vrea?

Bătăile continuară, urmate de niste cuvinte rapide în spaniolă.

- Mă duc să văd cine e si ce vrea. Nu voi sta mult. Asteaptă-mă aici.

Câteva secunde după plecarea lui, Bianca zăcu pe pat aproape
inconstientă. Săruturile lui de foc o făcuseră să uite de sine.

Apoi, auzind din nou bătăile, îsi dădu seama că numai o chestiune de mare importanţă putea face pe cineva să lovească în usă cu atâta violenţă.

Ameţită de furtuna de senzaţii noi, se ridică cu greu si se îmbrăcă la loc cu mâini tremurătoare. Simţea încă săruturile lui Joe pe pielea ei.

Ajunsă pe punte, zări un tânăr spaniol care-i era vag familiar. Joe se întoarse spre ea şi-i explică:

- E unul din chelnerii de la El Delfin. Trebuie să mă duc acolo. Mă caută cineva la telefon.

- Să vin cu tine?

- Nu, mă întorc repede, răspunse el, sărutând-o pe buze.

Plecară. Bianca se duse şi ea la ţărm. Tremura încă. Faptul că nu
putea ghici cine l-a sunat pe Joe şi pentru ce motiv, îi amintea cât de puţine lucruri ştia despre acest bărbat, alături de care - fără această intervenţie din afară - fusese gata să trăiască o experienţă atât de importantă.

După o jumătate de oră, Joe încă nu apăruse. Privind spre chei, îl văzu venind spre ea pe patronul olandez de la El Delfin. îi ieşi în întâmpinare.

- Unde e Joe? întrebă ea.

- Ah, domnişoară Dawson. Bună seara. Joe se îndreaptă spre aeroport. Cu puţin noroc, poate va prinde ultimul zbor.

- Aeroport? repetă ea.

- Da, de aceea nu s-a mai putut întoarce aici. M-a rugat să vă dau asta.

Olandezul scoase din buzunar o bucată de hârtie, pe care se vedea scrisul lui Joe. Mesajul nu era deloc explicit.

"îmi pare rău, dar trebuie să plec îndată, scria Joe. Te sun mâine la prânz şi-ţi povestesc tot".

Asta era tot.

Faptul că după semnătură nu urma expresia obisnuită "cu dragoste", o socă foarte mult pe Bianca. De obicei, se folosea această încheiere chiar si în cele mai nesemnificative mesaje. Absenţa ei dintr-un mesaj scris în grabă în asemenea circumstanţe era mai semnificativ decât ar fi fost prezenţa acesteia.

- Spune că-mi va telefona mâine. Cred că la numărul de la restaurant, nu?

- Desigur.

- Dar nu spune de ce a trebuit să plece atât de repede. V-a spus ce s-a întâmplat?

- N-a fost timp de discuţii. Imediat după ce a încheiat conversaţia cu Marbella, a sunat la aeroport să afle la ce oră e următorul zbor. M-a întrebat apoi dacă-i pot împrumuta niste bani si a chemat un taxi. După ce i-am dat banii, a plecat. Din fericire, avea pasaportul la el.

- înţeleg. Trebuie să am răbdare până mâine, să văd ce s-a întâmplat.

- Doar dacă nu pierde avionul si sună în noaptea asta de la aeroport sau de la hotel. Vreţi să veniţi cu mine la restaurant, în caz că se întâmplă astfel?

- Nu, mulţumesc, refuză ea. Sper să prindă avionul. Voi închide barca si voi pleca acasă. Ne vedem mâine. Noapte bună.

- Noapte bună.

După ce îsi luă rămas-bun de la proprietarul restaurantului, Bianca îsi aminti numele Marbella. Mai auzise cândva acest nume... da, după ce făcuse cunostinţă cu doamna Russell. Femeia aceea spusese că i-ar plăcea mai mult acea regiune decât linistita si puţin sofisticata Costa Blanca.

Tânăra se întoarse spre olandez.

- Spuneaţi că s-a telefonat din Marbella? Stiţi cumva şi

cine a sunat? Era cumva doamna Russell?

- Da, Helen Russell. O cunoaşteţi?

- Ne-am înâlnit acum câteva săptămâni. Noapte bună!

Bianca se îndreptă cu inima grea către La Libertad.

"Un telefon urgent" spusese Joe.

Dar chiar aşa era? Sau era vorba despre capriciile unei femei bogate?

"Nu cred... Nu pot să cred. Joe nu s-ar fi dus... nu m-ar fi părăsit pe mine în favoarea ei."

"Nu? întrebă o voce interioară. De ce nu? Nu însemn nimic pentru el. Sunt mai tânără decât ea, dar nu la fel de frumoasă şi de atrăgătoare. De ce să prefere să facă dragoste cu mine, când mâine se va afla în braţele ei?"

Capitolul 9

Desi după conversaţia cu olandezul Bianca era hotărâtă să se întoarcă acasă, odată ajunsă la bordul bărcii se decise să rămână acolo peste noapte.

Se duse direct în cabina lui Joe, unde cercetă cu atenţie fiecare colţisor. Primul lucru care-i atrase atenţia fură două fotografii. Una dintre ele reprezenta o femeie în vârstă. Oare era bunica lui Joe, cea care-i predase primele lecţii de pian? se întrebă Bianca. Era frumoasă. Nu semăna cu o bunică de modă veche, ci părea o femeie activă si voluntară, ale cărei singure concesii faţă de vârstă erau părul alb si mâinile zbârcite.

A doua fotografie înfăţisa doi bărbaţi înalţi în uniforme, unul cu părul blond-cenusiu si un bronz auriu de tip nordic, celălalt cu părul negru si ochii de culoarea mierii, ochi care nu de mult îi zâmbiseră ei.

"Vorbesti serios? îi spusese el. Un singur lucru îmi doresc. Pe tine."

Bianca privi îndelung poza, dându-si seama că fusese făcută în timpul petrecut de Joe în Legiune.

Anii care trecuseră de atunci îi şterseseră bărbatului aerul copilăresc, dar chiar şi atunci Joe avea un chip atrăgător, de neuitat.

Căută mai departe, dar nu zări nici o fotografie a părinţilor săi şi nici un semn al existenţei vreunei alte prietene.

Pe perete se afla fotografia unei ambarcaţiuni. în dulap, numeroase cărţi de navigaţie. Pe lângă acestea, zări cu uimire

o carte despre pictura cu tematică marină şi o răsfoi, curioasă. Stia deja titlul din biblioteca mamei sale, şi mai ştia de asemenea că era o operă foarte apreciată şi scumpă. Dat fiind faptul că restul lucrărilor din rafturile dulapului nu erau de acelaşi nivel, se întrebă de unde avusese Joe banii s-o cumpere. Apoi, văzu că reprezenta un cadou. Pe prima pagină a cărţii se afla un mesaj: "Mulţumesc pentru cele zece zile minunate pe care mi le-ai oferit. Helen". Mai jos, era scrisă data. Cartea fusese primită în dar acum doi ani. Bianca închise volumul şi-l puse la loc.

Se aşeză pe pat, gânditoare. Chiar şi aici, în cel mai intim loc al vieţii lui, existau atât de puţine informaţii despre el! O lanternă se afla la îndemână pe noptietă, o trusă cu stilou şi creion se afla pe birou, un halat de baie negru cu dungi verzi se odihnea în baie. Era un halat scump, care nu se potrivea cu stilul simplu de viaţă al lui Joe. Oare era un alt cadou de la Helen?

Pe jumătate ruşinată de curiozitatea ei, Bianca îl luă şi se uită la etichetă. Era cumpărat dintr-unul din cele mai scumpe magazine din Alicante. Categoric era un cadou.

Oare femeia aceea fusese aici, în cabina lui? Făcuseră dragoste aici? în acele zece zile de vis îşi înşelase bărbatul a cărui moarte o făcuse bogată?

Urându-si propria gelozie - un sentiment pe care Bianca îl dispreţuise întotdeauna - tânăra lăsă în urmă cabina si urcă pe punte.

Soarele nu apusese încă. Foarte multă lume se plimba pe

chei. Majoritatea erau cupluri.

O dâră alburie plutind pe cer îi aminti că Joe, dacă prinsese avionul, ar fi trebuit să zboare la ora asta. Poate el nu se gândea la ea, ci la femeia către care plecase.

- Bună seara, Bianca.

Se întoarse si-l zări pe Rufus pe chei, în spatele ei.

- Bună seara. Cum îţi merge?

După însănătosirea bătrânului, Bianca nu-si reluase munca la memoriile sale si, chiar dacă-l mai vizita din când în când, trecuse o săptămână de la ultima lor întâlnire.

-Mă simt excelent. Am început să înot din nou. Chiar acum aveam de gând să închei ziua cu un înot.

- Pot veni si eu?

- Cu plăcere, draga mea. Unde-i Joe? Nu e seara lui liberă?

- Ba da, dar a trebuit să plece. închid imediat si sunt gata.

Mergeau pe chei împreună, când Rufus zise:

- Hm. Mi se pare ciudat. Foarte ciudat. A plecat asa, deodată?

- Da.

- Stii unde s-a dus?

- Da.

Tânăra îi explică.

- De ce a trebuit să plece?

- Nu stiu încă.

- Ciudat, repetă Rufus. în cazul ăsta, de ce nu iei cina cu mine?

După aceea, te poţi duce acasă. îţi chem un taxi.

- Nu mă duc acasă.

Simţind nevoia să vorbească despre cele întâmplate cu cineva apropiat de amândoi, Bianca urmă:

- Stiu că nu aprobi astfel de lucruri, dar eu şi Joe ne-am gândit să... ne unim forţele. Voi vinde Casa Mimosa şi voi veni să locuiesc aici, pe barcă. Sau cel puţin ăsta era planul înainte de plecarea lui.

- înţeleg. Trebuie să-ţi mărturisesc însă că aş fi preferat să vă văd aşezaţi la casa voastră, ca soţ şi soţie. Dar poate că asta se va întâmpla mai târziu. Orice ar fi, sunt convins că veţi fi foarte fericiţi.

- Chiar crezi asta?

- Sigur că da. Niciodată n-am mai întâlnit două persoane atât de potrivite.

- Nu ştiu ce să zic. îl iubesc pe Joe foarte mult, dar simt că ceea ce s-a întâmplat astăzi va schimba lucrurile între noi. Nu vreau să vorbesc despre Joe când nu e de faţă, dar e atât de misterios, Rufus. Nu ştiu nimic despre el. Unde s-a născut, unde a crescut... nici unul dintre lucrurile despre care oamenii discută într-o relaţie. Mai ales la începutul ei. Câteodată, felul în care se petrec faptele mă înspăimântă.

Rufus se gândi o clipă înainte de a răspunde:

- Da, aşa e. Joe îşi ţine bine ascunse cărţile, ca să folosesc o expresie modernă. Ca şi tine, am observat că trecutul reprezintă o parte a vieţii pe care ar prefera s-o uite. Dar dacă bănuieşti că are un trecut întunecat - printre imigranţi găseşti întotdeauna şi altfel de specimene, care au părăsit ţara natală

din pricina problemelor cu poliţia - te sfătuiesc să alungi aceste gânduri. Joe are ceva misterios în el, dar nu ascunde un secret teribil.

Când ajunseră la bordul lui Pago Pago, Rufus spuse:

- Nu va lua mult să prepar cina.

- Nu vreau să fiu o povară pentru tine, Rufus.

- Nu-ţi face probleme. Nu-i nici o osteneală. Când prepar tortilla, fac o cantitate mare si pun deoparte la rece jumătate pentru a doua zi.

- Pot să te ajut?

- Nu, draga mea. Doctorul m-a sfătuit să duc o viaţă normală, fără să mă epuizez. Atâta tot.

Timp de o oră, cât mâncară si băură o cească de ceai chinezesc, pe care Rufus îl prefera întotdeauna cafelei, Bianca reusi să nu se mai gândească la Joe.

Dar când se întoarse la bordul bărcii, se simţi foarte tristă din pricina acestui abandon. încercă să asculte radioul, dar gândurile îi zburau mereu în altă parte.

Pentru că în celelalte cabine nu era aranjat patul, se hotărî să doarmă în cabina lui Joe, chiar dacă avea să stea singură, si nu în braţele iubitului ei. Dar somnul venea greu. Chiar dacă mintea i-ar fi dat pace si gândurile n-ar fi invadat-o, îi era greu să adoamră într-un loc străin, în zgomotul continuu al portului. Pe la miezul nopţii, o ambarcaţiune plecă spre Ibiza. Si evenimentul se repetă cu regularitate întreaga noapte. Portul nu cunostea odihna.

Era două dimineaţă când se lăsă în sfârsit tăcerea. Dar

imediat după aceea, Bianca auzi pocnete si scârţâituri în preajmă, si-si dădu seama că o barcă, la fel ca o casă, are zgomotele ei specifice, pe care cei obisnuiţi cu ele nu le mai iau în seamă, dar care înspăimântă un musafir. Se zvârcoli în pat până când cearsafurile se strânseră sub ea.

La două şi jumătate, se ridică, luă lanterna şi se duse în chicinetă să bea un pahar cu apă. îi era cald. Bău al doilea pahar, privind cercul de argint al lunii şi reflecţia ei în apa tremurătoare. Deodată, îşi aminti un amănunt pe care până atunci îl ignorase. De ce Joe ar fi avut nevoie de paşaport ca să zboare pe teritoriul Spaniei?

Singura circumstanţă în care cineva avea nevoie de paşaport într-o călătorie internă era cazul în care locuia la hotel şi paşaportul îi fusese reţinut la recepţie pentru neplată. Dar dacă Joe se ducea la doamna Russell, n-ar fi trebuit să stea în vila ei? însemna că Joe se afla acum în altă parte decât în Spania, şi cu un alt scop decât cel la care se gândise iniţial.

Oare să fi fost atât de reticent la căsătorie pentru că avea în spate deja o experienţă neplăcută de acest gen? Oare avea un copil? Un copil care nu-i fusese încredinţat lui, dar pe care-l iubea şi pentru care, în anumite circumstanţe, ar fi părăsit pe oricine, chiar şi pe iubita lui?

Aceasta era prima explicaţie acceptabilă care-i trecuse prin minte în lungile ore cât cântărise fără încetare motivele unei plecări atât de bruşte. Ţinându-şi paharul rece ca gheaţa la tâmplă, căută în amintirile ei lucrurile care le ştia despre Joe şi mai ales ceea ce spusese el despre căsătorie. Oare

precizase vreodată clar că nu voia să se căsătorească? Nu-şi mai aducea aminte.

Deşi nu-i plăcea ideea unei căsătorii ratate în trecutul lui, această soluţie nu era atât de greu de suportat ca altele. De exemplu, să fi avut o amantă în favoarea căreia s-o fi părăsit. Iubirea pentru un copil era o soluţie perfect acceptabilă.

Poate de aceea nici nu vorbea despre trecutul lui; pentru că durerea pierderii acestui copil era prea mare.

- Oh, Joe, te iubesc... te iubesc... sopti ea.

Dar când în sfârsit se simţi gata să doarmă după o noapte de chin, îsi aminti că telefonul fusese dat din Marbella, de către doamna Russell. Era posibil ca doamna Russell să fi fost un mesager al mamei copilului?

Renunţă să se mai gândească, răpusă de somn.

Capitolul 10

în ciuda faptului că nu apucase să doarmă decât trei ore, Bianca se trezi foarte devreme. Primul lucru pe care-l făcu fu să înoate. Apa era limpede si calmă si atingerea ei o făcu să-si revină din amorţeală. Se trezise cu o durere de cap înfiorătoare si cu cearcăne imense.

Apoi, se duse în oras să cumpere ceva pentru micul dejun. Se opri la întoarcere pe la Rufus si-i aduse si lui cornuri proaspete, lapte si unt.

Fred, care o acompaniase o bucată de drum, apoi se luase la harţă cu o pisică vagabondă, părea să accepte fără probleme lipsa stăpânului si apariţia ei.

în timp ce astepta să fiarbă cafeaua, Bianca se apucă să spele cearsafurile pe care dormise. Erau transpirate. Faţa de pernă, udă de la lacrimile pe care le vărsase, o puse la uscat afară, la soare. Până la prânz, i se părea o vesnicie. Cum va umple acele ore lungi pe care le avea în faţă? Oare Joe va suna, asa cum a promis? Nu va uita? Nu, nu putea. Probabil îsi dădea seama cât de îngrijorată era.

Pe la ora unsprezece, când se întoarse pe barcă după o nouă partidă de înot, cearşaful era deja uscat. Făcu patul, încuie barca şi se îndreptă spre El Delfin, unde comandă o cafea şi începu să aştepte cu ochii pe ceas telefonul lui Joe.

La douăsprezece fix, telefonul sună şi tânăra crezu iniţial că era pentru altcineva.

Chelnerul ridică receptorul. Stia că Bianca aşteaptă un telefon important. După o clipă, spuse:

- Da... Uno momento, vă rog, şi-i făcu semn tinerei să se apropie.

Bianca luă receptorul cu o mână tremurătoare:

- Bianca sunt.

- Mă aşteptam să mi se transmită un mesaj de la tine, în care mă trimiteai dracului, glumi el.

- Mi-a trecut prin minte, să ştii.

- Sunt sigur. Dar trebuie să mă crezi că nu aveam altă soluţie. M-am urcat în avion aşa cum plecasem. O întârziere de zece minute, şi aş fi pierdut zborul. Dacă aşa ceva se întâmpla, aş fi regretat foarte mult.

- De ce?

- Bunicul meu a avut un atac. Acum se simte mai bine, dar ieri şansele erau destul de slabe. Numai după ce Helen mi-a dat vestea, mi-am dat seama că sunt pregătit să mă împac cu el. Doar nu ţi-ai imaginat că te-aş fi lăsat aşa, dacă nu era o chestiune de viaţă şi de moarte.

- înţeleg, răspunse ea. De unde ştia doamna Russell ce s-a întâmplat cu bunicul tău? Locuieşte şi el la Marbella?

- Nu, la Londra. Aici mă şi aflu.

Helen stia si a fost cea care m-a anunţat pentru că si ea îi e nepoată. De altfel, e singura membră a familiei, în afară de bunica mea, cu care am mai ţinut legătura. Bunica nu era lăsată să mai aibă vreo legătură cu mine, iar Helen era mesagerul ei. E o situaţie complicată. îţi voi explica totul atunci când ne revedem. Pentru că prezenţa mea e necesară încă o vreme, speram să vii tu aici. Crede-mă, să vin aici a fost

cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată. Cât de repede crezi că ajungi? Azi? Mâine?

- Dar Joe... începu Bianca.

- Rufus va avea grijă de Fred. Iar dacă e vorba de bani, linisteste-te. Mă ocup de tot.

- Dar trebuie să înapoiezi si banii pentru călătoria ta. Si apoi, nu pricep ce ai spus despre doamna Russell. Doar nu vrei să cred că e sora ta!

- Nu, e o verisoară.

- De ce nu mi-ai spus până acum?

-Vorbim când ne vedem. Acum trebuie să închid, dar te sun peste jumătate de oră. Ai timp să faci o rezervare. Pa, draga mea.

Bianca protestă în zadar. Joe închisese. Tânăra se întrebă dacă îi spusese "draga mea" sau dacă doar îsi imaginase. Dacă asa se întâmplaseră lucrurile, era prima oară când o numea asa. Fiind un tip care folosea rareori alinturi, Bianca pricepu că experienţa plecării atât de neasteptate si faptul că lucrurile între ei avansaseră destul de mult, îl determinaseră să se simtă la fel ca ea în timpul incendiului.

în timpul zborului spre Londra, Bianca se întrebă despre motivele pentru care Joe o chemase lângă el. Mai mult, era curioasă de ce bărbatul se înţelesese atât de prost cu bunicul lui.

Faptul că aflase relaţia dintre el si Helena Russell reprezenta într-adevăr o uşurare, deşi nu putea înţelege de ce Joe păstrase atâta vreme misterul în ceea ce o privea.

Joe o aştepta în aeroport. Spre mare ei surpriză, dar şi dezamăgire, Joe n-o îmbrăţişă. îi spuse doar un scurt "bună" şi-i luă valiza.

- Bunicul tău şi-a revenit? întrebă ea.

- Da, acum e bine.

- Mi-ai spus la telefon că v-aţi împăcat. De ce eraţi certaţi?

- Am să-ţi explic mai târziu... toată povestea vieţii mele, dar acum vreau să te întreb ceva.

Se opri şi se aşeză pe o bancă.

- Ţi-a părut rău că am plecat de lângă tine?

- Normal. Ţie nu?

Un observator obişnuit nu şi-ar fi dat seama de schimbarea expresiei lui. Dar Bianca stătea atât de aproape de el, încât îşi dădu seama că sclipirea din ochii lui e mai mult decât amicală.

- Pentru mine, da. Mi s-a părut un ghinion incredibil să fiu chemat într-un asemenea moment, într-un asemenea loc. Dar depărtarea mi-a făcut bine. Am putut vedea lucrurile în perspectivă. Cred că şi tu ai fost uşurată. Probabil că ai fi preferat o lună de miere puţin mai convenţională.

Bianca, neputând respinge aceste consideraţii fără să-şi dezvăluie dragostea pentru el, tăcu.

Joe continuă:

- Venind încoace, în avion, m-am tot gândit. Mi-am dat seama că, pentru prima oară în viaţa mea, fericirea altcuiva era mai importantă pentru mine decât propria mea liniste sufletească. Am realizat că pentru tine si numai pentru tine,

pot încerca să devin un cetăţean responsabil. Toate lucrurile pe care altădată nu dădeam doi bani au devenit importante, pentru că te fac pe tine fericită. Vreau să te căsătoresti cu mine, Bianca. Te iubesc! îmi doresc să pot spune "ea e soţia mea". Tu mă mai vrei de soţ?

Iată exact ce-si dorea, dar nu îndrăznea să spere că se va întâmpla vreodată.

- Oh, Joe, mai e nevoie să întrebi? Da, da! exclamă ea.

El o luă în braţe si o strânse cu putere. Pentru prima dată, Bianca stiu că bărbatul simte mai mult decât pasiune pentru ea. Pasiunea reprezenta o parte din noul sentiment născut între ei, dar nu totul. Acum, erau prieteni în aceeasi măsură în care erau iubiţi. Rămăseseră unici, fiecare cu personalitatea lui inconfundabilă, dar se transformaseră într-un cuplu. Trecutul lor fusese dat uitării si amândoi se pregăteau acum pentru un viitor mai bun împreună.

Când se despărţiră, Joe se ridică si-i luă valiza, apoi o luă de mână:

- Haidem, draga mea. Dacă avem de gând să ne căsătorim cât mai repede, avem multe de făcut.

- Cât de repede? întrebă ea, uimită.

- Mâine, dacă e posibil. Dacă nu, poimâine. Mai întâi vom lua prânzul cu bunica mea, iar după-amiază vom alege inelul de logodnă si rochia de mireasă.

- N-am nevoie de inel, Joe. Vom cumpăra unul cândva, când vei fi bogat, dar cel mai bine ar fi să ne limităm la verighete.

El o privi zâmbind.

- De ce zâmbeşti aşa?

El clătină din cap, refuzând să-i răspundă.

- în ce parte a Londrei locuieşte bunica ta? se interesă ea, după ce părăsiră aeroportul.

- Nu departe de Grădina Zoologică.

- I-ai povestit despre... noi?

- Nu i-am spus decât cum te cheamă şi că vreau să mă căsătoresc cu tine. Abia aşteaptă să te întâlnească.

Joe se apropie de un bărbat în vârstă, îmbrăcat în uniformă şi zise:

- El este Lamb, şoferul bunicului meu.

Apoi, întorcându-se către şofer:

- Sunt bucuros să te anunţ, Lamb, că domnişoara Dawson a fost de acord să-şi schimbe numele în Crawford.

Lamb se plecă şi-şi scoase pălăria.

- Bună dimineaţa, domnişoară. Felicitări, domnule Jonathan, şi multă fericire.

- Mulţumesc.

Bianca era din ce în ce mai uimită.

- Chiar te cheamă Jonathan?

- Jonathan Julius Alexander Birkdale Crawford, dar mi se spune Joe, glumi el.

Dacă faptul că bunicul lui avea un şofer o surprinsese, Bianca fu cu atât mai uimită când zări că bătrânul şofer le deschide portiera unui Rolls-Royce argintiu. Bănuise că familia lui Joe se bucură de o viaţă confortabilă, dar nu era pregătită

să descopere faptul că bunicii viitorului ei soţ erau atât de bogaţi încât să-şi permită o maşină atât de scumpă.

- Cât de bogat esti, Joe? întrebă tânăra, după ce se instală pe bancheta din spate a masinii.

- Nu atât de bogat ca bunicul meu, dar tata mi-a lăsat o sumă frumusică de bani. Până acum, trebuie să mărturisesc, nu m-am atins de averea mostenită, pentru că mă simţeam vinovat faţă de familie. Trăiam altfel decât îsi doreau ei, si am respins toate idealurile lor. Acum că sunt pregătit să mă încadrez în tipare, pot să mă folosesc de banii care mi se cuvin.

Joe se opri, privind-o amuzat.

- Ti-am promis că-ţi voi spune povestea vieţii mele, continuă el. Trebuie să te pun la curent, înainte de întâlnirea cu bunica. Bunicul e un caracter puternic. în multe privinţe, poate fi chiar un tiran. Tata nu i-a semănat. A fost un tip obisnuit, dacă nu chiar slab. Mama s-a căsătorit cu el pentru bani si au dus o viaţă de chin împreună. Asta până când mama s-a hotărât să divorţeze si să se mărite cu un american mai bogat decât tata. Pe atunci, aveam nouă ani. Tata a murit peste patru ani. Ceea ce am văzut în casa părinţilor mei, continua lor dusmănie, certurile, discuţiile, m-au făcut să devin indiferent faţă de amândoi. Mai târziu, când am crescut, am început să-l dispreţuiesc pe tata pentru că s-a lăsat târât într-un compromis, într-o familie fictivă. Ştiam că si-ar fi dorit să studieze medicina, dar a renunţat la acest vis pentru o himeră. Asa că, atunci când bunicul meu a început să facă

planuri de viitor în numele meu, i-am spus că aveam cu totul alte dorinţe. S-a înfuriat - ca să folosesc un eufemism - si mi-a spus că nu mai vrea să mă vadă niciodată. I-a interzis buncii să mai ţină legătura cu mine.

- Dar ea ce a făcut? Nu l-a înfruntat?

- Nu. Bunica n-are o fire de luptătoare. Si apoi, îl iubeşte foarte mult, şi ştie că singura metodă de a avea pace în casă este să facă aşa cum i se spune. A fost supărată pe decizia lui, dar îi este loială mereu, chiar şi când nu e de acord cu el. Apoi, am descoperit o cale comodă de comunicare. Stii, e vorba despre Helen.

- Când am făcut cunoştinţă cu doamna Russell, de ce nu mi-ai spus că e verişoara ta?

- Cred că a fost din pricină că mă temeam să nu mă asociezi cu stilul ei de viaţă. Cu multă vreme în urmă m-am hotărât că, dacă mă voi căsători vreodată, voi face tot posibilul ca soţia mea să nu mă accepte de soţ pentru banii mei. Voiam o soţie care să nu fie interesată de acest aspect şi care să mă ia aşa cum sunt, chiar dacă asta însemna să cânt toată viaţa într-un bar. Si trebuie să-ţi spun că am găsit-o, adăugă el, luându-i mâna şi sărutându-i-o. Apropo de asta, adăugă el, propun ca la întoarcerea în Anglia să continuu să cânt până la sfârşitul sezonului. Nu ştiu dacă Piet poate găsi atât de repede un înlocuitor. După care ne vom întoarce la Londra, vom cumpăra o casă şi voi începe să învăţ toate cele necesare pentru a prelua afacerea familiei. Dar asta nu se va întâmpla decât peste câţiva ani. Bătrânul e puternic încă şi

ţine să controleze totul.

- Pare foarte înspăimântător. Stie despre noi?

- Nu încă, dar va afla chiar în seara asta. Pentru moment, spitalul nu permite să fie vizitat decât de două persoane. Adică de mine şi de bunica. Va mai trece o vreme până la o întâlnire directă cu el.

Bunica lui Joe îi aştepta în apartamentul ei. îi luă mâna Biancăi şi-i spuse cu multă căldură:

- îmi pare atât de bine să te întâlnesc în sfârşit.

Am auzit despre tine de la nepoata mea, Helen, care admiră foarte mult opera mamei tale. Mi-a spus că esti o fată fermecătoare. Iar dacă Joe s-a îndrăgostit de tine, sunt convinsă că frumuseţea ta sufletească este pe măsura celei fizice. Mă bucur să-l văd atât de fericit.

Luară prânzul împreună, discutând veseli, apoi Joe îsi duse viitoarea soţie pe Bond Street, să-si aleagă un inel. Se opriră la unul din platină cu un singur diamant rotund.

- Cât timp îţi alegi rochia, eu mă duc să mă ocup de formalităţi, îi spuse Joe la iesirea din magazin. Ne întâlnim să luăm ceaiul la patru jumătate la Claridges.

Bianca admirase întotdeauna creaţiile Shuji Tojo, astfel că la ora de întâlnire veni cu o rochie semnată de designerul ei preferat.

- Sper că vei aproba alegerea mea. E foarte scumpă, dar măcar n-am cumpărat acel gen de rochie care se potriveste unei singure ocazii.

- îmi place. Bianca, nu trebuie să te mai gândesti la bani.

Tot ce vrei, poţi avea. întorsi în apartamentul bunicii, aflară că doamna Crawford fusese la spital si-si anunţase soţul despre logodnă. Bunicul îsi exprimase dorinţa de a-si vedea noua nepoată îndată si doctorii, cunoscându-i temperamentul, aprobară o vizită dublă.

în ciuda încercărilor lui Joe de a o calma, tânăra era îngrozită de această întâlnire.

Când îl văzu, îi veni greu să creadă că acest om avea saptezeci si cinci de ani. Joe îi semăna mult. Aveau aceiasi ochi galbeni luminosi.

- Deci, tu esti tânăra care l-a convins în sfârsit pe Joe să renunţe la stilul lui stupid de viaţă si să devină un membru respectabil al comunităţii, fu prima lui remarcă după ce prezentările fură făcute.

- Ei, nu-i chiar aşa, răspunse cu blândeţe Bianca. Sper să nu-l conving niciodată pe Joe să facă un lucru pe care nu-l vrea.

Bunicul tăcu o clipă, apoi zise, zâmbind:

- Prostuţa asta e îndrăgostită până peste urechi.

Nu rămaseră mult la spital, dar înainte să plece, bunicul îşi exprimă regretul sincer că nu va putea participa la ceremonia de a doua zi. Spera să-i mai vadă o dată înainte de a se întoarce în Spania.

Seara se duseră la teatru, şi după aceea Joe o conduse în apartamentul închiriat special pentru ea. îi ură "noapte bună" şi o sărută tandru pe obraz.

Micul dejun îi fu adus a doua zi dimineaţă la pat. Pe tavă,

se aflau două cadouri.

Darul doamnei Crawford consta într-o pereche de cercei cu smaralde. Lângă ei se afla un bilet.

"Aceşti cercei au fost dăruiţi soţiei sale de către bunicul soţului meu, şi a devenit o tradiţie să aparţină viitoarelor doamne Crawford în ziua nunţii. Nu pot să-ţi spun cât de bucuroasă sunt că această fericită ocazie a sosit mai devreme decât speram."

Al doilea pachet conţinea o pereche de cercei moderni ornaţi cu diamante şi era un dar de la Joe.

Bianca şi mirele se prezentară la ceremonie însoţiţi doar de doi martori, bunica şi Helen.

Amândouă erau sincer fericite pentru ei şi lăudară alegerea neconvenţională a tinerei pentru rochia de mireasă. După petrecerea restrânsă, cei doi plecară în Spania.

Ajunsi pe aeroport, Joe îi telefonă lui Piet să-i spună că a doua zi va reveni la El Delfin, apoi trecură pe la Rufus, să-l anunţe despre căsătorie si să-l recupereze pe Fred.

Luna strălucea deasupra portului, când La Libertad părăsi golful, îndreptându-se către sud.

-Ah, singuri în sfârsit! zâmbi Joe

-A fost o zi atât de frumoasă, Joe, răspunse Bianca.

Joe o luă în braţe si o sărută:

- Nu la fel de frumoasă ca noaptea care urmează, draga mea, răspunse el, zâmbind.

Sfâr[it